

ĽUBOMÍR STANČEK

ZAMYSLENIA

ÚVODNÉ ZAMYSLENIE.

Bratia, pred nami je čas, ktorý môžeme nazvať "časom milosti". Vedome a dobrovoľne sme sa rozhodli vykročiť na cestu za Kristom, naším Majstrom a Učiteľom. Cesta ku kňazstvu je dlhá. Nepočíta sa len na týždne, mesiace a roky, ale, a to predovšetkým, na hodiny a minúty prežité vo vernom spojení s Tým, ktorého chcem po celý svoj kňazský život volať "najlepším priateľom."

Cítíme, že povolanie kňaza je veľký dar, ktorý môže udeliť len Všemohúci, ale si tiež uvedomujeme, že tento dar si môže každý, kto bol prijatý na kňazské štúdiá vyprosiť, keď snáď pocíti nehodnosť prijať tento úrad. Áno, čaká vás vysoké vyznačenie, ale tiež aj veľká zodpovednosť. Toto si uvedomil hneď na začiatku svojho prípravného obdobia na prijatie kňazstva aj neskorší pápež Ján XXIII., keď ako klerik v Bergame, sústredene a s primeranou vážnosťou sa začal pripravovať na prijatie kňazstva. Je dnes známe, že vtedy si začal zapisovať do malého zošita slová, zážitky, rady a napomenutia svojho špirituála. Tento zošit si nosil so sebou aj ako kňaz, biskup i pápež. Začína "Pravidlami života", hoci svoj denník nazval "Duchovný denník."

Veľmi zaujímavé sú jeho slová, ktoré môžu čo to aj vám bratia napovedať. Sebavýchova je neodmysliteľná súčasť duchovného rastu každého budúceho kňaza. Kto by sa domnieval, že za neho vecí bude riešiť špirituál, prefekt, biskup či niekto iný, veľmi by sa mýlil. Kto sa rozhodol položiť svoju ruku na pluh, Ježiš mu radí, aby sa neobzeral, ale pevne v rukách držal tento nástroj a dokončil brázdou, ku ktorej ho volá sám BOH.

Ježiš v tomto tichu chce rozvinúť rozhovor s tebou. Tento čas je tu zámerne zvolený. Cirkev už niekoľko storočí má osvedčený zvyk, a nariaďuje ho aj svojimi predpismi, aby

tí, čo kráčajú na ceste ku svojmu kňazskému povolaniu častejšie vstúpili do ticha a nadviazali na dlhší čas rozhovor s Ježišom. Môže si byť každý z vás istý, že vôľa predstavených Cirkví - je vôľa samého Krista. Zaiste i dnes, práve v tejto chvíli Ťa chce Ježiš osloviť.

"Syn môj, to nie je náhoda, že si tu a máš kráčať po ceste ku sviatostnému kňazstvu. Keď ma môj Otec ustanovil za svojho kňaza, už vtedy, vo večnosti si prijal, aby si sa aj ty stal mojim služobníkom. Už od večnosti máš podľa nezmeniteľného rozhodnutia svojej vyznačené miesto vedľa mňa. Veď tvoje meno bolo napísané na mojej ruke a bol si už vtedy predurčený, aby si mal účasť na mojej kňazskej hodnosti.

Áno, dnes si ešte len na ceste a ešte ťa od sviatostného kňazstva delí dlhý ľudský čas, ale buď si vedomý veľkosti môjho oslovenia. Alebo snád si myslíš, že sa mýlim, keď som ti už dlhý čas v tvojom srdci vzbudzoval myšlienku, aby si sa celý a celkom odovzdal MNE? Vari to mal byť len žart, keď ústami služobníkov Cirkví ti bolo oznámené, je súci, môže sa raz stať kňazom? Uvedom si, že si pocítil volanie, ktoré som ti JA dal, môžeš však odmietnuť bez rozmýšľania? V každom prípade tvoje "áno", by malo byť slobodným rozhodnutím. To neznamená, že by si mal svoje áno vysloviť sebavedome s vypnutou hrudou. Bolo by to príliš opovážlivé. Prvú odpoveď si už dal. Spomeň si, aká bola neistá, nesmelá, veď bolo to tvoje tiché a veľmi bojazlivé "á n o". Vtedy si sa sám seba bál, aby si povedal to slovko. Prešli už roky, čo si pocítil svoju lásku, že rád by som ťa mal bližšie pri sebe, ako napríklad muža-otca, manžela, či laického apoštola. Spoznávaš aj neistotu či si sa správne rozhodol. Nepochybuj, ja som ťa oslovil. Aj keď cesty sú rôzne ku kňazstvu, veď už aj ty čo to vieš o nich z úst svojho okolia, aj keď predpoklady a podmienky sú rozličné, uznáš, že mnohé z nich vlastníš. Rád ťa vidím, keď sa s chuťou modlíš, keď v твоjich rukách vidím často Písmo sväté a s obľubou sa ponáraš do meditácie. To, že máš záujem a nachádzaš si čas na adoráciu

pred bohostánkom, že zaujíma ťa kostol, liturgia a vidím tvoju lásku k Cirkvi, že na ľudí pozeráš ako na MŇA a máš súcit s ich chybami, to nech ťa napôňa istotou. Z úst tvojho spovedníka dávam ti aj ďalšie znaky, že túžim aby si raz ako moja Matka po zrelom uvážení povedal svoje "FIAT!"

Uvedom si, že máš aj iné predpoklady. Tvoji rodičia ťa vychovali tak, ako najlepšie vedeli. I keď poznáš aj ich chyby. Ja potrebujem do svojej žatvy robotníkov zdravých. To, že si schopný je dôkaz. Chráň si preto tento dar zdravia. Si mladý. Ako moja Cirkev je vždy mladá, tak aj ty v nej budeš mať popredné miesto. Je potrebné, aby si svoj talent, šikovnosť mladosti prispôbil a pod vedením tých, ktorým som ťa zveril na ceste ku kňazstvu správne rozvíjal a riadil. Potrebujem zrelých, povahovo vyrovnaných, ustálených kňazov, ktorí majú stálu povahu, bez výkyvov nálad, bez precitlivelosti, urážlivosti, pretože ináč by hrozilo nebezpečenstvo, že kňaz sa stane sebe i iným bremenom.

Tvoj čas, ktorý teraz prežívaš je čas, kedy máš odstrániť nápadné povahové vlastnosti a nedostatky. Roky by priniesli tebe i iným ďalšie neprijemnosti. Veľmi bolí moje srdce, keď môj kňaz je príliš úzkostlivý, podozrievavý, či žiarlivý. Tiež nebudeš môcť plne rozvinúť svoje sviatosťné kňazstvo, keď sa naučíš byť príliš uzavretý a nenaučíš sa hľadať cesty k iným. Trápi ma, keď môj budúci kňaz sa príliš viaže na veci, ľudí a či miesta, stáva sa tak totiž závislý a pedantný.

Áno, viem, že aj ty cítiš mnohé svoje ťažkosti, ktoré ako následok dedičného hriechu budú celý tvoj život ťa sprevádzať. Odstraňuj ich seba výchovou ako to dokázal pápež Ján XXIII. Už keď prežíval roky ako teraz ty, si do svojho denníka zapísal:

"Viac, ako pred každým iným zlom, budem sa chrániť zlých a ničomných kamarátov!"

To sú takí, ktorí majú dvojzmyselné, špinavé a

nenávistné reči, ktorí sa radi stretávajú s osobami iného pohlavia a ktorí rozprávajú o lúboštných príhodách, ktorí často navštevujú hostince a sú nemierni najmä v pití, ktorí sa radi prejavujú pomstou, vyvolávaním svárov a svedomím bez škrupúl. Teda tých, ktorých správanie protirečí dobrým mravom a ktorí zanedbávajú štúdium a idú za zábavou. Nie sú opatrní v stretávaní sa so ženami. Nepestuj dôvernosti, ktoré by sa stali nebezpečnými a tiež podozrievavými. Uváž si už dnes, či osožiť bude tvojej práci tykanie či časté podávanie rúk, gestá, ktoré vzbudzujú ošklivosť a ktoré sa môžu stať nebezpečnými. Pozri často na moju Matku, keď budeš musieť zápasiť o svoju čistotu. A ona ti povie, čo ti osoží a čomu sa musíš rázne vyhnúť. Mnohí, ktorí opustili cestu na ktorú som ich pozval zanedbali na začiatku cesty cvičenie sa v pokore. Chráň sa sebachvály, tiež túžby po vyššom ocenení akého sa dostáva iným. Moje srdce je "Srdcom lásky."

Čnosť lásky je kráľovnou všetkých čností. Uč sa už dnes odomňa tejto čnosti. Znášaj urážky a s radosťou a úprimne ich odpúšťaj. Zamiluj si chudobu a uchrániš sa mnohých ťažkostí. Už dnes čakám, že ma budeš prosiť o obrátenie hriešnikov najmä zo seminárskeho spoločenstva, ak o niečom takom vieš. Uč sa radiť a rady prijímať od tých, čo s tvojím kňazstvom to myslia úprimne. Zachovať diskretnosť pri tom je milé môjmu srdcu. Vidiš, že askéza a tiež spytovanie svedomia nie sú v príprave na kňazstvo čímisi druhoradým. Celkovým predpokladom povolania byť kňazom je potrebné mať dobrý charakter. Môžeš to nazvať aj schopnosťou sebakontroly. Patrí sem sebadisciplína, vytrvanlivosť, ohľaduplnosť, veľkorysosť, zodpovednosť, svedomitosť, zmysel pre poriadok a dané slovo.

Pravda spoznáš pri plnení týchto vlastností aj ďalšie svoje klady, čo tvojmu charakteru len pridajú na hodnote. Ja chcem, aby si bol mojim kňazom a teda chcem aby si mal aktívny postoj k životu. To znamená, bojuj proti nezáujmu, ľahostajnosti a lenivosti. Pracuj, využívaj čas, maj ochotu pomáhať iným tak v sociálnej ako aj apoštolskej činnosti.

Chcem, aby si ako budúci môj kňaz mal predpoklady psychické i fyzické na úrovni zdravého človeka telesne ako aj duševne. Kňaz keď chce pre mňa získať duše, je potrebné aby sa naučil byť primerane prispôsobivý a naučil sa získať dobrý vzťah ku všetkým ľuďom. Vyvaruj sa na ceste ku kňazstvu chvíľam, keď by si mal trpieť vnútornými konfliktmi, vyvaruj sa podráždenosti, nebuť popudlivý. Často budeš sám, budeš musieť viesť samostatne pracovať, mať kritický a zdravý úsudok, byť praktický a spoľahlivý a to aj za veľkých obetí, byť vždy primerane stály čo do záujmov a postojov. Chcem ti pomôcť, aby na druhej strane si bol otvorený, pružný a v prípade potreby i prispôsobivý. Vieš, veľmi to pôsobí na tých, čo sa s tebou ako s kňazom stretnú a ty ich osloviš svojou prirodzenosťou v správaní, keď prejavíš úctu a tiež v ťažkej chvíli budeš môcť pomôcť, poradiť, povzbudiť hoci aj vtipným humorom.

Som tvoj Majster a Učiteľ. Poznám svojich kňazov i teba čo sa ním chceš stať. Vidím nielen čo vidia ľudia očami, ale aj do srdca každého z vás. Viem, že mi v tejto chvíli chceš povedať, že to všetko je pravda, že sú to ideálne predpoklady a že zriedkavo sú plne rozvinuté u nejakého človeka. Ja však chcem a dávam ti dostatok milostí, aby si čo najviac z týchto vlastností sám mal. Už sa ovládať a zistíš, že nie je to tak ťažké a neuskutočniteľné ako sa to v tejto chvíli môže zdať. Neboj sa, som tu pri tebe. Nemusíš veci tiež príliš dramatizovať. Si človek a človekom zostaň, len krok za krokom sa mi stávajú stále podobnejším. Tvoje povolanie musí sa kryštalizovať. Skúmaj, prečo ťa volám, uvidíš, že to nie je vec náhody. Postupne prijímaj vedomosti - ducha tvojho budúceho poslania. Dozrievať budeš ako úroda v Božej záhrade. Nikto od teba a ani ty sám to nechci, aby hneď z jari si chcel ovocie oberať. Dopraj vzrastu a dozrievaniu čas. Nesmieš však zaháľať, márneť čas. Modlí sa a veľa sa modlí! Denne chce s tebou viackrát zostať sám. Chcem počuť tvoje ústa, tvoj hlas, ale tiež hlas tvojho srdca. Rád ťa vidím,

keď si sadáš ku knihám. Aj tam som s tebou, keď prijímaš to čo iné o mne napísali. Tu bude tvoje povolanie rásť.

To, že si už v seminári a máš prvé vážne rozhodnutie za sebou ešte neznamená, že už musíš povedať "áno!" Ak po vážnych úvahách a najmä po rozhovoroch s tými, ktorých ti posielam ako skúsených vodcov a radcov do cesty, budeš mať stav v srdci, že nie si tu šťastný, potom môžeš pokojne odísť. V takom prípade ťa chcem mať na inom mieste. Možno ti Cirkev aj cez predstavených povie, že tvoje miesto nie je v seminári, v reholi, ale nikde inde. Buď aj vtedy spokojný, keď si sa usiloval všetko robiť s dobrou vôľou a napriek tomu ti zodpovední predstavení radia iný spôsob života, že je to vôľa Božia, že ťa chcem mať inde. Neboj sa však, aj keď nemáš ešte všetko jasné, ak rozoznávaš aspoň hlavné znaky svojho povolania, môžeš v nádeji pokračovať. Možno, že si vtedy ten prvý raz povedal svoje "áno", idem za kňaza študovať odhodlane a spokojne a teraz ťa trápia, mučia myšlienky. Netráp sa, zanes mi ich pred oltár a prípadne ich povedz svojmu spovedníkovi. To môže byť skúška, ktorú z lásky ku tebe dopúšťam, keď chcem aby si mi ako Peter nie raz, ale tri razy povedal: "Pane, milujem Ťa!", alebo: "Ku komu by som šiel Pane, veď spoznávam, že máš slová života!"

Dôveruj mi i v tejto chvíli svojho života. Veď tvoje povolanie je viac moja - Božia vôľa, ako tvoja. Buď i vtedy veľkorysý a spoznáš sladkosť mojej milosti. Vieš, keď sa mi aj vtedy daruješ, keď budeš trpieť pochybnosťou, ja vtedy vezmem z teba strach. Myslíš, že ja na také darovanie môžem zabudnúť? Neboj sa, ja som s tebou! Ja ťa chránim! Ja ťa považujem za svojho! Spomeň si na Mojžiša. Báľ sa, keď som ho oslovil a hoci zo strachom hovoril: "Ktože som ja, aby som šiel...", ja som ho vtedy uistil: "Ja budem s tebou." /Ex 3,11/

Premýšľaj, môžeš nájsť ešte väčšie uistenie, ako keď ti

ja poviem: "Ja som s tebou?!" Alebo zober Písmo a čítaj o povolani Jeremiáša, ako sa bál a ako vyhováral: "Ak, Pane, veď neviem hovoriť, mladučký som..." A tebe tiež poviem, čo som jemu povedal: "Nehovor, mladučký som, lebo pôjdeš všade, kde ťa pošlem a povieš všetko, čo ti prikážem. Neboj sa ich, veď s tebou som ja..." /Jer 1,6/ Cítiš moju ruku? To hovorím ja, Tvoj BOH! Tu ide o moju vec, neboj sa, som s tebou!

Chcieť byť kňazom je veľká vec. Znamená to, že sa chceš raz definitívne vedome a dobrovoľne rozhodnúť zrieknuť sa niektorých túžob a tiež ambícií, ktoré sú ináč dobré, ale môj kňaz uprostred sveta v Cirkvi sa ich zrieka. Život spojený so mnou je zasvätený život. To znamená, že ja budem celý v tebe a ty zas celý vo mne. Tak sa splnia slová: "Ty si kňaz naveky, podľa radu Melchizedechovho."

Áno, vtedy o tebe bude možné povedať, že si "druhý JA" - "Alter Christus." To znamená tak vo vnútri ako aj navonok. Ja chcem totiž vtedy hovoriť tvojimi ústami. Ja tvoje ruky a nohy, talent, nadanie, mladosť, krásu, chcem použiť pre svoju vec. Tvojím životom chcem dopŕňať, čo ešte treba pre spásu tohoto sveta. Ty zohráš vážnu úlohu v naplnení slov mojich: "Kto mňa pozná, pozná toho, ktorý ma poslal." Uvedomuješ si, že budeš vážne ohnivko v reťazi mojich apoštolov? Moje slová: "Idte a učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.../Mt 28,19/, sa majú vzťahovať v celej miere zodpovednosti aj na teba. Tvoje povolanie, je moje dielo. Ty si si ho nedal. Ja som to, čo ťa volám a preto sa netráp, nepochybujuj. Teš sa a rob čo chcem. Pretože ja až do konca čias si budem volať robotníkov na svoju vinicu. Vždy toľko, koľko budem chcieť.

Áno, budú aj takí čo povedia nie, i keď sú presvedčení, že ich skutočne volám. Odmietnuť môj dar, však prináša môj hnev - trest. Ja volám k spolupráci a nie rúcaniu svojho diela. Pozri nie si sám, komu hovorím: "Pod' za mnou!" Ja mám svoj kľúč, podľa ktorého si vyberám. Som predsa Pán všetkého.

Som nekonečne múdry a nikto tomu celkom nerozumie. Veď nepýtaš sa aj ty, či prípadne tvoj otec či matka, tvoje okolie, prečo práve teba si volám? Veď v tvojom okolí je múdrejší, chytrejší a možno i zbožnejší niekto, možno brat, a nie jeho, ale teba volám? Im, ale i tebe znova pripomínam slová, ktoré som povedal apoštolom: "Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás..."

Možno sa v tejto chvíli zastavuješ aj pri pohľade na život, ktorý ťa čaká. Poznáš mnohých kňazov. Viem, že nie sú všetci takí, akých by som chcel ich mať. Volám ťa však k životu, ktorý nie je ľahký. Chcem aby si bol muž obetí, nebál sa námahy, túžil vždy robiť čo chcem ja a nie čo by si sám si prijal. Opúšťaš matku, otca a všetko, čo vo svete sa nachádza. Nestratíš to, keď budeš robiť len to, čo chcem ja. "Stonásobne viac dostaneš..." Znie to snáď ako paradox, ale ten čo vieru má, spozná to čo apoštol Pavol. A potom s ním povie: "Kto ma odlúči od lásky Kristovej? Súženie alebo úzkosť, alebo prenasledovanie...? Ani smrť, ani život... ani prítomnosť ani budúcnosť... ani nijaké stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi-Pánovi našom!" /Rim 8,35/ Tieto slová hovoria čo u mňa má najväčšie ocenenie, že keď chceš žiť výlučne pre mňa v Cirkvi, tak najväčšiu odmenu odo mňa si zaslúžiš. Teda keď povieš svoje "áno", na moje volanie: "Pod' za mnou!" a opustíš všetko, keď chceš aby som zvíťazil JA - TVOJ BOH, dostaneš viac ako si vieš predstaviť. Stávaš sa vtedy nositeľom "radostnej zvesti", staneš sa vtedy hlasom mojich úst. Cez tvoje ruky chcem žehnať a cez teba chcem byť stále prítomný. Budeš môj vyslanec! A toto všetko zdá sa ti málo? Áno, nemýlia sa tí, čo o kňazstve hovoria, že je to najkrajšie a tiež najťažšie povolanie. Uvedom si už teraz, keď si na ceste ku kňazstvu, že nie každá láska má tú istú hodnotu, stupeň kvality, punc hodnoty. Aj dnes už ako klerik môžeš ovplyvniť veľkosť svojho povolania v láske. Pretože aj ako kňaz môžeš svoje kňazstvo prežiť naprázdno. Už teraz sa ukazuje aké môže byť tvoje

kňazstvo, podľa správania, prístupu tak vnútorného ako aj vonkajšieho. Brat môj, ja však nepozerám na tvoje kňazstvo ako filozof. Ja pozerám na tvoje kňazstvo očami lásky. Spomeň si, čo som povedal o láske:

"Nikto nemôže milovať viac, ako ten, kto položí svoj život za nepriateľov..." Ja som nielen povedal, ale aj dokázal, svojou smrťou. Toto si uvedom už dnes v príprave na prijatie sviatosti kňazstva. Chcem, aby si bol tým, čím náš v skutočnosti byť. Kňaz ma byť kňazom a teda dnes si adept kňazstva, tak ním aj buď. Je to moje prianie, vôľa a predsa i dnes ti chcem to povedať tak ako som to často pri vážnych veciach robieval:

"Kto môže pochopiť, nech pochopí!"

Veľkosť povolania nespočíva na slovách, ale na skutkoch. Ja som ťa vykúpil i ku kňazstvu ťa volám. Ty dokáž svoju lásku voči mne svojimi skutkami. Dávam ti svoju milosť, veď či môžeš povedať, že si si túto hodnotu sám zaslúžil? /Por.Žid 5,4/ Denne si to pri príprave pripomínaj, že "Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás!" /Jn 15,16/

Ja som prvý, ja som inicioval tvoje konanie. Ja som však tvoj Pán a Boh a teda aj raz odmena. Chcel by som preto, aby si chcel so ja chcem. Usiluj sa spoznávať toto moje volanie. Sám sa sleduj, kontroluj a zodpovedne riad'. Uvažuje, či napreduješ, stagnuješ a prípadne kde sa klameš? Rad' sa so spovedníkom, pros o svetlo, poznaj krásu svojho povolania. Nečakaj, že budem robiť zázraky, ktoré by vyšli navnivoč s tvojím povolaním. Už to, že cítiš, že sa čosi udialo s tebou je však dôkaz mojej lásky o teba. Áno, povolal som viacerých za zvláštnych okolností, spomeň si na apoštola Pavla pri bráne Damašku. Oveľa častejšie však volám ticho a nechávam dozrieť túto myšlienku - stať sa na celý život kňazom! Možno ti zovšednie tvoje povolanie. Prestaneš v ňom vidieť krásnu skutočnosť, že si môj a ja celý chcem sa dať tebe. Preto nie je na škodu, vrátiť sa späť, do chvíľ, keď si cítil, že bezo mňa tvoj život nemá zmysel. Bol si vtedy šťastný! A prečo už

dnes to šťastie v tvojom srdci nie je? Prečo si svoje srdce namiesto mňa prepožičal - ty už sám vieš komu, čomu a za akú cenu? Vráť sa však späť. Čakám celé tvoje srdce. Nechcem a nemienim sa oň deliť s nikým a ničím a do konca ani s tebou nie! Zostaň úprimný voči sebe. Je veľmi dôležité takým zostať a to aj vtedy, keď strach, napätie či tlak nech je odkiaľkoľvek je riešený pred mojou tvárou. Možno práve vtedy bude sa rodiť tvoja obeta. Zobrať svoj kríž a ísť za mnou, aby som tvoju dušu spasil a duše mnohých aby si ty priviedol ku mne.

Týmito dňami ticha a milostí sa môže duša bližšie ku mne priblížiť. Tu pred mojím bohostánkom môžeš v tichu viac vecí pochopiť. Ja si prajem, aby môj kňaz bol muž viery, skromný, ľudský, vlúdny a tiež krajne obetavý a musí mať rád ľudí. Toto všetko musí vychádzať z pokojného vnútra, odkiaľ na povrch sa dostane vnútorná radosť. Môžeme spraviť uzáver.

Volám ťa! Máš to potvrdené! Tvoje povolanie tak isto potrebujem ako som potreboval Pavla, Augustína, Ambróza, Jána Zlatoústeho, Cyrila a Metóda, Tomáša Akvinského, Dominika, Františka Assiského, Vincenta de Paul, Ján Mária Vianneya, či Jána Pavla II. V každej dobe a v konkrétnom mieste volám, oslovujem a čakám na odpoveď. Aj moju Matku som oslovil, a čo dala za odpoveď?:

"Hľa, služobnica Pána, nech sa stane podľa tvojho slova!"

A či snáď chceš odísť ako mladý muž, ktorého som pozval a odišiel smutný, pretože viac jeho srdce milovalo zem, ako svojho Boha? Šimona som si povolal cez Ondreja a Ondrej prišiel za mnou s Jánom, keď môj predchodca Ján pri Jordáne na mňa ukázal: "Hľa, baránok Boží!" A Ján ako starec sa na tu chvíľu pamätá, že boli práve štyri hodiny odpoľudnia. Matúš-Lévi zanechal výnosnú mýtnicu. Ján a Jakub siete aj otca Zebedeja s najatými robotníkmi. Povolal som si aj Judáša, ktorý zo všetkých z tohto sveta bol najšikovnejší a vieš, že sa stal zradcom, synom zatratenia. Tomáš ma miloval

a predsa ešte po mojom zmŕtvychvstaní pochyboval a chcel vložiť svoje prsty do rán v mojich rukách po klincoch a ruku do boku po kopiji. Petrovi som nevyčítal, že tri razy na nádvorí u Piláta pred sluhami ma zaprel: "Nepoznám toho človeka!" A ktorí z nich zostal pri mne, keď ma odvádzali v putách z Getsemany? A predsa splnili svoju úlohu a dnes zasadli na dvanásť trónov v Izraeli. Nech však boli moje slová volania akokoľvek poznačené udalosťami, vždy to bol môj dar.

Zároveň chcem ti pripomenúť brat, že je to aj výsada, že si prajem aby si so mnou spolupracoval. Pozývam ťa na vrchol sveta. Chcem cez teba svetu dať pravý zmysel. V tomto duchu všetci majú spoznať, že povolanie je odo mňa aby som cez teba "všetko pritiahol." V tebe chcem žiť, cez teba svet posväcovať. Spoluprácu hľadám u teba. Keď odmietneš, mňa neubudne. Ja aj z kameňov si môžem stvoriť synov Izraela. Tebe však čo poviem, keď prídeš na súd? Cítiť preto zodpovednosť a uvedom si cenu povolania. Žatva je veľká, ale robotníkov málo! To je pravda, tak hovorí kresťanský svet. A preto aj s tebou počítam. Smiem? Preto v tichu chcem s tebou hovoriť. Nezabudni, že si tu z mojej milosti, hoci ti nechávam rozum a slobodnú vôľu. Odlož všetko a v tichu uvažuj nad mojím oslovením. Pretože dnes začína ten čas milostí a tiež deň spásy.

Dlhý rad slov, ktoré do mojich úst - vášho brata kňaza vložil Ježiš. Uvážme každý sám či boli a budú len monológom, alebo či sa zmenia na dialóg. Pozrite na bohostánok, na kríž, zatvorte oči bratia. ON ČAKÁ! Kto?
TEN ČO SI VÁS POVOLAL, BUDÚCI MAJSTER, UČITEL - JEŽIŠ a nezabudnime, že raz aj SUDCA!

Amen.

MÁRIA V MOJOM ŽIVOTE.

Viliam Hunermann napísal životopis sv. Vincenta, kde v dialógu mladého pastiera sviň Vincenta a starého vojnového veterána Gašpara, vkladá im do úst slová o Panně Márii. Gašpar, ktorý v živote mnoho zažil, pouča Vincenta: "Pravú vieru má ten, kto uctieva presvätú Pannu." Za čo ho chlapec pochváli a vojak sa priznáva, že "AVE MÁRIA" je jediná modlitba, ktorú sa od detstva modlieva. Naučila ho modliť sa ju matka, skôr ako ju vojaci zabili v ohnivej chate. Vždy som uctieval Svätú Pannu a mám vo vrecku čosi, čo ti chcem ukázať! Gašpar vytiahol ploché strieborné srdce. Keď si ho Vincent prezeral, poznamenal. Skorej by som dal aj druhú nohu, než by som sa odlúčil od neho. A rozpovedal ako k nemu prišiel.

Bol vojakom u hugenotov, ktorí rabovali kostoly. Tak vyrabovali aj kostol Panny Márie v Bouglose. Do tohto kostola ako chlapec chodieval aj Gašpar. Preto sa doplazil v noci ku kostolu, keď všetko spalo, vzal svätý obraz z oltára a ukryl ho v močarisku, aby sa nedostal do rúk, ktoré by ho potupili. A Madona sa mu poďakovala, tak, že pri ukrývaní obrazu mu ostalo v rukách strieborné srdce na ktorom boli dve slová: "AVE MÁRIA!" A na záver starý veterán poznamená: Vždy ma to tiahne sem a pozerám, pričom mám pocit akoby mala Svätá Panna vyjsť z bahna a vrátiť sa do svojej kaplnky. Môj život bol divoký a zlý. Ale viem, že niet spásy v našej zemi, pokiaľ je obraz Panny Márie skrytý!" /Svätý Vincent de Paul misionár lásky, str. 14-17, CM-Rím 1981/

Aké je nepochopiteľné vnikanie Panny Márie do dejín našej spásy. A predsa bez nej by sme si nevedeli predstaviť dejiny vykúpenia, dejiny nášho povolania. Dajme preto dnes

slovo našej Matke. Otvorme sa jej slovám a prijmime milosti, ktoré nám chce dnes sprostredkovať.

"Pán vládol mnou od počiatku svojich ciest, prv než bol stvoril od pradávna čokoľvek. Od večnosti som ustanovená, od počiatku, prv než bol povstal svet. Nebolo ešte morských priehlbín, keď ja som sa už zrodila, nebolo ešte žriedel s chrliacimi vodami. Prv než sa boli hory vrhúžili, pred pahorkami som sa zrodila, prv než bol nivy učinil a planiny a prvé hrudy na zemekruhu. Keď zhotovoval nebesia, tam som bola, keď odmeriaval klenbu nad priehlbínami morskými, keď upevňoval mraky vo výši, keď dával dužiet žriedlam hlbiny morskej, keď vymedzoval moru hranicu jeho, by vody neprelievajú sa cez svoj breh, keď ustaloval základy zemské, núž ja som bola uňho chovankou a bola som deň po deň rozkošou jeho a hrala som sa pred ním v každý čas, na kruhu zeme jeho hrávala som sa a rozkoš moja je byť medzi synmi ľudskými. A teraz počúvajte ma synovia, počúvajte naučenie, aby ste sa stali múdrymi a nezanedbávajúť ho! Blažený človek, čo ma počúva a ktorý bdie deň po deň vedľa mojich dverí. /Prís.8,22-34/

Áno, tieto slová môj snúbenec Duch Svätý vnukol svätopiscovi, aby ich napísal na oslavu múdrosti Večného Boha. Tieto slová však mnohí synovia pripisujú aj mojej osobe. Nie, nepatrí sa privlastňovať si, čo nepatrí, ale ja som vďačná, že v Božej múdrosti vidia moji synovia a dcéry aj moju postavu. Už v Starom zákone môj i váš nebeský Otec sa postaral o zapísanie môjho mena do dejín ľudského vykúpenia. Panenstvo bolo v Božích očiach i v národe Židov vždy vo veľkej úcte. Achazovi kráľovi, hoci si to neprial, dáva znamenie prorok Izaiáš čo sa budúcnosti týka a to proroctvo o počatí a narodení Mesiáša - môjho Syna.

"Hľa, Panna počne a porodí Syna a dá mu meno Emanuel!" /Iz 7,14/ Už vtedy prorockým zrakom videl Izaiáš moju úlohu, že bez prispenia muža prinesiem na svet dieťa, ktoré sa bude volať Boh s vami. Už vtedy sa hovorilo o veciach, ktoré mali

otriasť svetom. Boh už vtedy mal so mnou svoj plán. V plnosti času, keď Večný Boh, sa rozhodol vo svojej láske spasiť a vykúpiť ľud, čo hriechom prarodičov si nemohol získať, keď v Raji pričinením ženy Evy, upadlo ľudstvo do moci zla a hriechu. Boh Otec vtedy myslel na mňa, dielo svojich rúk, že budem tá žena, druhá Eva, čo vráti ľudstvu nádej, čo hadovi rozšliape hlavu. V národe mnoho žien vo veľkých rodokmeňoch sa tešilo, že sa z rodu i lona narodí ten, čo svet vráti cestu k Večnému Bohu. Moji rodičia Joachim a Anna, nevedeli, že dieťa, ktoré z ich lásky prišlo na svet sa stalo zásahom Boha Otca uchránené od dedičného hriechu. Ten hriech je smutné dedičstvo človeka čo prichádza na svet. Hoc i ho osobne človek nepácha, nepričiní sa priamo oň, znáša následok Adama a Evy, keď ľudský rozum, vôľa sú oslabené ich hriechom. Vieme, že zo všetkých stvorení najviac Boh miloval človeka. Chcel, ako to apoštol Pavol napísal Efezanom: "Aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske." /1,4/ A keď človek urazil Boha a hoci bola to veľká urážka, čo vidíme aj v následnom treste, chce Boh mať človeka ešte pri sebe. Chce mu dať nádej, chce ho povzbudiť. A na to potreboval Boh mňa, potreboval Matku, ktorá by ľuďom priniesla Božieho Syna, ktorý sa chcel stať ľuďom podobný vo všetkom okrem hriechu, aby ľudstvo vykúpil a spasil. Preto Boh Otec pre zásluhy môjho Syna, ktorý je Svätý, urobil výnimku v dejinách človeka. Pretože z môjho lona mal vziať Spasiteľ - Vykupiteľ - Svätý Boží Syn. Už v lone mojej matky keď som sa počala, ma uchránil ako jediného človeka od škvrny hriechu. Viem to už, že čistý Boh potreboval prísť na svet z čistého lona. Boh si ma viedol, ochraňoval, hoci som bola žena ako ktorákoľvek iná z Nazareta. Boh mi dal svoju lásku a ja som mu ju opätovala. Celý môj život pred i po počatí som mu darovala. Aj ja som bola slobodná, človek, ktorý mal svoj rozum. O tom sa môžete presvedčiť z udalosti, keď Otec môj i váš, poslal ku mne svojho posla archanjela Gabriela. Keď ma pozdravil, nič som netušila čo odo mňa Boh Otec chce. Nečudujte sa, že som sa pozdraveniu zadivila. Áno, milovala

som Boha a Zákon zachovávala, ale nikdy som nepomyslela, že ja môžem byť tá, z ktorej lona môže sa Mesiáš narodiť. Bola som jednoduchá žena z Nazareta, o ktorej prorok napísal: "A môže z Nazareta niečo dobre pochádzať?" Bola som zasnúbená s Jozefom. Bol to muž jednoduchý, verný, ktorý podobne ako ja miloval Boha a Zákon zachovával. Boli sme mladí. Chceli sme sa vziať. A tu zvestovanie. Poznala som prísľub daný národu. Čítala som prorokov, keď Izaiáš o budúcom Mesiášovi napísal: "On bude Zázračný radca, Boh mocný, Otec večný, Knieža pokoja" /9,5/ A tiež že: "Na tróne Dávida a nad ríšou jeho vládnuť bude." /9,7/ Uvažovala som o tom všetkom čo som vedela a poznala, keď anjelov pozdrav doznel v mojich ušiach. Anjel vtedy prerušil moje uvažovanie a pokračoval: "Neboj sa Mária, lebo si našla milosť u Boha! Hľa, počneš v živote a porodíš Syna a nazveš ho menom Ježiš! On bude veľký a Synom Najvyššieho sa bude volať. Pán Boh odovzdá mu trón jeho otca Dávida. A kraľovať bude nad rodom Jakubovým naveky a Jeho Kráľovstvu nebude konca." /Lk 1,30-33/ Tieto prísľuby som poznala tiež zo školy pri Jeruzalemskom chráme, kde som niekoľko mesiacov strávila. Hoci som bola mladá žena, vedela som, že na to potrebujem muža, aby dieťa prišlo na svet. A o otcovi anjel nič nehovoril. A Jozef, ktorý si ma chcel vziať za ženu o ničom nevedel. Čo na to Jozef? A preto som vtedy anjela oslovila. Nie, nepochybovala som, že je to Božie dielo. Len som chcela mať vo veci jasno. Veď bola som ako ty, človek z mäsa a kostí. Bola som mladá a milovala som Boha. Nie neurazila som Boha a tiež ani anjela, aby ma musel potrestať ako Zachariáša šesť mesiacov predtým v chráme, keď o Božom diele zapochyboval. Boh videl do môjho srdca, že v ňom ho celá a celkom milujem. A predsa aby ako človek som veci pochopila, pýtala som sa posla nech vec mi objasní.

"AKO SA TO STANE? VEĎ JA MUŽA NEPOZNÁM!"

V týchto slovách chcem ti pripomenúť čistotu, ktorú dnes mnohí pred manželstvom i počas života podceňujú. Celá a celkom ešte raz to opakujem som chcela patriť Bohu i v

manželstve s Jozefom. Anjel to vedel. Preto dal mi odpoveď v slovách:

"DUCH SVÄTÝ ZOSTÚPI NA TEBA A MOC NAJVYŠIEHO ŤA ZATIENI A PRETO AJ TO SVÄTÉ, ČO SA Z TEBA NARODÍ, SYNOM BOŽÍM SA BUDE VOLAŤ!

Hľa, Alžbeta, tvoja príbuzná, tiež počala syna vo svojej starobe a je už v šiestom mesiaci tá, ktorú nazývali neplodnou. Lebo u Boha nijaká vec nie je nemožná!" /Lk 1,35-36/

Tu mi anjel povedal vyčerpávajúcu odpoveď. Moje panenstvo bude neporušené, hoci budem matkou. Prirodzený zákon znova ustúpil Božej vôli. Veď Boh Otec stvoril svet a tiež každý zákon. Ten, ktorý to stvorí má moc aj výnimku to spraviť. Pretože nie človek bude otcom dieťaťa, ale ten čo stvoril celý svet. Bude to Božia sila, Duch Svätý spôsobil, že som bez narušenia panenstva počala v živote Syna. Nepochopiteľné? Áno, pre mnohých, čo zanovito chcú vidieť len zákony prírody a nie dielo Boha. Duch Svätý je ten, čo sa postaral o veľké tajomstvo našej viery, aby sa totiž Syn Boží stal človekom. Ten Duch Svätý, ktorého dnes môže poznať každý kto prijme slová môjho Syna a uverí v Jeho Božstvo. Aj keď som v tej chvíli tomu všetkému nerozumela, verila som Bohu, že to čo odo mňa chce sa mu páči, hoci myslela som aj na Jozefa, myslela som aj na národ a celý svet, ktorý prosí, žiada nebesia o Vykupiteľa, dala som anjelovi odpoveď.

"Ajhľa, dievka Pána, staň sa mi podľa slova tvojho!"

Áno, pri týchto slovách, keď som dala svoj súhlas, svoje "FIAT- STAŇ SA", Boh započal dielo vykúpenia. Vidiš sám, že nebol to násilne vynútený súhlas. Bolo to oslovenie slobodného človeka a ten človek je Mária, ktorá dala aj slobodnú a vedomú odpoveď. Súhlasila som so započatím diela Vykúpenia. Áno, môžeš sa na mojom správaní učiť. Pretože aj od teba chce môj Syn len slobodný a vedomý súhlas. Aj teba Boh oslovil. Nepochybuj o tom, keď si počul "Pod' za mnou." Aj s tebou má svoj plán v dejinách vykúpenia. Nie si pred bohom

o nič menej dôležitý. Boh na každé svoje dieťa pozerá s láskou. Veď je Otec. A keď prirodzený otec vie dávať dobré dary svojim deťom, či nie o to viac ten, ktorý je Otcom všetkých nás? Nepochybuj a radšej prežívaj svoje povolanie, ako ja. Rozmýšľaj a uvažuj. Keď nerozumieš pýtaj sa a tiež sa uč. Nepozerať na svoj skromný pôvod, tvoju bezvýznamnosť vo svete. Len o jedno sa snaž ešte, aby v tvojom srdci Boh videl a našiel len to čo On chce. Teda chráň si dušu čistú, buduj príbytok pre Boha vo svojej duši. Napodobňuj ma veď som tvoja matka. Anjel okrem toho, o čo som ho žiadala, povedal mi ešte viac. Príbuzná už staršia žena - Alžbeta, čo dieťa nemohla mať, bola neplodná, počala syna vo svojej starobe. Moje srdce mi vtedy dalo podnet, aby som jej ako mladá žena šla pomôcť. Uč sa odo mňa, nezostať pri potrebe iných chladný. Nehovor, že núdza iného sa ťa netýka. Čo na tom, že cesta bola ďaleká? Nevedela som, že je to v pláne Boha, že práve vtedy, keď chcem slúžiť Boh mi dáva znamenie, že čo konám sa mu páči. Pocítila som to v dome Alžbety. Len čo som vstúpila do ich domu Alžbeta naplnená Duchom Svätým zvolala:

"Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života tvojho! Skade mám to šťastie, že matka môjho Pána prišla ku mne? Lebo, len čo odznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, s plesaním podskočilo nemluvniatko v mojom živote. Blažená, že si uverila, lebo sa splní, čo ti oznámil Pán!" /Lk 1,42-45/

Tieto slová zo stretnutia s Alžbetou sa majú stať aj povzbudením pre teba. Máš byť kňazom. Tvojou činnosťou sa má stať, aby si Boha v slove, sviatostiach, liturgických úkonoch ľuďom prinášal. A tí, čo uveria otvorení Duchu Svätému, budú plesať ako moja príbuzná Alžbeta. Budú sa tešiť, že Boh sa rozhodol prísť na svet medzi nás. Spoločenstvo bratov a sestier pocíti radosť z Krista medzi sebou. Tvoja úloha kňaza bude nezastupiteľná. Veď máš byť druhý Kristus - budeš kňaz. A ja chcem byť tvoja matka. Keď som sa vrátila do Nazareta a anjel Jozefovi všetko vo sne vysvetlil, tak aj on dostal účasť na diele vykúpenia a preto mu patrí titul "muž

spravodlivý - verný." Keď pochopíš, že i s tebou má Boh svoj plán, že aj teba potrebuje Boh, aby jeho slovo prišlo medzi ľudí, neboj sa vziať si Cirkev ako Jozef mňa, za svoju sprievodkyňu na celý život. Jozef sa stal nie otcom, ale pestúnom dieťaťa. A čo od teba chce môj Syn? Slúž nezištne ako Jozef bratom a sestrám ako budúci kňaz. Uč a pripravuj sa na to krásne poslanie, ukázať svetu Boha, ako Jozef keď z jaslí dvíhal dieťa do výšky aby ho všetci videli. Dvíhať budeš raz aj ty svojho Boha v chlebe a víne. Spomeň si už dnes na Jozefa, že on viac ako verejne, ticho slúžil Božiemu Synovi. Život kňaza musí byť preto viac skrytý pred očami ľudí ako viditeľný. To znamená už dnes sa treba učiť mlčať ako Jozef a v tichu pracovať aby Ježiš mohol robiť cez teba svoje dielo. Jozef žije stranou, nezožal žiadny úspech, neprijímal pocty, ba práve naopak znášal len kríže. Plnil zákony tohto sveta. Hoci vedel, že ja čakám Božie dieťa, so mnou znášal ťažkosť cesty, keď na príkaz Augustusa sme sa museli vydať do Betlehema. Mlči! Pozná však slová Písma:

"A ty, Betlehem, zem Júdska, nijako nie si najmenší medzi poprednými mestami Júdska, lebo z teba vyjde vojvoda, ktorý má spravovať môj ľud izraelský!" /Mt 2,6/ Plní už vtedy príkaz Krista, ktorého som vtedy v lone ešte nosila, a ktorý neskoršie vyhlásil:

"Dajte cisárovi, čo je cisárovo a Bohu čo patrí Bohu!" /Mt 22,21/

Hľa tu vidieť, že Jozef bol muž verný a spravodlivý. A to chce BOH, tvoj Majster dnes už od teba. Uč sa a pripravuj na svoj úrad Jozefa medzi ľuďmi. Aj od teba Boh bude žiadať vernosť Jozefa. Tichú a často ťažkú prácu. Pred svetom nič nebudeš znamenať, ale pred Bohom budeš veľký. Starosť o Cirkev budeš znášať na svojích ramenách. Nebude to vec ľahká a často príjemná. Svet ťa bude ako Jozefa, pokladať za niečo celkom iné, ako v skutočnosti budeš. Ty sa však na mienku sveta neobzeraaj. Stačí, keď Boh bude vidieť tvoje skutky. Staraj sa o tebe zverenú časť Cirkvi a často si

povedz v tichu sám pre seba: "Neužitočný som sluha, veď urobil som, len čo som mal." /Lk 17,10/ A teda nauč sa dať: "Bohu čo patrí Bohu a cisárovi, čo patrí cisárovi." /Mt 22,21/ A to aj vtedy, keď budeš musieť nocou brať dieťa i mňa a uchodiť do Egypta. Dejiny Cirkvi hovoria jasnou rečou, že Cirkev nikdy nežila v celkovej slobode. Slová môjho Syna sa plnia do písmena: "Mňa prenasledovali i vás budú prenasledovať." /Jn 15,20/ Tvoja starosť o Cirkev, Boží ľud, musí už tu v priestoroch, kde sa pripravuješ na svoje poslanie kňaza ukázať, že cítiš s trpiacou Cirkvou. Tu máš budovať v sebe ten pevný vzťah, že ani v krížoch, neurobiš krok späť. Noc nevery, útlaku, prenasledovania a všetkej nepriazne, ako z vnútra, tak i z vonka nesmie ťa zastihnúť nepripraveného. Vždy sa správaj tak, aby si mohol s apoštolom povedať: "Pošli mňa!"

Viem o tých, čo si cenili smrť za môjho Syna viac ako život na zemi. Nebol to len Maximilián Kolbe a tí, čo pomreli násilnou smrťou vrahov. Ale všetci tí, čo v každej dobe mali len jednu túžbu, pomôcť Kristovi v srdciach ľudí. A ver mi, ja som im vtedy bola na blízku - na pomoci. Ako Jozefovi na ceste do Egypta som robila spoločníčku, keď chránil dieťa Ježiša pred vojakmi Herodesa. Tak cez celé dejiny až do konca čias, chcem byť blízko vás - kňazov, ktorí vystavujú vlastný život, budete chrániť Cirkev pred rukami vrahov čo si prajú smrť Krista. Herodes zomrel. Všetci zapadnú do dejín prachu. Trest však budú musieť prijať. Tak isto aj odmenu tí, čo verne i s mojou pomocou vytrvali. Prišiel posol do Egypta a oznámil, že Herodes je mŕtvy. A to bola chvíľa ísť tam, kde si to Boh Otec praje. My sme sa vrátili späť do Nazareta a ty si dnes uvedom, že tvoje miesto bude vždy tam, kde cez predstavených ťa bude chcieť mať Boh. Tu niet miesta na vyberanie, dohadovanie, kde to mne lepšie vyhovuje a čo si ja prajem. Teraz keď sa chystáš stať sa druhým Kristom, vzbud' si úmysel a modli sa zaň, že keď ťa tvoj predstavený na iné miesto bude posilať, že vlastne nič

zvlášťne sa tým nedeje, len Boh ťa chce mať zas inde bližšie pri sebe.

Plniť vôľu Boha nie je ľahké, keď ťa to nič nebude stáť. Zásľuh však budeš mať viac, keď snáď rok, čo rok budeš musieť meniť miesto svojho účinkovania. Aj my s Jozefom i dieťa Ježiš plnili Boží plán. Tak splniť sa mali slová: "Bude sa volať Nazaretský!" /Mt 2,23/ Ja a Jozef sme sa začali dostávať do úzadia. "On sa vzťahal v múdrosti, veku a milosti pred Bohom aj ľuďmi!" /Lk 2,52/ To dokazuje aj moja skúsenosť matky. Keď Ježiš mal dvanásť rokov a slávili sme sviatky v Jeruzaleme ako to predpisoval Zákon Pána, Ježiš sa stratil. Tri dni som ho hľadala. Moje srdce sa triaslo strachom. Hoci som vedela, že je Syn Boží. Našla som ho, tam kde bolo jeho miesto ako som to z jeho úst počula: "Či ste nevedeli, že mám byť v tom, čo patrí môjmu Otcovi?" /Lk 2,49/

Aj ty musíš vložiť svoju šikovnosť, um, nadanie, aby si vo chvíľach iným mohol dieťa Ježiša pomôcť nájst. Ver vtedy, ukazuj pochybujúcim, blúdiacim, neverným na chrám. "Dom môj, je domom modlitby!" Poslanie kňaza je často podobné tomu môjmu v Jeruzaleme. Pomôcť nájst Ježiša tým, čo ho stratili. Nezáleží na tom či ich vinou, alebo zanedbaním iných. Nech ťa uistí moja námaha, že nie je to zbytočná práca. Možno viac ako tri dni a možno viacerí ti pomôžu, pros ich o to, ako mne pomohol Jozef, ty budeš môcť pomôcť nájst Ježiša iným.

A dieťa Ježiš rástlo. Ja a Jozef sme ustúpili do úzadia. Veď nie my sme mali previesť vykúpenie - ale Ježiš. Aj ty si uvedom, skôr ako predstúpiš pred ľudí ako kňaz, že nie ty budeš akoby prvé husle hrať, ale s Jánom Krstiteľom musíš povedať: "Ja nie som hoden, nosiť mu obuv." /Mt 3,11/ Ja sa musím umenšovať a on musí rásť. Kňazstvo totiž nedostaneš pre seba, ale pre iných. Už dnes sa uč "sluhom sluhov byť!"

Pozri tridsať rokov sme žili v tichu Nazareta. Nik o nás

nevedel. Aj ty využij ešte roky, či mesiace, aby si v tichu dozrel vo svojom povolaní. Čas keď budeš mať vystúpiť ako "alter Christus" sa blíži. Či chceš byť niečo viac ako Ježiš, môj Syn a tvoj Majster - Pán? On sa v tichu na svoje poslanie pripravoval. Nedal mi pocítiť, že On hoci je moje dieťa, že je môj Boh a tiež môj Pán. Poslúchal ma, miloval. A to chce tiež ešte od teba. Nauč sa milovať ten stav ku ktorému ťa povolal. Nepodceňuj formáciu, ticho, modlitbu. Tu v tichu musí odumrieť tvoje ja. Ako Jozef zomrel ticho v Jeho náručí. Tak musí zomrieť človek tohto sveta v tichu prípravy v seminári. Vedela som, že je Boh. Mlčala som. Tak aj ty mlč. Pripravuj sa, pretože raz budeš musieť veľa hovoriť, konať... Nauč sa tu čerpať z prameňa ako ticho pred bohostánkom zvykneme nazývať. Keď tridsať rokov od udalosti z Betlehema uplynulo, jedného dňa odišiel bez slova. Štyridsať dní strávil v tichu púšte. Ja som zostala doma. začala sa Jeho priama Vykupiteľská práca. Aj ty opustiš matku, otca a začneš svoju misiu. Nesmúť za nimi, pretože ako ja aj oni sa budú tešiť, že nový robotník započal svoju prácu. Snáď nauč sa prosiť iných o modlitbu za seba. A potom rob len to, čo chce On od teba. Plň si svoje povinnosti verne. Aj ja som z diaľky, úzadia pozerala na Jeho poslanie. Videla som, že robí divy, zázraky, počula som ho hovoriť i iní mi o ňom hovorili. A ja som sa tešila. Och, ako sa budem tešiť z tvojej práce, keď bude ako môjho Syna. Budeme stáť niekde pri tebe a budem prosiť za teba. Ja nezabudnem, keď budem vidieť, počuť od teba i iných, že potrebuješ pomoc. Ja tvojím rukám vyprosím, že sa voda premení na víno. Tak ako môj syn v Káne Galilejskej, tak aj tí, ver mi prekvapíš svet láskou a dobrotou. Nedovolím, aby moje deti pre nedostatok lásky trpeli. Ja budem čakať nie tri roky ako v prípade môjho Syna, ale roky, celý tvoj život, aby som ťa posilnila, keď budeš klesať pod krížom na Golgote.

Ver, keď budeš kráčať ako môj Syn, bude ti stačiť môj pohľad, že nie si sám. Myšlienka, že ja - Mária som tvoja matka ti pomôže, ja budem pri tebe. A ver mi, že neopustím ťa

ani vtedy, keď môj Syn uzná, že bolo dosť tvojich dní v jeho vinici, kde si pracoval. Pri lôžku tvojom, nech bude kdekoľvek v akomkoľvek tvojom veku, ja budem stáť. Veď si môj syn, tak si to prial Ježiš, keď mi z kríža povedal: "Žena, hľa, tvoj syn." /Jn 19,27/ Ja budem pri tebe stáť, aby vtedy, keď povedia "dokonané je", zomrel kňaz, aby som bola pri tebe prvá, čo ťa zoberiem za ruku a predstavím svojmu Synovi, svojho druhého syna, brata Bohu Synovi. A hoci dejiny uchodia, roky a mesiace sa striedajú, nič neubúda na mojej moci a láske ku každému človeku. A zvlášť nie k tým, čo chcú môjho Syna na zemi ľuďom predstaviť. Ja som sa stala matkou pre všetky časy. Boh si to prial. Boh Otec, ktorému som dcérou, Boh Syn, ktorému som sa stala matkou a tiež Boh Duch Svätý, ktorý je mi snúbencom.

Najsvätejšia Trojica! Jeden BOH! A tiež aj ja som Matka všetkým kňazom. Od Jána a jeho druhov z večeradla, až po posledného, ktorý prijme túto moc môjho Syna na konci časov. Ver a nepochybuj, že moje slová: "Nebolo ešte počuť, že by bol volakto, kto sa pod moju ochranu utiekal a mňa o pomoc prosil, odišiel nevyslyšaný. Vypočujem každý vzdych, každú prosbu, ktorou ma vy moji synovia obdarúvate. Ja čakám ako matka, pre každého sú dvere otvorené, nech príde vo dne či v noci. Môj Syn mi túto vznešenú úlohu zveril a ja som ju prijala s radosťou. rozumieš čo ti dnes v tichu hovorím? Som tvoja matka a ty si môj syn. Nás nesmie nikto a nič rozdeliť.

To nesmie byť - milý brat chápané ako nejaká módna vlna, že sme ctitelia Panny Márie. To, že Svätý Otec Ján Pavol II. si zvolil heslo "TOTUS TUUS-CELÝ TVOJ", nesmieme chápať ako náhodu. Kto pozná jeho životopis vie, že za slovami sa skrývajú skutky. A to má platiť aj o každom z nás. Preto pestujme mariánsku úctu vo svojom živote ako veľkú vec a vzácny dar.

Amen.

ADVENT V KŇAZSTVE.

Kňaz na prvej hodine náboženstva položil žiakom 5 triedy otázku: "Čo by ste urobili, keby ste vyhrali milión korún?" Po chvíli ticha začali odpovede. Prvý - dal by som ich rodičom, postavili by sme si nový dom. Druhý - keď skončím školu, šiel by som okolo sveta. A jeden z ďalších povedal:

- Keby som mal milión korún, chcel by som mať ďalší milión korún. A kňaz slúbenú odmenu za najlepšiu odpoveď dal tomuto chlapcovi. Prečo? Pretože pochopil zmysel človeka. Človek na zemi nikdy nie je spokojný. Je to na zemi akási choroba, následok dedičného hriechu. Pravda nesmieme vidieť všetko len v negatívnom svetle. Starozákonný spisovateľ Knihy Kazateľ napísal: "Všetko má svoj čas a svoju dobu každé úsilie pod nebom." /Kaz 3,1/ Aj naše kňazstvo má svoj čas, čas keď sa ohlási, keď si ho prvý raz uvedomíme, čas dozrievania, keď kráčame k rozkvetu a tiež čas keď cítime ako ľudia slábnutie tela, aj kňaz má čas víťazstiev i porážok, v jeho živote je čas drám a slávy. Ktosi pozerajúc okolo seba, prirovnal kňazský život k ročným obdobiam.

- Jaro je čas nádeje, keď nevie čo ho čaká, ale on chce priniesť úrodu.

- Čas leta, keď sa mu plnia predstavy, plány svoje sny.

- Jeseň je čas zrelosti, keď vidí za sebou ovocie svojej práce.

- I zima príde do života kňaza, keď ho Majster navštívi utrpením a smútkom, keď však ten čo sa rozhodol ísť celý a celkom za Majstrom i v tom chlade, zime, sklamaní, utrpení zas vidí, že príde nová jar.

Iní kňaz prirovnal život kňaza k cirkevnému roku. Kňaz

si musí prežiť advent, čas prípravy, nádeje, keď očakáva, túži po dare kňazstva. Prežije aj Vianoce, dni radosti, často sú to jeho primície. Toto obdobie je však najkrajšie. Veď kňaz sa nestal kňazom preto, aby jeho osoba bola v popredí. Príde obdobie cez rok, keď hneď musí pustiť sa do tvrdej a mravenčej práce. Každý deň musí začínať znova a nesmie mu zovšedniť jeho poslanie. Často ani sa nenazdá a príde pôst jeho kňazského života. Mladický zápal, nadšenie, slabá sebakontrola, spôsobuje nejednu bolesť. Prichádzajú ťažkosti ako pre telo i pre dušu. Prihlásia sa prvé choroby tela, ktoré s malými prestávkami často sprevádzajú kňaza po celý život. Prídu často a je dobre im radšej vyhnúť sa, predísť, aby mu nespôsobili bolesť duše. Sú to veci, ktoré si spôsobí kňaz svojím ľudským správaním. Vysviacka ho nespraví imúnnym tomuto svetu. Kňaz celý život musí bdieť a byť ostražitý. Šťastný je kňaz, keď na vlastnom živote nepocíti bolesť duše pre svoj hriech, slabosť či chybu.

Ježiš však miluje a po Veľkom piatku príde i Biela sobota. Ježiš vstáva zmŕtvych a veľkonočné "aleluja" v živote každého kňaza spôsobuje nádej, dáva silu, zobúdzá radosť, vlieva lásku. Kňaz, ktorý sa dá preniknúť týmto spevom, vie svojich veriacich povzniesť, obohatiť a správne viesť. Preto veľkonočné obdobie prechádza zas do tvrdej práce. Už nie je však preniknuté pocitom driny, ale teší sa kňaz, že môže pracovať pre spásu svojej duše i tých čo sú mu zverení.

A čas rýchlo letí. A príde deň ako v Cirkvi nedeľa Krista Kráľa a kňaz odchádza. Majster Ježiš, ktorému ďakoval za dar kňazstva len pred nedávnym prijatého, už sa stavia pred svojho Krista - Sudcu. Preto už teraz bra, musíš byť na všetko pripravený. Už v čase adventu svojho kňazstva musíš s týmto počítať, aby ťa nič nezaskočilo, aby si nežil v neskutočnom rojčení, aby si nehovoril s emauskými učeníkmi: "A my sme sa nazdávali..."

Kto chce ísť za Kristom ako kňaz, musí si premyslieť

celý Kristov život. Pred očami mu nesmie chýbať žiadna časť, musí vidieť krásu jeho detských rokov, dospievania muža, zrelosť apoštolských rokov, drámu odcudzenia najbližších, muky a utrpenie záverečnej fázy Vykúpenia zavriešný triumfom Zmŕtvychvstania a Nanebovstúpenia. V našom živote darovanom Bohu často nie sú v tejto postupnosti, ale neraz sa navzájom prelínajú, nie raz nás prekvapia a vytrhávajú z duchovnej letargie, do ktorej tak ľahko vieme padnúť. Pripomeňme si však, že Boh o všetkom vie a On to aj dopúšťa, pretože vo svojej prozreteľnosti chce naše dobro. Prežívaš svoj advent? Rozpoznal si v sebe hlas, ktorý ti hovorí - POĎ ZA MNOU? Zrodilo sa tvoje kňazstvo v čase. Boh však má s tebou od večnosti svoj plán. Ten hlas znie už dve tisíc rokov tu na zemi.

Ondrejovi a Filipovi na otázku: "Pane, kde bývaš?", Ježiš odpovedá: "Poďte a uvidíte!" /Jn 1,38/. Každý sme počuli ten hlas v istom období svojho života. Všetkých nás volal do tej istej vinice. Možno sami cítime, že toto volanie sa udialo za podivných okolností, predsa nepochybujeme, že je to Jeho hlas, Jeho vôľa. Vieme čo povedal wadovický farár biskupovi Sapiechovi po peknej privítacej reči študenta Wojtyły: "On si zamiloval polonistiku a nie teológiu. A ako si na to spomína on sám?

Klerikom 4.júla v Aparecide na svojej prvej návšteve v Brazílii povedal: "Keď sa s vami stretávam, mimovoľne sa myšlienkami vraciam do svojho seminára, do obdobia mojej prípravy na kňazstvo. Nehanbím sa povedať, že s rozcútením spomínam na seminárske roky. S vŕcnou vďakou spomínam na tých dobrých kňazov, ktorí s veľkou horlivosťou, s mnohými ťažkosťami ma pripravovali, ktorí sa starali, aby som bol kňazom. Vidím, že to boli rozhodujúce roky pre poslanie, ktoré mi v budúcnosti určil Pán."

Vidíme, že aj v živote pápeža bol advent. Ježiš skôr ako učeníkom povedal: "Idte a učte všetky národy..." /Mt 28,19/. Najprv ich pripravuje, učí, vysvetľuje v tichu a na osamelom

mieste. Kto videl film od Zaffireliho "Ježiš Nazaretský", zaiste si spomenie, ako sa Šimon Peter veľmi ťažko lúči zo svojou lodičkou. Kňazstvo sa rodí v bolesti, ako každé zrodenie nového života. Čas v seminári nie je čas spokojnej idyly, bezstarostného čakania na deň vysviacky. Múry tejto budovy seminára budú a vedia rozprávať o drámach, utrpení, vnútorných zápasoch so sebou samým i s duchom, ktorý sa snaží za každú cenu vyrvať niekoho zo spoločenstva povolaných. Že zrodenie pre kňazstvo je bolestné, vidíme aj toho, že nie všetci ukončia ten čas a neprijmu svätenie na kňaza. Mám správy, že z našej spoločnosti skoro polovica študentov teológov neprijme kňazstvo a vráti sa do života mimo kňazský stav.

Advent je však aj krásny čas. Kto skutočne pristupuje ku kňazstvu s odovzdaním sa do vôle Božej, myšlienka, že: "Žatva je veľká a robotníkov málo..." /Lk 10,2/ nejednému dala už silu, Boh ma potrebuje, počíta s mojou pomocou... Čas adventu v kňazskom dozrievaní trvá šesť, sedem rokov priamej formácie. Je to čas ani nie krátky a ani nie dlhý. Je to čas, ktorý ma Cirkev vyskúšaný, keď už kandidát nie je mladík, ale muž. Predpokladá sa že vek 25 rokov je už zrelý, aby rektor seminára, či direktor rehoľného seminára mohol povedať pri svätení svätiteľovi, že kandidát kňazstva je podľa zodpovedného ľudského poznania dostatočne pripravený prijať záväzky služobníka oltára. Prípady, že niekto aj po prijatí kňazstva povie, že nebol zrelý, je jeho chyba, pretože nikto nenúti k prijatiu sviatosti kňazstva kandidáta. Tiež si musí každý uvedomiť, že prípadné pochybnosti sa dajú odstrániť modlitbou. Otec špirituál nám viackrát povedal túto vetu. Bolo to v čase totality, keď do seminára podľa mienky viacerých sa dostali aj takí, čo s kňazstvom to nemysleli vážne, boli tam dosadení ŠTB. Povedal:

"Si tu v seminári? Cítiš, že nemáš povolanie? Modli sa, máš čas, aby si si toto povolanie vyprosil! Spomínam si, že tieto slová tak zapôsobili na jedného už v prvom ročníku, že do

druhého sa už nevrátil. Na začiatku každého kňazského povolania nie je osobná ľudská iniciatíva s jej neodmysliteľnými ohraničeniami, ale tajomná Božia iniciatíva. Svätopisec listu Židom nadväzuje na Kristovo kňazstvo: "Ani Kristus neoslávil sám seba veľkňazskou hodnosťou, ale ten, ktorý mu povedal: - Ty si môj Syn." /Žid 5,5/ Táto pravda sa nevzťahuje len na samého Krista, ale rovnako na všetkých, ktorí majú účasť na jeho večnom kňazstve. Prorok Izaiáš hovorí: "Pán ma povolal už v lone mojej matky." /Iz 44,24/

Kňaz môže podobne povedať, že ho Pán pomazal, keď odpovedal na Pánovu výzvu. Svätenie je chvíľa, keď s konečnou platnosťou sa stáva kňazom Ježiša Krista. Tento deň musí mať každý na pamäti. Povinní sme vždy si to pripomínať, aby sme sa znova a znova rozpaľovali pre svoje kňazstvo, aby sme tak mohli čerpať silu, ktorá je v súlade s hlbokým obsahom svätenia. Advent je čas, keď si má človek uvedomiť, že kňazstvo je dar. Čím viac si ho uvedomujem ako veľký dar, drahocenný, tak vznešený ako nebo, tým viac mám z toho úžitok. Vieme, že židovský národ čakal Mesiáša, prosil oň, volal po ňom a keď prišiel, neprijali Ho. Aj u daru kňazstva je to podobne. Nesmieme dopadnúť ako Vyvolený národ. Nesmiem dovoliť, aby dar kňazskej milosti som stratil. Uvedomujem si totiž, že tento dar možno aj stratiť. Či si tento dar zachová, rozviním, využijem, alebo či ho zmárnim, odhodím, to záleží výlučne len a len na každom z nás osobne.

Vieme, že Ježiš trestá svoj národ keď ho neprijal. Plače nad Jeruzalemom. To znamená, že za stratu toho daru čo mi je ponúkaný, hrozia sankcie. Môže to byť aj večné utrpenie. Boh nie je však surový a bezohľadný. BOH JE LÁSKA! /1 Jn 4,16/ A tiež je milosrdný, vie pochopiť. On vie čo potrebuje kandidát kňazstva, keď prežíva advent svojho povolania. Potrebné je si aj odpočinúť, pochvalu i pokorenie, víťazstva i porážky, triumf i kríž niešť trpezlivo. Toto všetko vidíme aj na Kristovi, keď evanjelista Lukáš o ňom napísal: "Kristovi toto

všetko bolo treba vytrpieť a tak vojsť do svojej slávy.-..." /Lk 24,26/

Je však potrebné, aby sme už teraz prijali Božie myšlienky, rozhodnutia, Vykupiteľskú vôľu a nedali sa ovplyvňovať čisto ľudskými vrtochmi. To preto, aby sa na nás nevzťahovali slová Krista: "Moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami a moje cesty nie sú vašimi cestami!"

Je potrebné si uvedomiť, že kňazstvo nepadne z neba ako manna. Kňazstvo je dar, a treba ho prijať s otvorenými očami, otvorenou náručou a s pracovitými rukami. Teda náš advent musí byť volaním: "PRÍĎ PANE!" - "RORÁTE CELI", "Hovor Pane, tvoj sluha počúva...", Pane, ponechaj ho i tento rok! Okopem ho, pohnojím, azda predsa prinesie ovocie..." /Lk 13,8-9/ Podobenstvo je každému jasné? Fígovník, ktorý neprináša ovocie chce hospodár vyťať, ale záhradník ho bráni, chce ešte raz skúsiť svoje záhradnícke umenie a zachrániť strom pred ohňom. Toto podobenstvo má výklad.

Kristus sa za nás prihovára u Otca. Vidí, že strom nášho kňazstva usycha, spalujú ho vášne, kompromis s nerestami, hľadanie svetáckeho života, vytrhnutie od žriedla duchovného života a vnútorného života. Strom nemôže odovzdať svoj plod. Otec je už netrpezlivý, nevidí nádej na nápravu. Ježiš sa nás zastáva, pozýva nás znova a znova ku zmene, náprave, oživeniu, zmeneniu pohľadu. Dáva nové a nové milosti a možno po nich sa spamätá a prebudí z duchovnej letargie a lenivosti a možno sa odhodlá k novým rozletom... . Nikto si nemôže byť istý sebou samým. Nikto z nás nevie, koľko je v nás sily a koľko slabosti. Nesmieme súdiť brata a už tým viac nesmieme ho pokladať za horšieho od seba. Stopercentnosť neexistuje v našom prípade a kto by sa za takého pokladal, nech si je istý, že práve on taký nie je. Prečo? Lebo kto nemá pokory, toho základy stoja vo vzduchoprázdne.

Čas adventu sa prežíva v prostredí zvanom seminár. Do istej miery je to stav izolovanosti a samoty. Nie je to však väzenie. Kto to berie ako väzenie, už musí uznať, že čosi nie

je v poriadku. Kto vystupuje na končiar, nevystupuje preto, aby tam mal pocit obmedzenosti. A na tom končiari si nemôže robiť čo chce. Nemôže ísť kade chce. Musí rešpektovať prostredie. Ale na končiar ide človek preto, aby tam čosi získal. Obohatil sa, nadobudol zážitok, vedomosti... Na ten končiar nenesie so sebou nepotrebné veci. Aj čas adventu - prípravy je tomu podobný. Keď niečo chcem, musím sa niečoho zriecť, ale nie preto, že mi to bolo zakázané, ale že chcem čosi získať, chcem si niečo osvojiť a tí, čo majú skúsenosti, prax, vedomosti s touto vecou, mi nechcú zlé!

Čas prípravy nie je časom experimentovania, pokusov, ale čas serióznej prípravy. Kto zacítil kňazské povolanie, ten musí cítiť túžbu vhôbiť sa to tohto tajomstva, najmä modlitby, rozhovoru s Bohom, tajomstiev Písma a veľkých kresťanských právd. Kde inde sa to môže urobiť lepšie, než v tichu, samote a programovom živote seminára? Až tu, keď toto všetko osvedčené začnem využívať môžem zistiť, či som súci pre Boha - jeho službu, či som súci pre rehoľnú rodinu, Cirkev, národ ako kňaz - rehoľník. Tu musí dozrieť stav, či sa môžem odvážiť vykročiť raz medzi ľudí ako kňaz.

Veľká vec si vyžaduje dôkladnú prípravu. A či kňazstvo nepatrí medzi tie najväčšie veci? Veď jedná sa o špeciálny vzťah k Bohu. Ide o celý život a tiež aj o večnosť. O čase adventu kňazstva platia slová: "Teraz je čas milostí, teraz je čas spásy." /2 Kor 6,3/ Tu je čas na nápravu omylov, pretože tu sa formuje, zdokonaľuje, získava. Deň v seminári neznamená, že už som dokonalý, najmúdrejší, najšikovnejší, že ja mám pravdu. Tu sa naučí prejsť od zapretia k vyznaniu, od hriechu ku svätosti. Čas, ktorý tu prežívam je čas keď podlieham neprestajným zmenám a premenám. Uvedomujem si, že som často trstina vetrom klátená? Tu celý tento čas prežívania "duchovného adventu" mi Kristus pomáha získať pevný základ. To preto, že On sa nemení. Jeho učenie nepodlieha zmenám času, vrtochom počasia a módy. Môžem si byť istý, že o Neho sa môžem oprieť bez obáv. Keď s ním sa naučím

spolupracovať, nezrútim sa do priepasti. V živote apoštola Petra zohrala vážnu úlohu chvíľa, keď povedal Kristovi: "Pane, a ku komu pôjdeme?" /Jn 6,68/

Pretože aj my sa môžeme presvedčiť o pravosti slov:

"Ty si Kristus, Syn živého Boha!" /Mt 16,16/ A čo za to môžeme čakať? To isté, čo povedal Šimonovi-Petrovi: "Ty si Peter-Skala a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu." /Mt 16,18/ Tu si mám uvedomiť čo má čakať v budúcnosti. Činný apoštolský život je často ohrozený. Nie sú to len viditeľné nebezpečenstvá, ale najmä tie neviditeľné. A práve preto kto chce obstáť v činnom živote, musí sa naučiť prijímať v tichu a žiť v tichu. Človek, ktorý chce dávať, musí najprv sa naučiť prijímať. Keď chce liečiť, musí sa tomu naučiť. Čas adventu kňaza, jeho formácie je čas keď má si uvedomiť svoje biedy a slabosti a na druhej strane nájsť si cestu k Božiemu milosrdenstvu, Božej добрote a tiež múdrosti. Kto prenikol do osobnosti pápeža Jána Pavla II. vie, že jeho fascinujúce správanie pramení z prípravy, pocitu vlastnej nedostatočnosti a dôvery v Božiu pomoc a múdrosť. Predstaviť si svoj advent bez modlitby je ťažké. Môže si niekto predstaviť advent bez adventných textov Písma? Modlitba je v advente budúceho kňaza základ.

Tento čas je potrebné využiť nielen na získanie odborných vedomostí z teológie, ale najmä na osvojenie si ducha modlitby, kde sa dokáže vernosť spolupráce s Božou milosťou. Spomeňme si na sv. Jána Mária Vianney. Keď biskup mal vysvätiť tohto už staršieho muža Jána na kňaza, tak prítomný kňaz, ktorý poznal Jána a vedel, že Ján mal vážne problémy spraviť vôbec skúšku predpísanú k prijatiu kňazstva, hovorí biskupovi: "Prepáčte, že kvôli jednému a ešte slabému budúcemu kňazovi musíte podstúpiť túto námahu." Biskup sa opýta: "A je tento kandidát mužom modlitby?" Kňaz odpovedá: "Ó, áno, až moc!" Vtedy biskup hovorí: "V tom prípade obeta nikdy nie je zbytočná."

Arský farár, muž modlitby, obety.... o čom hovorí aj sám

biskup. Ďalej hovorí: "Keď budem mať štyroch takých Jánov, obrátim celú Franciu.

Čas, ktorý venujeme v čase adventu - svojej prípravy na kňazstvo je najlepšie využitým časom. Nikdy tak rýchlo nedozrieva povolanie, ako keď sa modlíme. Pretože, kto sa modlí, ten vie uznať aj svoju slabosť, nespolieha sa na svoje prednosti. Modlitba nás upozorňuje, že vtedy sme dvaja. Ja slabý človek a BOH. Rozpráva sa, že nejaký japonský milionár požiadal známeho umelca, aby mu namaľoval jeho kohúta, ktorého on obdivoval. Umelec sa ohlásil o dva mesiace. Za dve hodiny namaľoval milionárovi kohúta. Keď si pýtal odmenu boháč sa zadivil, že je vysoká, že mnoho si pýta, veď maľoval len dve hodiny. Na to mu umelec odpovie, že on sa dva mesiace na to pripravoval a preto si chce dať zaplatiť aj tie dva mesiace. Tak je to aj s našim povolaním. Príprava je dôležitá, ak chceme si aj my raz od Boha pýtať spravodlivú odmenu. Modlitba je neodmysliteľná súčasť života.
"Modlite sa, nikdy neustávajte...!" /Lk 18,1/

Nečudujme sa, že pri každom stretnutí s klerikmi, Svätý Otec Ján Pavol II., pripomína potrebu modlitby. Keď sledujeme Ježišov život v evanjeliách, neunikne našej pozornosti, že jeden z rysov Ježišovho pozemského života bolo to, že dával prednosť modlitbe. Aké miesto má modlitba v tvojom živote? Zmýšľaj o modlitbe v zhode s učením Cirkvi? Počas prvého svetového adventu v zaslúbenej krajine, národ vytrvalo a s vierou prosil, volal čiže modlil sa, keď čakal Mesiáša. Druhý advent, ten náš každoročný je tiež vážny čas prípravy a najmä čas modlitby. Môj čas formácie by mal mať iný obsah? To by bolo len v môj neprospech. Advent nie je čas pokánia, ale čas radosti. Príprava na kňazstvo - "advent kňazstva", nesmie a nemôže byť čas smútku, strachu, ale radostného očakávania - teda vedome a dobrovoľne prežívanej radosti v príprave na prijatie sviatosti kňazstva. Nie je to prehnané, že sa v tomto čase doporučuje modlitba a to nie hocijaká, ale

peniknutá dôverou a láskou voči Bohu, ktorý má sa stať mojím cieľom. Veď kňaz je "Alter Christus!"

Kňazom sa môže stať len osobitne mravne zrelý a zodpovedný muž, ktorý sa v čase osvedčil, že túto hodnosť a poslanie si bude plniť na oslavu Boha, príklad veriacich a spásu svojej duše. Ku kňazstvu nestačí sebavedomie, tu je potrebná dôvera v Boha, úplné spolužitie s Ním a bezvýhradná pokora. Čo by si mal viac klerik všímať? Svoj vzťah ku pokore, dôvere v Boha, prístup k modlitbe a cvičenie sa v láske. Pravda toto nie je všetko. Toto je základ. Vtedy nemusí mať strach z ťažkosti, vtedy ani nespyšnie, pretože kráča po správnej ceste. Pokora, dôvera, modlitba a láska, to môžu byť tie štyri sviece v adventnom venci.

Vieme, že tieto sviece sa nezažihajú naraz, ale postupne až na koniec svietia všetky. Tak je to aj v duchovnom advente. Stojí to čas, námahu, obete, ale je predpoklad, že všetky štyri sviece budú svietiť jasným svetlom.

Žiak, ktorý dostal odmenu za správne podľa kňaza zodpovedanú otázku: - čo by robil s miliónom korún? Odpovedal:- chcel by som získať druhý milión, je pre vás oslovenie. Využiť čas prípravy na kňazstvo, aby som všetky dary, talent, nadanie, miny, dal do rúk peňazomencom, čiže do rúk seba, svojim duchovným vodcom, profesorom, aby som v čase keď si to bude priat' Majster - v čase svätenia mohol povedať: - Pane dal si mi päť a ja ti vraciam ďalších päť.

Za takúto odpoveď môžem právom čakať slova uznania: "Dobre sluha dobrý a verný!" /Mt 25,21/

Amen.

POVOLANIE JE DAR.

Verím, že nikto z vás nepochybuje o vážnosti a dôležitosti chvíle-udalosti, ktoré prežívame. Všetci učitelia duchovného života nielen v minulosti, ale i dnes hovoria jasne o čase duchovných cvičení, prípadne duchovných obnov, ako o čase milostí. Zriedka kedy, hovorí Boh k našim dušiam tak jasne a zrozumiteľne ako počas týchto dní. Pravda, keď sme urobili aj my z našej strany všetko preto, aby sme počuli tento hlas. V tento čas je potrebné pre každého z nás zastaviť sa aj pri myšlienke, že naše povolanie je dar.

Kňaz a rehoľník, ktorý už roky žije svoje kňazstvo myslím, že môže a má právo, na túto tému čo povedať mladším a zároveň je to aj pre neho čas, aby si to čo si sám nedal, čo mu nedali druhí, ale Boh, ešte viac upevnil. Je našou povinnosťou rozprávať o dare povolania. Pochopiť a prijať názor, že povolanie je dar sa musí uskutočniť v takej atmosfére prostredia a ducha, kde vládne sloboda.

V Písme sa často stretávame s touto myšlienkou. Boh prvých ľudí stvoril na svoj obraz. To znamená, že ich obdaroval slobodou rozhodovania a poznania. Preto nemôžu sa sťažovať prarodičia a nemôžeme sa sťažovať ani my. Tiež čítame, že Boh nás tvoril bez nás, ale bez nás nás nespasí. Potrebuje našu slobodnú a rozumnú spoluprácu. Boh volá každého človeka. Už v najstarších časoch prihovárал sa k ľuďom cez hlas ich svedomia. Nikoho však neznásilňoval. Boh pozýva svoje tvory - človeka - najvyšší a najdokonalejší výtvor aby plnil Jeho vôľu. Nie každého Boh volá na to isté. Volá k manželstvu, volá k stavu, v ktorom celý život prežije človek bez sľubov a tiež aj bez životného partnera, ale volá aj do stavu zasväteného života. Všetko je povolanie. Kňaz

nesmie opovrhovať sviatosťou manželstva či stavom slobodným. A taktiež si musí byť ten čo vykročil za Kristom vedomý, že radšej nech je dobrým otcom a manželom, ako zlým kňazom a rehoľníkom. Od najstarších čias v Písme čítame, že je to Boh, prvý a na samom začiatku, ktorý oslovuje.

"Ja Boh tvoj som ťa povolal." /Iz 42,6/, hovorí prorokovi Izaiášovi. Keď volá Boh, nemôže dôjsť neskôr k pocitu, či Boh nechcel povolať niekoho druhého. Či náhodou sa neomýlil, prípadne či som ja sa nenatískal Bohu a podobne. Prorokovi a teda aj nám dáva Boh odpoveď slovami:

"Povolal som ťa tvojím menom!" /Iz 43,1/

Tu musíme jasne rozlišovať, že my niečo chceme a to čo chce Boh. Je samozrejmé, že keď rodičia v kresťanskom duchu vychovávajú svoje deti, že príde okamih, že chlapec chce byť kňazom a dievča rehoľnou sestrou. Toto ešte nie je povolanie. Nie je povolanie, že zo svojho syna matka chce mať kňaza, či farár zo svojho miništranta kňaza. Nikto nemôže nútiť, rozkazovať niekomu nastúpiť na duchovnú cestu. Veď aj CIC takéto nútenie to zakazuje a dokonca viaže pod absolúciu biskupa. Nikomu sa však nebráni, ba priam doporučuje, aby sa modlil, prosil Boha, aby jeho syn či miništrant bol služobníkom oltára. Don Bosco to povedal jasne: "Nič krajšie nemohol dať Boh rodičom, ako keď si ich syna vybral za kňaza."

Výchova v detstve je dôležitá, potrebná a Bohom odmieňaná. Rozhodnutie musí však dať každý sám, po zrelom uvážení, konzultáciách, rozhovoroch s kompetentnými osobami, ktoré poverila Cirkev. Tí na základe modlitieb, svojich skúseností a ďalších vecí, môžu raz povedať - " á n o j e s ú c i " a tiež povedať - o d í d'!

Tá spolupráca s Bohom môže sa zhodnúť s tým, že človek cíti svoje meno, že ho Boh volá. Boh nikdy neodvolá svoje pozvanie. Boh sa nemôže mylíť. Jedine je v moci človeka, že môže aj na povolanie povedať - á n o, rovnako však aj n i e!

S tým sú už spojené aj iné veci, ako je odmena a trest. Povolanie je teda na prvom mieste záležitosť Boha. Je to pre človeka úžasný dar. Treba si uvedomiť, že nielen z mnohých si ma Boh volá za spolupracovníka, ale že od večnosti má Boh so mnou svoj veľký plán, ako so svojim spolupracovníkom. Povolanie bolo vždy a bude Boh dávať ako dar. Keď si povolal v Starom zákone za prorokov, kráľov, vodcov a učiteľov národa, to nebola len ich vec, ale na prvom mieste to bola vec Boha, čiže dar pre tých ľudí. Dejiny vykúpeného národa od začiatku však hovoria aj skutkami to, čo povedal Pán Ježiš: "Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených!" /Mt 20,16/ To znamená, že nie každý môže dostať tento dar. A práve preto, keď cítiš, že tí čo sú poverení ťa usmerňovať ti dávajú najavo, že si vyvolený, prijímaj toto povolanie ako dar. Mnoho oslovených má strach, či to zvládnu, čo im chce položiť Boh na ich plecia. Na to odpovedá ústami apoštola Pavla Rimanom: "Tých však, čo predurčil, aj povolal a povolaných ospravedlnil." /8,30/

Boh, keď volá, keď chce dať svoj najväčší dar niekomu, vie koho povoláva, pozná jeho klady aj zápory. Nečudujme sa, že si často volá mňa, ktorý mám oveľa viac nedostatkov ako napríklad niekto z môjho okolia. Boh o svojich daroch rozhoduje sám. On nepotrebuje, aby sa s niekym radil, prípadne pýtal sa na názor niekoho. On volá, pretože vie prečo, má svoj plán a tak môže odpadnúť ďalšie filozofovanie, strach, či úzkosť. Treba si však uvedomiť, že toto povolanie sa nedá zrovnávať s niečím na zemi, pretože toto povolanie je večné. Vieme predsa, že sviatosť kňazstva vtláča do duše nezmazateľný znak, podobne ako krst a birmovanie. Preto Pavol píše Timotejovi: "Povolal si nás svätým povolaním!" /2 Tim 1,9/

To slovo svätý, znamená uvedomiť si hodnotu akosť, cenu tohto daru. Boh je svätý a praje si, aby sme aj s jeho darom zaobchádzali tak, ako sa patrí. Ten, kto po čase začne špekulovať a nad záujem Boha klásť svoj v tom zmysle, že cíti povolanie ako prekážku rôznych chútok a úmyslov a hľadá vec

presvedčiť seba a iných o svojom nepovolani, nech si dobre premyslí čo chce spraviť. Zrada vždy bolela a zrada povolania nikdy neurobí človeka šťastným.

Zoberte si príklady tých, čo zradili to najväčšie povolanie - kňazstvo, či sú šťastní? Možno na pohľad áno. Možno upadli až tak hlboko, povedzme si to jasnejšie - až do rúk diabla, že sú šťastní a nešťatia sa ešte viac útočiť na Cirkev a jej členov. Nejednen keď precitol z ošialu zvodov spoznal horkosť a palinu života. Doprial by som vám stretnúť sa s človekom, ktorý pocítil veľkosť zradu svojho povolania. Keď sa dostal z moci diabla hovorí a prosí, aby ho nikto už viac nenasledoval. Ale ako je dar svätý, tak môže aj hlboko byť zradený. Diabli boli ako sa hovorí najkrajší anjeli. A ako skončili? Koľkí už opustili povolanie a čo vo svojom živote zakúsili? Boh je dobrý a preto, že vykonali aj veľa dobrá, dá im tu na zemi často to po čom túžili a čo chceli. A práve preto, že je dobrý, im to dá, aby si nemohli raz pri súde robiť nárok na odmenu vo večnosti. Dal som vám za vaše dobro to, čo ste chceli. Nemôžem vám však dať to, čo som vám chcel dať, keby ste boli prijali a do konca vytrvali v povolaní, ktoré som vám dal ako dar. Sú dnes títo nešťastníci aj v otvorenom odboji proti Cirkvi a jej predstaveným. Zgrupujú sa priamo pod oknami Svätého Otca. Ale veď tu je niekto väčší ako Svätý Otec. Je to BOH, ktorý im dal povolanie a ktorý bude aj žiadať vyúčtovanie.

Pavol píše hneď na začiatku listu Rimanom slová, ktoré by sme si častejšie mali premeditovať a to najmä v čase akejsi skúšky: "Pavol, služobník Ježiša Krista, povolaný apoštol, vyvolený hlásať blahozvest." /Rim 1,1/ Kto si ako apoštol uvedomí, čo od neho žiada Boh, akú to má cenu, nikdy si o sebe nebude mnoho myslieť, práve naopak čím viac bude svoje povolanie prijímať ako dar, tým viac sa bude nazývať s Pavlom "služobník."

A či to nevidíme aj u Panny Márie? Keď Mária prijíma od

anjela výzvu stať sa matkou Božou, čiže keď je oslovená prijať povolanie Božej matky, ona si veci uvaží, premýšľa, zhodnotí a keď dostane vysvetlenie, vec je jej objasnená, povie: "Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova." /Lk 1,38/ Aj keď sa nechceme a nemôžeme celkom prirovnávať k Panne Márii máme však vážnu vec daru svojho povolania i v tomto svetle zvážiť a vidieť. Keď rozprávame o hodnote povolania, že je to veľký a nezaslúžený dar, ktorý nám dáva Boh, keď cez tento dar chce z nás si spraviť nielen priamych spolupracovníkov, ale aj svojich miláčikov, musí si každý z nás byť vedomý toho, že Boh čaká odpoveď. To znamená nekoketovať a nezahrávať sa so svojím povolaním. Deťom sa povie: "Nedotýkaj sa ohňa, lebo sa popáliš a bude ťa to bolieť!"

Dieťa má už rozum a často mu to stačí. Kiež by toto platilo aj o tých, čo boli oslovení Bohom, ktorým bol ponúknutý dar nad všetky dary. Prepáčte, nerozumiem a nechápem silné reči a vôbec reči, kde je pýcha, povýšenectvo a čokoľvek iné len nie to, čo tam má byť, keď sa jedná o odpoveď na dar povolania.

Veľmi dobrý kňaz, ktorý sa teší úcte dobrých kňazov hovorí: "Už správanie toho, čo sa na kňazstvo pripravuje prezrádza akým bude kňazom. Stačí mi jeden rozhovor a ja viem čo za kňaz z neho bude. Môže sa dobrý teológ väčšinu svojho času venovať kritizovaniu predstavených, posudzovaniu, ohováraniu, špekulovaniu ako sa povinnosti vyhnúť? On chce byť dobrým kňazom. On nemôže byť mariánskym kňazom. Mária o všetkých veciach uvažovala vo svojom srdci a premýšľala o nich. Nie však v negatívnom zmysle, ale ako ich splniť čo najlepšie! Márii nikto nič neprikazoval. Ona neplnila len prikázané veci. Kto ju posielal do hornatého mesta v Júdskom kraji k Alžbete? Kto ju posielal na krížovú cestu jej syna? Kto ju posielal pod kríž?

Keď vám bude ponúkaná cenná vec, prípadne väčší obnos peňazí, či neurobíte preto všetko, aby ste to čo najskôr

získali? Poviete - musím ísť? Musím to urobiť? Musím to práve ja? Nebude to práve naopak?

A čo sa dá porovnať s povolaním k duchovnému životu, ktoré je najcennejším darom? Tak môžeme vidieť aj dnes i to, aký bude kňaz. Tak môže každý jeden vidieť vo svojom srdci, ako bude trestaný alebo odmieňaný pri súde svojim Majstrom, prípadne už nie Majstrom, ale Sudcom a Spasiteľom. Kňaz má byť druhý K R I S T U S! Teda otvorený ako Kristus plniť nie svoju vôľu, ale vôľu toho, kto ho poslal. Ježiš plnil vôľu Otca a kňaz má plniť vôľu Krista. Kto chce svoju vôľu plniť v tom zmysle, že sa stotožní s vôľou Krista, s vôľou Boha, že bude stále chcieť len a len to čo chce Boh, môže si byť istý svojho víťazstva!

Keď hovoríme o dare povolania, môžeme si pripomenúť slová Petra apoštola: "Ktorý vás zo tmy povolal do svojho predivného Svetla!" /2,9/ To neznamená, že spasený bude len ten, kto príjme dar povolania ku kňazstvu, či vôbec duchovnému životu. Môžeme sa veľmi rýchlo presvedčiť, že ten, kto príjme dar povolania a celý sa mu odovzdá, vyhne sa mnohým ťažkostiam, ktoré môžu ohroziť jeho spásu. Nikto z kňazov a učiteľov Cirkvi nehovorí, že ten čo príjme dar kňazstva už bude spasený. Kto však s darom, ktorý dáva Boh spolupracuje, môže si byť istý, že iste ho večná odmena neminie. Teda každý, kto môže pochopiť nech pochopí, že dar povolania celý a celkom sa odovzdať Kristovi je veľká milosť. Nikde nečítame, že ten kto príjme dar povolania to bude mať ľahké. Kresťanskí rodičia rovnako aj duchovné osoby majú vo svojom povolaní aj krásne chvíle, ale tiež aj ťažké. Ten však, ktorého si Boh volá k duchovnému stavu, môže si byť istý, že Boh neostane mu dlžníkom v láske.

Peter v Druhom liste však zdôrazňuje: "...že tých, ktorých Boh povolal aj svojou silou posilni." /Por.2 Pt 1,3/ Pavol svojmu mladšiemu spolupracovníkovi Timotejovi v prvom

liste píše: "Bojuj dobrý boj viery a drž sa večného života, do ktorého si povolaný a o ktorom si pred mnohými svedkami vydal dobré svedectvo." /2 Tim 6,12/ Tieto slová sú povzbudením pre vás i pre mňa. Povolanie, ktorého sa nám dostalo, nás chce mať celých a celkom. Máme dostatok prostriedkov na to, aby sme dar nielenže nestratili, ale najmä znásobili. Adepti kňazstva sa často dívajú na starších kňazov ako na nmoderných, alebo zastaralých. Keď už nie vo všetkom, ale v jednej veci iste mali by sa adepti kňazstva zadívať na starého kňaza, ktorý svoj život kňaza prežil v spojení s Bohom a v práci na spáse svojej duše a na spáse svojich blížnych, ktorý mu zveril Majster a povedať si slová, ktoré sa pripisujú sv. Augustínovi: "Keď to dokázal ten, musím to dokázať aj ja XY."

Pri ponúkaní daru boli darcu, keď dar je prijímaný s neláskou, prejavom podceňovania a už nehovoriac pohrdania. Dar kňazstva je možno nazvať aj vec spásy duše. Veď odmietnutím tohto daru, môže dôjsť k tomu, že Boh odmietne dať ďalšie dary. A zas si môžeme uvedomiť, že ochotné prijatie daru, môže byť začiatkom milostí o ktorých sa nám ani nezdá.

Sv. Ján Mária Vianney - arský farár často hovorí o svojom kňazstve ako o dare, ktorý si nezaslúžil. A čo sa dnes hovorí o ňom? Je svätý! Čo sa hovorí o tých, čo zradili dar?

Jedná z tých, ktoré zviedli kňaza po mesiaci hovorí svojej priateľke: "Už to nie je ten muž, ktorého som videla pri oltári." Kňaz je často pre svoje povolanie uznávaný, ale i prenasledovaný, má zo svojho povolania výhody, ale aj kríže. A to nie iba tu na zemi, ale aj po smrti. Nie je možné sedieť na dvoch stoličkách. Nie je možné slúžiť dvom pánom. Dar, ktorý ponúka Boh má len dve odpovede: á n o, alebo n i e! A toto si v tichu, ktoré prežívame musí každý z nás uvedomiť. V tomto prípade nikdy neplatí prirovnanie o zlatej strednej ceste.

Duchovný život, ktorý začína povolaním je potrebné

prežiť len na jednej z nich. Na ktorej som? Ku ktorej mám bližšie? Ako si hodnotím a cením sám v sebe dar povolania? O čom hovorí moje správanie dnes? Čo si o mne myslia v mojom okolí? Aký budem kňaz?

Boh vidí do môjho srdca. On nečaká len na slovo. On chce skutky.

Ó, Bože, aké je to krásne byť kňazom, často si povzdychol vo svojom živote sv. arský farár a to aj vtedy keď po neprespatej noci kráčal do kostola sv. Filomény, aby hodiny počúval vyznania hriechov svojich farníkov. Nikto z predstavených nechce z vás spraviť čudákov, fanatikov, ale tiež nikto z predstavených si nepraje, aby sa raz zodpovedal pred Bohom, že vám neposkytol všetko k tomu, aby sa z vás stali skutoční kňazi - podľa SRDCA KRISTA!

Amen.

NEPRÍJEMNÉ SLOVO A PRITOM VEĽKÉ
POŽEHNANIE - TO JE POSLUŠNOSŤ.

Sú veci, bez ktorých s i nemôžeme predstaviť život. To platí aj o zasvätenom živote, rehoľnom živote. Medzi neodmysliteľné veci duchovného života patrí aj "poslušnosť!"

Viete, že diamant skôr ako zažiari svojím leskom, musí prejsť rukami skúseného odborníka, ktorý dokáže, často pre niekoho z bezcenného kameňa vybrúsiť poklad. Možno by sme aj my neobrušený diamant odhodili, domnievajúc sa, že je to bezcenný kameň. Topás by si zaiste nepokladal za nič a opálu by si si nevšimol a tým menej by si sa po ňom zohol. Všetka krása a nádhera týchto drahokamov vynikne až potom, keď brusič diamantov z čiernej a bielej vrstvy achátu sústredenou prácou vybrúsi hru farieb azúrového achátu. Čo je pre drahokam brúsiaren, to je pre dušu, ktorá sa chce celá a celkom odovzdať Bohu slub poslušnosti. Bez tohoto slubu jednoducho nie je možné rozvinúť celkom duchovný život tak jednotlivca, ako aj skupiny ľudí, ktorí chcú plniť určité duchovné hodnoty. A to sa netýka len rehoľníkov a iných zasvätených ľudí Bohu, ale tiež aj kňazov.

Veď už pri diakonskom svätení, sa pýta biskup svätenca: "Slubuješ mne a môjmu nástupcovi úctu a poslušnosť?" A pretože je to vec pre nás aktuálna a pre vás čo nevidieť až na toľko, že budete musieť sa rozhodnúť a na túto otázku tiež odpovedať, je potrebné znova sa nad tým, čo sa pod poslušnosťou myslí a vyžaduje zamyslieť.

Mnohí, čo žijú v rehoľnom živote a zachovávajú sluby - chudobu, čistotu, poslušnosť, či prípadne aj ďalší slub

hovorila, že zo všetkých je tento slub najťažší. To preto, že človek nič tak nemá rád, ako svoju vôľu. Sám si to uvedomujem a preto cítim, že rozjímanie sa vám bude stavať proti chuti. Žijeme v dobe krízy autority. Kde sa prestupujú príkazy a nerešpektujú nielen rodičia, vychovávateľia, ale tiež aj sám Boh. Mnohí poslušnosť pokladajú za nutné zlo a to aj v kruhu tých, čo sa rozhodli nasledovať Krista. Preto je potrebné nezaújať sa postaviť k tomuto problému života a radšej pozbierať čo najskôr sily k tomu, aby sme si uvedomili, že poslušnosť je čnosť a dokonca prvá čnosť zo všetkých čností, pretože sa pokladá za základ všetkých mravných čností. Nie je na škodu si uvedomiť, aby sme objavili hodnotu poslušnosti a naučili sa robiť svoje úkony tak, aby sa stali dôkazom našej lásky k Bohu. Poslušnosť nie je nič ľahké a teda kto by tvrdil opak, nehovoril by pravdu. Kto však chce duchovne rásť, nedokáže to bez tejto čnosti, s ktorou sú spojené všetky príkazy a doporučená nielen Pána Ježiša, ale celého učiteľského úradu Cirkvi.

Keď by sme chceli poznať pojem poslušnosti, tak by sme si mohli pomôcť jazykovým rozborom. Pojem poslušnosti v semitských a indogermánskych jazykoch súvisí so slovom - slúchať, čiže počúvať alebo načúvať.

Boh nás oslovil. Povolanie je dar, ku ktorému nás pozýva Boh. A práve na toto oslovenie my reagujeme počúvaním. Ježiš nazval Ján - SLOVOM. Ježiš vždy počúva svojho Otca. Ježiš sprostredkoval nám vôľu svojho i nášho Otca. Povedal to v slovách: "Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a tak vykonať jeho dielo." /Jn 4,34/ Ježiš najlepšie vedel, čo je ľuďom najviac potrebné. Dáva nám sám príklad. Tak si môžeme uvedomiť, že človek sa stáva slobodným iba v rozhovore s Bohom a s ľuďmi. Aj Kant to vyjadril slovami: "Slobodná vôľa človeka a vôľa podriaďiť sa pod Boží zákon to je to isté!" /Prof. Vrablec "Duch Cvičenia"/

Teda to znamená, že poslušnosť je schopnosť človeka porozumieť žiadosti Božej alebo ľudskej autority a ochota

spojiť ju. Takým najkrajším ideálom pre nás zasvätené osoby je určite poslušnosť Krista. To je prototyp našej poslušnosti. Ježiš neplní svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý Ho poslal. Toto je zdroj sily, prevzatej od Otca, že plní jeho vôľu ako svoju. To všetko sa deje vedome a dobrovoľne.

Už v Starom zákone sa stretávame s prisľubeniami, ktoré sa viažu na poslušnosť. Spomeňme si aspoň na niekoľko udalostí. Keď Židia prešli od Červeného mora na púšť Sur, nemali vody. Keď došli do Máry a našli vodu, tá sa nedala piť. Národ reptal proti Bohu a Mojžišovi. Boh prikázal Mojžišovi hodiť palicu do horkej vody a voda zosladla a dala sa piť. Vtedy Boh riekol národu ústami Mojžiša: "Ak budeš počúvať na hlas Pána - Boha svojho a budeš robiť to, čo je v očiach jeho správne a poslúchnes všetky rozkazy jeho, a zachováš všetky ustanovenia jeho, potom ťa nezastihnem takými biedami, akými som postihol Egyptanov." /Ex 15,26-27/ A taktiež kult Boha spočíva podstatne v poslušnosti. Cez Samuela Boh hovorí k ľudu: "Hľa, poslušnosť je lepšia než obeta a poddanosť, než tuk baranov." /1 Sam 15,22/ Už tu sa môžeme presvedčiť, že poslušnosť si Boh hodnotí jednoznačne vyššie než obetu. Toto neskoršie znova pripomína prorok Jeremiáš, keď zdôrazňuje Božie slová, že poslušnosť je nad obety /por. Jer 7,21-23/ Teda nesmieme sa spoliehať ani na obety, ktoré vtedy národ konal, ale neplnil to, čo chcel Boh. Oni si robili sami čo chceli. Keď Pán Ježiš prichádza na svet ako človek a učí čo je pre nás dôležité k spásu, spoznávame, že poslušnosť vystupuje ako základná téma s vierou, nádejou a a láskou.

Toto všetko môžeme pochopiť v slovách:
 "NECH SA STANE TVOJA VÔĽA!" /Mt 26,42/

Toto sú slová z najťažšej chvíle, keď sa Ježiš v Getsemani pripravuje na smrť a potí sa krvou. Táto poslušnosť Ježiša počúvaním vôle Otca je základom pre každého, kto chce Ježiša nasledovať ako zasvätená osoba. Kto teda bude mať

pred očami Ježišov príklad poslušnosti voči Otcovi a keď jeho viera v Boha bude hlboká, tak poslušnosť voči Bohu sa mu nebude zdať protivnou.

Pravdaže, horšie je to s poslušnosťou, keď ide o ľudskú autoritu. Boli, sú a budú rôzne pokrivené názory. Často chcú robiť kompromisy. Rozpráva sa o dialogickej poslušnosti. Vraj sa dohodneme. Čo je to potom za poslušnosť, to je predsa dohoda.

Druhý vatikánsky koncil hovorí, že poslušnosť je vyspelý úkon, ktorý je slobodný a teda zaň aj dotýčny zodpovedný. Teda poslušnosť môže byť rôzna. Keď človek koná pod hrozbou, pod tlakom a môže to byť aj pod neznalosťou, či nevyspelosťou. Niektorí môžu poslúchať aj za odmenu, napríklad dieťa. Lenže manipulácia, to nie je poslušnosť. Takto si nesmieme predstavovať poslušnosť. Pri poslušnosti sa predpokladá sloboda človeka a teda ide o vnútorný súhlas. Teda ak ja chcem niekoho poslúchať, tak sa musím zriekať vlastnej vôle. Niekomu to znie čudne. Možno sa aj pýta:

- Môžem sa ja vôbec zriecť vlastnej vôle, keď mi Boh dal tento dar? Boh ju však ani vtedy nikomu neberie.

Môžeme to pochopiť na príklade. Boli ste na koncerte. Pred vami bol veľký orchester a spevák. Pozrime si toho speváka. Pred ním stojí dirigent. Ak má zaspievať kvalitne a dobre, tak spevák musí dbať na pokyny dirigenta. Spevák sa podrobuje vôli dirigenta. On dáva znaky, podľa ktorých spevák spieva. On sa môže rozhodnúť aj nerešpektovať dirigenta. Vieme, ako by to dopadlo. Nastala by disharmónia. Keď sa však spevák riadi pokynmi, zbavuje sa svojej vôle, lebo sa musí riadiť podľa dirigenta. Je to na škodu? Počul niekto z vás, že sa spevák zbavil svojej vôle tak, že by to bolo nejaké otroctvo? Veď on to robí vedome a dobrovoľne, nikto ho nenúti a ani mu nerozkazuje, pretože aj jemu záleží na tom, aby zaspieval áriu čo najkvalitnejšie a tak obohatil sám seba, dirigenta, orchester a celé publikum.

Poslušnosť ako čnosť, ktorá nás neoberá, ale obohacuje môžeme pochopiť aj pri pohľade na skupinovú hru, napríklad futbalistov a hokejistov, ktorí sa pre svoje víťazstvo podriaďujú príkazom a radám svojho trénera. Je samozrejmé, že keď sa prestanú riadiť pokynmi trénera, že prehra je skôr možná. Veľmi rýchlo môžeme pochopiť aj odpoveď na otázku - či poslušnosť neprotirečí dôstojnosti ľudskej osoby?

Musíme si pripomenúť, že naša viera nepripúšťa hierarchiu ľudí, to znamená, že by niektorá rasa bola inej nadradená, ale pripúšťa iba hierarchiu funkcií a z toho plynú aj služby. Teda funkcia je potrebná a dôležitá. Keď človek na určitej funkcii reprezentuje vôľu Božiu, toho sme povinní poslúchať. Predstavený je ten z vôle Božej, ktorý sa snaží nie o svoje dobro a blahobyť, ale o dobro tých, ktorí sú mu zverení. Z toho vyplýva aj rozličný druh poslušnosti, podľa hodnoty položenej na Božom základe.

Rodičia sú po Bohu tí, čo prví majú byť svojimi deťmi rešpektovaní a deti ich majú poslúchať. Iná poslušnosť je k učiteľom, ktorých spoločnosť poverila výchovou. Tak sú aj tí, čo spravujú a riadia národ. Aj Cirkev vyžaduje poslušnosť od svojich členov. Cirkev sa delí aj na osoby zasvätené, ktoré slobodne a vedome po náležitom uvážení a poučení skladajú sluby, medzi ktoré patrí aj sľub poslušnosti. To však tej osobe má napomôcť k duchovnému vzrastu, dokonalosti a tiež pomôcť získať skôr svätosť. Tu sa rozlišujú sluby na slávnostne a jednoduché. Keď sľubuje poslušnosť dospelý človek, kresťan a splní všetky podmienky, berie na seba nie kríž v slube, ale prostriedok k urýchleniu a zväčšeniu svojej svätosti. Sľub poslušnosti vyžaduje predstavených, ktorí majú na starosť dobro svojich bratov a sestier. Predstavený sa nevolí sám a neurčuje sám, je to jeden z členov spoločenstva, ktorého si buď verejným alebo tajným hlasovaním vyvolili spomedzi seba, prípadne príslušná vrchnosť určila po dôkladnom skúmaní a schvaľovaní. Sú predstavení, ktorí sú určení na svoju funkciu do smrti s tým, že môžu byť aj

odvolaní, keď by si svoje povinnosti neplnili, napríklad biskup je biskupom do smrti. Iní predstavení sú volení alebo určení na určitý čas. Napríklad provinciálny predstavený, direktor, špirituál a podobne sú určení na určitý čas, z ktorého sa môžu sprostíť zrieknutím, prípadne sa môže stať, že budú odvolaní.

Prvý bod poslušnosti je, že ten čo v komunite má najviac slúžiť je každý predstavený. V akom zmysle? Pochopiť to môžeme na príklade Pána Ježiša pri poslednej večeri, keď apoštolom umýval nohy: "Neprišiel som dať sa vysluhovať, ale slúžiť!"

To znamená, že keď predstavený rozkazuje, tým vlastne aj slúži, lebo ide o dobro celej komunity. Poslušnosť musí byť položená na láске. Nesmie tam byť prehnaná úcta, podlizovačnosť, ale normálny ľudský vzťah. Slub dospelého neznižuje na úroveň dieťaťa. Čím viac si predstavený uvedomuje svoju úlohu, tým viac s láskou narába so svojimi bratmi a sestrami. Nedáva pocítiť svoju moc. Nevyužíva a nezneužíva svoje postavenie. Práve naopak dáva pocítiť čo najviac pozornosti druhým. Pýta si od nich mienku, názor, radí sa s nimi aj keď nemôže splniť to, čo a ako si podriadení by priali alebo želali. Pretože rozhodujúce je jeho svedomie. Jeho zvláštnym spôsobom vedie a riadi Duch Svätý. To si často uvedomujú predstavení vtedy, keď je im zverený úrad, ako je to ťažké, keď majú niekomu niečo prikázať a stretnú sa s odporom, neporozumením, pocitom, že sa podriadenému krivdi a blíži. Často podriadený nevie o všetkých veciach a nie je to ani potrebné, aby o všetkom vedel. Má si byť však ten čo zložil sluby toho vedomý, že predstavenému má dôverovať a má v ňom vidieť i Krista. Predstavený je tiež len človek so svojimi chybami a nedostatkami. Uvedomme si, že keď nehodný kňaz hlása evanjelium, že jeho hlásanie zostáva Božím slovom. Je pravdepodobné, že ako ľudia prideme do ťažkosti či sporov. Víťazí ten, kto má viac pokory a kto viac miluje Boha a nie

ten, kto v spore vyhrá za akú cenu. Veď ne jeden raz sa môže podriadený stretnúť s tým, že ku nemu Boh prehovorí aj cez nesympatického predstaveného a život sa stáva bohatou zásobou milostí. Pri všetkých rozkazoch má si byť nadriadený vedomý toho, čo zobral na seba zložením sľubov. Čím väčšiu obeť musí človek podniknúť tým viac môže očakávať požehnanie pre seba a svoju prácu. Legitímna poslušnosť vždy prináša osoh. Otázky:

-prečo? A podobne samé o sebe niečo hovoria a nasvedčujú. Poslušnosť nijako nelikviduje úkony nášho svedomia. to sa nám stane jasným, keď správne pochopíme, čo je to svedomie.

Freiburský teológ Rudol Hoffman hovorí: "Svedomie je zvláštny druh povedomia. Človek prichodí k určitej vedomosti, ktorá ho jedinečným spôsobom napadne, postihne a vnuká mu, čo konkrétne urobiť na ceste k dobru. Tak človek svojím svedomím skusuje bezprostredne v hĺbke svojej mysle mravnú kvalitu konkrétneho osobného rozhodnutia alebo činu." /Š.V.Duch.Cvičenia/.

V každom človeku je zvláštna citlivosť preto, čo je mravné alebo nemravné. Táto vrozená duchovná schopnosť je od Stvoriteľa. Preto sa dakedy hovorí, že svedomie je hlas Boží. Toto však musíme brať obrazne. Keby totiž Boh vo svedomí hovoril ku každému človekovi bezprostredne, nemohli by sme pochopiť bludné svedomie. Tak hovorí viedenský moralista Karl Horman. Toto si pripomíname len preto, aby sme si uvedomili, že naše svedomie je podstatnou normou pre jednotlivé naše rozhodnutia. A to si zas pripomíname preto, lebo pri sľube poslušnosti zohráva vážnu úlohu aj hlas svedomia, ktorým sme povinní sa riadiť. Preto pri plnení príkazov spojených so sľubom poslušnosti, sme povinní si svoje svedomie vychovávať a formovať. Cirkev nemá záujem ako to hovorí aj Koncil /RN 16/, aby sme svoje svedomie neurobili bludným.

Napríklad bohoslovec, ktorý vie na akú cestu nastúpil, nesmie udržiavať nepovolený vzťah, či kontakt s dievčaťom.

Toto je zaslepené svedomie. Často sa objavuje kritika predstavených. Ten čo sa tohto dopúšťa si neuvedomuje mnohé veci a je na ceste slepého svedomia. Nikto ho predsa nenúti, aby na seba bral povinnosti nejakého slubu. Musí si však uvedomovať, že čo chce dosiahnuť, na čo sa pripravuje. Predstavený má povinnosť vychovávať. A práve preto má voliť také spôsoby, ktoré by urýchlili duchovný pokrok všetkých zainteresovaných. Často sme svedkami v histórii, že v blízkosti svätého predstaveného sa pohybujú aj svätí podriadení a tiež naopak.

Po II. vatikánskom koncile mnohí mylne pochopili veci koncilu a boli sme svedkami práve opaku. Kňazstvo a zasvätený život vôbec opustilo mnoho členov. Prečo? Pretože práve v poslušnosti sa pomýlili. Mnohí v snahe hovoriť o slobode sa postavili priamo proti Bohu. Keď človek aj prijme záväzky s čistotou a chudobou, vysporiada sa s nimi a snáď z času na čas si musí oživiť svoj slub pri určitých ťažkostiach, tým viac slub poslušnosti vyžaduje častejšie a rozhodnejšie naše správanie a konanie. Pretože naše "JA" rozhoduje o našich skutkoch, pohnútkach, rozhodovaniach. Rozumieme, že sloboda je najviac naša a preto slub poslušnosti je i korunou evanjelioých rád. Druhý vatikánsky koncil do slubu poslušnosti vniesol rys ľudskej tváre. To znamená, že autorita nie je vládnuť alebo panovať, ale slúžiť. Ježiš to ukázal svojím životom.

Predstavený používa svoju autoritu k tomu, aby slúžil. A tak chápeme, že aj predstavený musí poslúchať. Oni sú zaviazaní poslušnosťou voči predpisom, normám, regulám, pravidlám a podobne. Tak si musíme uvedomiť, že aj predstavený má predpisy, ktoré musí zachovávať a často prísnejšie ich musí plniť ako podriadení. Tí čo sú najviac nespokojní s predstaveným, mali by sa kriticky zadívať najprv sami na seba a potom sa pozrieť na toho koho kritizujú. Práve ten, čo chce byť predstavení, musí žiť príkladným životom,

plniť si povinnosti tak, aby bol príkladom pre ostatných. Často sa stáva, že zasvätená osoba, ktorá skutočne žije sľub poslušnosti a padne jej prijať funkciu predstaveného, že sa bráni, pretože sa necíti toho hodný, že si je vedomý zodpovednosti, uvedomuje si kríž, ktorý tým berie na seba. A naopak, ten čo nežije podľa ducha poslušnosti, často snáva o hodnostiach, postavení a podobne.

Svätý Vincent, ktorý vo svojom živote zažil mnoho i v oblasti poslušnosti dáva radu, že toho kto túži po hodnostiach a postavení, aby nikdy do toho nepotvrdili. A naopak, ten kto sa zdráha a najmä z pokory, nech urobia všetko ak je to len možné, aby funkciu predstaveného prijal. Vieme, že jemu samému viackrát bolo ponúknuté biskupstvo, ale ho neprijal. Keď však neskoršie mal byť niekto menovaný biskupom, často to bol Vincent, ktorý mal posledné slovo, buď alebo nie.

Zaujímavú vec spomínajú svätopisci o sv.Františkovi z Assisy. Mal povedať: "Keby aj ten najmladší novic, ktorý bol len pred hodinou prijatý do rehole sa mal stať mojím nadriadeným a mal by som ho poslúchať, tak ho budem poslúchať, hoci len by hodinu predtým ako sa stal mojím nadriadeným bol sa stal novicom."

Prečo tak hovoril? Videl v tom vôľu Božiu. Byť predstaveným je skutočne ťažká služba. My podriadení často ani nevieme, prečo predstavení tak rozhodujú. Nie je ľahké byť predstaveným a to práve pre veľkú zodpovednosť pred Pánom Bohom. Pretože za každý rozkaz sa budeme ako predstavení zodpovedať pred samotným Bohom. Pri sľube poslušnosti nemôže obísť aj vec, že poslušnosť preniknutá iniciatívou z našej strany prináša ešte viac milostí a požehnaní. Kedysi sa hovorilo o mŕtvej poslušnosti. To bolo vtedy, že poslúchal aj na úkor ľudskej dôstojnosti. To bolo najmä za čias sv. Ignáca, ktorý bol vojakom.

Dnes po Koncile sa žije poslušnosť, ktorej dal Pavol VI.

názov "dialógová poslušnosť." Ale aj toto slovo sa musí správne chápať a nemôže sa vykladať po svojom, ako mi to vyhovuje či sa páči. Teológ Haring nabáda v tomto duchu k tomu, aby sa podriadení skôr pýtali čo majú robiť ku skvalitneniu svojho zasvätenia, a nie hľadania oslobodenia od príkazov, čiže vymykali by sa svojich záväzkov. Dialóg v poslušnosti znamená, že sa učíme jeden od druhého napredovať v dokonalosti. Čiže v takom dialógu ide o hľadanie lepšieho poznania vôle Božej v znamení našich čias. Dialóg je v skutočnosti poslušnosť voči milostivému pôsobeniu Ducha Svätého v našich srdciach. Z toho vyplýva, že dialóg pripúšťa iniciatívu prameniaku z Ducha Svätého v nás. Iba v ustavičnom dialógu môže byť predstavený zároveň pastierom a bratom. Takýto postoj má aj teológ Lothar Ullrich. Z toho cítiť, že v takomto správaní je čosi zdravé na oboch stranách. Sľub poslušnosti by bol ničím, keby s ním spojená nebola obeta. Karol Ráner práve v tom vidí hodnotu sľubu, že človek sa podrobuje slobodne a dobrovoľne vôli iného, lebo v ňom vidí Boha a chce vystúpiť vyššie vo svojom živote. Urobiť sa číro odvislým na cudzej vôli, to samo v sebe nie je pozitívne mravné. Kto teda viac musí zápasiť a robí to vedome a dobrovoľne ten získava väčšie hodnoty. Veľký príklad nájdeme v životopise sv.Tomáša. Raz mu na chodbe nový brat, ktorý práve prišiel do kláštora povedal: - Brat predstavený ti rozkázal, aby si mi pomohol priniesť kufre. Tomáš bez jedného slova ide. Brat nevie, kto mu to nesie kufre. Ľudia však sa pred ním ukláňajú, snímajú klobúky a pozdravujú ich. Novému sa to páči. Je šťastný ako ho ľudia vítajú. Ale až v kláštore sa dozvie, že to mu ozdoba ich rádu, pýcha spoločnosti niesla kufre. A čo robilo Tomáša veľkým? Práve poslušnosť.

Sv.Filip z Neri mal z omilostenou sestričkou práve opačnú skúsenosť. Keď ho pápež poslal prešetriť prípad, že sa jej zjavuje Pán Ježiš, on ju len poprosil aby mu vyčistila topánky, načo ona omdlela. Ona, omilostená, ktorej v kostole sestry postavili nad hlavou už aj baldachýn, má nejakému špinavému kňazovi čistiť topánky? Filip povedal vtedy

pápežovi:

"Tam kde niet poslušnosti, tam nemôže byť ani svätosti!"

Nie je predpoklad, že by sa hriešnemu človeku zjavil Pán Ježiš a ten človek by sa nezmenil podľa jeho príkladu.

Bratia! Dalo by sa ešte veľa rozprávať na túto tému. Je skutočne potrebné, aby sme o tom častejšie rozjímali, rozprávali a najmä vo svojom živote jeden druhému dávali príklad.

SLOVÁ HÝBU, ALE PRÍKLADY PRIŤAHUJÚ!"

Pozerajme na svojich predstavených ako na ľudí, ktorých nám Boh postavil do cesty. Môžeme vidieť ich chyby a nedostatky, ale ich slová počúvajte a rešpektujte. Najlepšiu školu poslušnosti každý z nás môže nájsť pri nohách Márie a Ježiša.

Amen.

"BUDETE MI SVEDKAMI"

V hre Thorntona Wildera "Naše malé mesto" sa na jednom mieste hovorí: "Pochopia ľudia niekedy život, kým žijú - každý, každý okamih? N I E ! Svätí a básnici možno po určitý stupeň." /Z knihy "Iba láska"-Rudolf Stertenbrink-str.222/

Možno vás niektorého brat, už napadlo utiecť pred svetom, pred úlohami, ktoré v ňom treba zvládnuť. Zaiste ak ste to povedali, tak to bolo v slabej chvíli. Boh nás pozýva do činného života. Boh nás práve naopak chce mať tu, za týchto okolností a predsa potrebuje každého z nás. Naš život je príliš krátky na to, aby sme si ho pokazili. Prípadne, aby sme sa potom snažili veci napraviť, vylepšiť, zmeniť, zdokonaľiť alebo niekomu vysvetliť. Aj náš život, ktorý chceme prežiť s Kristom, potrebuje z času na čas sa zastaviť, ako turista, ktorý chce zdolať končiar, aby si oddýchol, zregeneroval sily, pripomenul taktiku výstupu-boja, aby nemusel sa skôr ako vystúpi vzdať, prípadne prísť k úrazu.

Keď sa Pán Ježiš lúčil s apoštolmi poznamenal: "Ján krstil vodou, vás však pokrstí Duch Svätý po mnohých dňoch." Zhromaždení sa ho opýtali: "Pane, či už teraz obnovíš Kráľovstvo Izraelitom?" On im však povedal: "Nie je vašou vecou poznať časy alebo chvíle, ktoré Otec určil svojou mocou, ale keď zostúpi na vás Duch Svätý, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme a v celom Júdsku i Samárii až do skončenia sveta." /Sk 1,4-8/

Z textu si uvedomujeme, že aj ako zasvätené osoby, keďže sme prijali aj krst a taktiež aj dary Ducha Svätého sme ešte viac povolaní byť svedkami všade tam, kde nás chce mať Majster Ježiš. Preto je potrebné využiť každý deň, každé

stretnutie, každý rozhovor, aby sme splnili vo svojom živote poslanie, ktoré nám určil Boh. Vieme, že to nie je nátlak, oberanie o slobodu, ale práve naopak oslovenie, aby sme si raz pred Boha-Sudcu priniesli bohatú batožinu. Čo to chce od nás Boh? K čomu nás to Boh pozýva? Čím nás to chce osloviť? Kto sa chce mnoho naučiť, musí siahnuť po histórii a tam v dejinách Cirkvi sa dozvie, že aj v Božej veci zavážili len tí ľudia, ktorí sa celkom oddali Bohu, Evanjeliu a vo svojom poslaní vytrvali. Nielen sv. Metod a Cyril vyorali takú brázd, ale každý, kto hoci i krátkym životom, často anonymným, zasial zrn, ktoré im ale aj iným prinieslo bohatú úrodu. Inými slovami, tam kde ich chcel mať Boh, boli verní na život a na smrť. Tu nejde o vyvolanie úsmevu, ale o vážne oslovenie neuchyľovať sa od Božej pravdy a od svojho poslania ako na pravo ani na ľavo.

Písmo sväté je posiate osobnosťami. Nie je na škodu z času na čas sa zastaviť nad správaním, ich prístupom k úlohám, povinnostiam, poslaniu, ktoré im zveril Boh. Proroci, vodcovia národa, kráľi, z Nového zákona - Ján Krstiteľ, Zachariáš, Jozef, apoštoli. Na ich príklade sa môžeme posilniť v svojom duchovnom napredovaní. Nič nechceli pre seba. Boli hrdinami? Horlili za česť Božiu. Dnes viac ako v minulosti potrebuje svet postavy ohlasovateľov učenia Krista, ktoré budú rýdze ako zlato.

Biskup o Jánovi Márii Vianney sa vyjadril: "Stačia mi na obrátenie diecézy traja Jánovia!"

Aj dnešný svet potrebuje naskrz oddaných apoštolov. To znamená takých, čo vedia čo chcú, čo chce od nich Kristus. Faloš, pretváрка, osobné záujmy skôr neskôr sklamú. Ak svet potreboval apoštolov, potrebuje ich aj dnes. Čo chýba dnes svetu? Má techniku, kultúru, vzdelanie..., potrebuje však niekoho, kto mu dá zmysel života, kto ho upozorní na cieľ a usmerní a to aj vtedy, keď cítia, že je to ťažké a pre konzumný život obzvlášť ťažké. Aj dnes chcú ľudia vidieť, počuť a stretnúť sa s opravdivým kňazom. aj dnešný svet chce

vidieť Krista, hoci často o tom nehovorí, bráni sa tomu priznať, bojí sa, nemá už odvalu. Svet potrebuje svedkov evanjelia. Potrebuje človeka rýdzeho, pevného, oddaného, odvážneho, múdreho, nekompromisného čo do pravdy, vlúdneho v spôsoboch a obetavého. Teda nie čudáka, svetáka, slavomana, egoistu, človeka, ktorý sa v ničom nelíši od svojho okolia.

Sv.Terezka sa priznáva, keď píše: "Keď myslím na zajtrajšok, bojím sa svojej nestálosti", ale hneď na to píše: "Bože, môj, rada prijímam túto skúšku." /PN 5,4/

Teda strach, pokušenie, nie je to skutočné zlo. Preto je potrebné si pripomenúť a oživiť predstavu o dobrom, rýdzom kňazovi. A toto si musím urobiť čím skôr, pretože si uvedomujem, že každý okamih je večnosť a chcem predsa vo večnosti vidieť Boha, byť s ním jedno. Keď to chcem potom, už dnes chcem byť svedkom Krista? Svedok Krista musí vyrásť z tajomstva Krista, to znamená z modlitby, sviatostného života, milosti svojho povolania a taktiež častého spytovania svedomia, sebakontroly či sebapoznávania. Uvedomujeme si vážnosť slov Krista: "I pred vladárov a kráľov vás budú vláditi pre mňa, aby ste pre nimi a pred pohanmi svedčili o mne." /Mt 10,18/ Uvedomujúc si význam a potrebu vydávania svedectva, znova a znova sa v našom vnútri objavujú aj slová Krista: "Zo srdca vychádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, krádeže... /Mt 15,19/ To nás upozorňuje byť ostrážitým- ale nie ustráchaným, opatrným - ale nie uzatvoreným, jednoduchým - ale nie naivným....

Aj dnes sme svedkami, že často na úlohu kňaza vo filme či divadle volia postavu už na pohľad nesympatickú, postavu, ktorá hneď vzbudzuje odpor, výsmech, všetko len nie to, čo chce Ježiš od nás svojich nasledovníkov. Túto zlomyseľnosť a nenávisť však môžeme využiť v dobrom pre seba. Vlastne nás varujú, aký nemáme byť ako svedkovia Krista. Čoho sa máme chrániť, čomu zabrániť skôr ako by bolo neskoro. Formovať sa, vychovávať sa, zdokonaľovať práve v tom, čo nám nepriatelia

Cirkvi vyčítajú. Pripraviť sa odraziť ich útoky skôr, ako by povstali. Nedat' im príčinu k útoku cez svoju osobu svedka. Máme sa v čom zdokonaľovať, učiť, či vylepšovať.

Tadeuš Pietrzyk napísal knihu /1991/ "Swiadcowie Jehovy-kým sa?" V knihe poukazuje čitateľom a teda aj nám na spôsob prípravy vydávania svedectva. Oni sa volajú svedkami. Vieme, že ich činnosť je veľmi vážna a pre nás oslovujúca a vedie nás k zamysleniu. Skôr ako svedok vyjde do ulíc, či zaklope na dvere niektorého domu, prejde školou prípravy. Nielenže sa učia nadviazať rôznym rozhovorom, nadviazať dialóg, viesť diskusiu, ovládať iných cez slová a to majstrovsky, že si to často ten čo ich počúva a je ich odporca ani neuvedomuje. Oni si medzi sebou nacvičujú, vylepšujú až 40 druhov rôznych spôsobov prístupu k ľuďom. Nieкто povie, že to je detail, akým tónom hlasu, štýlom a spôsobom konverzácie ruky, vzhľadom, mimikou, oblečením, výslovnosťou, logičnosťou, emóciou, angažovanosťou a desiatkami ďalších vecí pôsobí rečník na ľudí. NIE! Oni nie sú kresťania pretože vieme, že Jehovovi svedkovia neveria v Krista - Boha a čomu všetkému venujú pozornosť. Oni si znova a znova musia byť vedomí toho, že nech sú kdekoľvek musia sa správať ako ohlasovatelia, svedkovia ich učenia. Oni to robia často fanaticky, ale jedná z ich téz znie - že od tohto svedčenia ich nikto nemôže oslobodiť! A pozrite ako sa šíria! Ich učenie je pre nás neprijateľné, je pre toho kto len trochu rozmýšľa, veci sa snaží pochopiť, nevystupuje zaujato a predsa sú vo vydávaní svedectva pre nás zamyslením. Preto sa máme zamyslieť nad sebou skôr ako by sme podľahli svojím nesprávnym chybám a názorom.

Môžu aj z nás vyrásť čudáci, starí mládenci, pohodlní pánkovia, úradníci, pesimisti. Preto je potrebné postaviť sa aj pre zrkadlo zo skla a pozrieť na seba a tiež pred zrkadlo svojich bratov a vypočuť si, prípadne poprosiť o vyjadrenie čo sa bratovi na mne nepáči, čo by som mal zanechať, zmeniť, opustiť, vylepšiť, a tiež sa postaviť pred zrkadlo vlastného

svedomia. Teda i s kňazom svojím spovedníkom si toto rozobrať. Čím skôr, tým lepšie a v náš osobný úspech.

Áno, je to ťažké pozrieť sa na seba tak z vonka, ako aj z vnútra. Počut' čo si o mne v môj prospech hovorí ten, ktorému na mne záleží, s ktorým mám pracovať na vydávaní svedectva a tiež bolí pozrieť si svoje vnútro a opustiť, skutočne opustiť svoj názor, často falošný, neuskutočniteľný, nesprávny a často škodlivý nielen pre seba ako jednotlivca, ale aj pre svoje okolie, pre svojich bratov - spolusvedkov evanjelia. Aj z tohto totiž môže neskôr prameniť nežnosť, prípadne iná vlastnosť, ktorá bude robiť problém osobný i spoločenský. Je to ako s chorobou. Vírus má určitú dobu a až potom sa ukážu jeho účinky. Tak napríklad prílišná naviazanosť na seba, svoju osobu, môže spôsobiť uzavretosť, ťažké nadväzovanie kontaktov, otvorenie sa druhým v ich problémoch a nie v poslednom aj pohodlnosť a volenie si cesty menšieho odporu.

To môžeme vidieť aj na postave Judáša. Robí kompromisy a tak sa dostáva na cestu, po ktorej už kráča ako po ľade, kde už rozhoduje len akýsi faktor kedy príde k pádu. A preto pri myšlienke na vydávanie svedectva je dobré si uvedomiť, že aj v našom prípade, v našom čase ľad neprestal byť klzky. Rozumný človeka si volí radšej cestu ťažšiu, tvrdšiu ale s pevným základom pre svoje kroky. Ján apoštol v závere svojho evanjelia píše: "A to je ten učeník, ktorý svedčí o týchto veciach a toto napísal a vieme, že jeho svedectvo je pravdivé." /Jn 21,24/

Ján ich píše ako starec, ale od chvíle keď sa stretol s Kristom ako mladý muž, sa presvedčil, že pre Krista sa vyplatí dávať svedectvo. Vtedy v škole Ježiša počul podobenstvá a náuku o svedectve: "Vyďaj počet zo svojho správčovstva!" /Lk 16,2/ Rozumieme tomu i my tak, že aj nám raz ten, ktorý si nás pozval za svedkov svojho Evanjelia povie: "Vyďaj počet..." a Pavol to pripomína v liste Rimanom: "Teda každý z nás Bohu vyďa za seba počet." /14,12/ V

tomto duchu si musí každý z nás uvedomiť, že neobstojí naša diplomacia, ktorá dáva všetkému prednosť pred Evanjeliom. Pravda je len jedná - BOH, ktorú máme a musíme ohlasovať. Zbabelosť a nečestnosť sú ako plevy pred Bohom a nie zrná. Chceš aj tí svoje chytráctvo nazývať rozumnosťou a prezieravosťou? Nezabezpečuj si v službe šíriteľa radosťnej služby Evanjelia pokoj na zemi, ale pokoj po smrti. Pre skutočného svedka evanjelia sú v mnohom oslovujúce slová Majstra: "Nemyslíte si, že som prišiel pokoj priniesť na zem. Neprišiel som priniesť pokoj, ale meč." A hneď to aj upresňuje: "Kto sa usiluje najsť svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho!" /Mt 10,34/ Preto je potrebné si vyriešiť aj zásadný postoj kompromisom. Z toho pre zasvätenú osobu plynie zásada: Jedinou cestou svedka je cesta rýdzosti života a poslania!

K nášmu dennému programu G.K.Chesterson poznamenáva: "Čo potrebuješ pre svoje zábery, to nie je chladné prijímanie sveta ako kompromisu, lež nejaký spôsob, ako by sme ho mohli z celého srdca nenávidieť i z celého srdca milovať!" A neskoršie poznamenáva: "Rýdzosť veľkých mužov viery sa ukazovala v tom, že hľadali pravdu za každú cenu. Išli až na koreň veci. Nechceli klamať ani Boha, ani seba, ani ľudí. A poznajú pravdu vyslovovali."

Či bratia, takí neboli proroci? Králi? Ján Krstiteľ? Ján povedal pravdu Herodesovi, aj keď musel vedieť, že za to ho čaká bolesť. Zomrel vo väzení. Jeho smrť však bola jeho víťazstvom. A čo tí, čo si myslia, že sú víťazi a čaká ich práve opak pri stretnutí s Kristom Sudcom? A pozrime na svojho Majstra. Stojí pred Veľradou, Pilátom, Herodesom... To všetko presahuje všetky ľudské miery, všetku čisto ľudskú rýdzosť. Aj náš život je ešte čas formácie. Peter a jeho spoločníci prechádzajú postupne formovaním v škole Krista. Boli tam ťažkosti a predsa vidíme, že svoje svedectvo vydali. Svedkami nazývame aj ich žiakov všetkých od Štefana až po toho, čo snáď v tejto chvíli zomiera za ťažkých okolností pre

vieru, pre Krista. Svedok, to nie je len mučeník, to je oveľa viac vyznavačov v každom povolaní, veku, stave.

Spomeňme si na sv.Vincenta. Jeho vzrast v duchovnom živote. Ako chlapec pozerá na strýka - kňaza, ako sa skláňa nad posteliami chorých, ktorí páchnu, s akou láskou im ošetruje rany, prihovára sa ku nim. To je ešte Vincent chlapec. Až neskôršie o niekoľko desiatok rokov sám vydáva svedectvo na galejach, s reťazou na nohe, na kráľovskom dvore, v nemocniciach pri zomierajúcich.... I nás oslovuje Boh. Naše svedectvo potrebuje v tomto čase. Necháva nám naše nadanie, zdedené gény i osvojené vlastnosti, ale tiež pripomína: "Nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa a obnovte si myseľ, aby ste vybadali, čo je Božia vôľa, čo je dobré, bohumilé a dokonalé." /Rim 12,2/ Preto keď chceme dosiahnuť štít, nesmieme si dovoliť podceňiť aj maličkosti. Vidíte udalosti, kde sa dopúšťa pohoršení, kde sa vedú kompromisy, kde sa vraj lož nazýva menším zlom. Takýto svedok čo dokáže? Ježiš hovorí: "Pravda vás vyslobodí." /Jn 8,32/ A toto poznajú už verní stáročia. Augustín píše: "Boh nepotrebuje moju lož!" Teda nie ja, ale BOH je ten prví!

"Veď čože osoží človekovi, keby aj celý svet získal, ale duši svojej by uškodil? Alebo čo dá človek v zámenu za svoju dušu?" /Mt 16,26/ Svedok si musí byť vedomí, že "Učeník nie je nad svojho učiteľa, ani sluha nad svojho pána. Stačí učeníkovi, aby bol ako jeho učiteľ." /Mt 10,25/ A preto si musíme uvedomiť, že aj nám môže v živote zaznieť a tešme sa, keď zaznie "UKRIŽUJ HO!" PREČ S NÍM, PREČ!" /Jn 19,15/

Zaiste ste čítali knihu "Plná slávy". P. Smit o čo prosí Boha, keď dozrie vo svojom kňazstve? "Pane, prosím, zachráň ma, aby som nebol zbabelcom!" D O Z R E L! Ale na začiatku si tak praje snád' ako každý mladý začínajúci kňaz. Chcem sa stať obľúbeným kňazom. Pravda, keď dozrieva, stáva sa múdрым, cíti, že toto si priať je predsa len slabosť a aj keď to nie je ľahké, keď však chce môže dozrieť v osobnosť, kedy bude

ochotný vystúpiť aj na ten martýrsky stupeň. Preto si je potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že sľub neurobí z človeka iného človeka. Na to sa musí človek vedome a dobrovoľne dopracovať a pokiaľ žije, musí pracovať, keď chce raz prijať veniec víťazstva o ktorom hovorí svätý apoštol Pavol. Pravda, môže prísť u človeka osobne, prípadne v jeho okolí u brata spolusvedka k zakolísaniu, zaváhaniu a podobne. Tu za žiaden pád nie je hanba na mieste, keď v takom prípade si povzdychne, prípadne aj za iného a v zápätí si pripomenie slová Krista: "Stačí ti moja milosť!" /2 Kor 12,7/ Preto ten, kto sa chce stať skutočne svedkom, musí mať hlad po svätosti a túžbu po výšinách. Cesta na vrchol je ťažká. Koľko krát sa zastaví, nadýchne, zahľadí dopredu na cieľ? Koľkokrát ten cieľ už má vo svojom vnútri, myslí, srdci, cite, vôli, rozumie... . Preto je potrebné, aby si ten čo chce byť svedkom rozvíjal túžbu po dokonalosti - NUC COEPI! Teraz na tejto prednáške začínam. Nebojme sa povedať Ježišovi: "Pane, nech v mojom živote boli akékoľvek slabosti a nedokonalosti, teraz chcem začať!"

Sv.Terezka sa nádherne vyjadruje: "Som šťastná, že som kedysi mala určité slabosti a nedokonalosti, lebo som sa rozhodla byť dokonalou. Pán mi hneď začal poskytovať svoju milosť a nežnosť."

A toto je oslovenie aj pre nás. Čo bolo to bolo! Zmeniť musím to, čo mám, čo by mi brzdilo rozvinúť svoj talent. Budem si pripomínať svoje nedostatky zo svojho života, aby som dosiahol viac milostí a viac duší pre Pána. Čo moja povaha? Je všetko v poriadku? Čo moje slová? Môžem za ich obsahom, podaním spokojne stáť, aj keď by som teraz zomrel? Čo moje bratské vzťahy? Že musia začať tí druhí, ten je starší, ten mi ublížil a podobne? Aká nízkosť, aký zlý vzťah k budúcemu vydávaniu svedectva. Preto sa radšej ja prvý rozhodnem. Ja prihovorím, ja ustúpim, aby som nielen ja, ale aj môj brat, sestra, moje okolie malo čo najviac ovocia dnes a najmä v budúcnosti z poslania svedka Kristovej lásky. A čo na to Terezka? Ta píše: "Dávam prednosť tomu, aby som radšej

bola slabá než silná, pretože silných Pán nechá kráčať, ale tých slabých a malých berie do náručia!"

Teda dnes si vedome a dobrovoľne pripomínam, že nech by sa stalo v mojom živote čokoľvek, chcem vždy kráčať cestou svätosti. Ako svedok si uvedomujem, že bez dobrej vôle sa nič neurobí. Čas je drahý a to nielen pre dnešných podnikavcov v oblasti materiálnej, ale aj v našej duchovnej, teda aj v našom prípade.

Raz sa rozhodli slimák, pes a orol, že vylezú na vrch hory. Prvý vyštartoval slimák. Viete si predstaviť, že neprišiel ani do polovice cesty. Druhý vyrazil pes. Bežal vytrvalo a so všetkou rýchlosťou. Lenže bol to poľovnícky pes! Zrazu zbadal zajaca a pustil sa za ním. Naháňal ho tak dlho, až kým sa celkom nevyčerpal a prestal bežať. Ani on neúspeš, nedorazil na končiar. Tretí sa vydal orol. Rozhliadol sa okolo seba, vzlietol a bez zástavky pokračoval až na vrchol hory. Bol rozhodnutý a ničím sa nedal rozptyľovať. Práve pre túto rozhodnosť si treba s pomocou Božou nadobudnúť aj prostriedky byť dobrým svedkom. Teda s odvahou do boja! Sv. František Saleský vraví: "Som ako vták uprostred lesa zo samého tnia a predsa chcem spievať a písať!"

Aj svedok často sa ocitne v lese zo samého tnia ťažkostí, no aj vtedy sa nauč spievať a vytrvať v tom speve, to znamená vyprosuj si už dnes silu vytrvať, napredovať i v takých chvíľach, keď budú páliť slzy, slina pokrývať tvár, či keď okolo teba budú chodiť tí, pre ktorých žiješ ako by ťa nepoznali.

Pravda, prednáška sa rýchlo povie, ale ťažšie sa z nej počuté slová uskutočňujú. To, čo som teraz povedal sa týka, všetkých nás. Niektorých z nás snád vo väčšej miere, niektorí ste na tom lepšie a preto si pripomeňme slová sv. Terezky: "Neznepokojujem sa. Chcem myslieť len na prítomný okamih! /DE 337/23.8.3/ a inde píše "Prečo máte vopred

strach? Počkajte so svojím strachom aspoň dovtedy, kým sa nedostaví!" /DE 268/16.7.1/

Všetci sme v Božích rukách. To si často uvedomujeme. Boh sa o nás ohlasovateľov postará, dá nám silu. Myslíte, že dnes je to ťažšie byť svedkom Kristovej lásky, Kristovho pokoja, Kristovho učenia ako v minulosti? Boh nás však chce mať dnes tu a tak nezabudne nám dať potrebnú milosť, keď o ňu budeme prosiť. A Ježiš nám nehovorí, že všetci budú prijímať naše svedectvo. Veď samého Krista vlastní neprijali. Ako svedkovi musí mi byť známe, že Cirkev nepôsobí len ľudskými prostriedkami. Dnes však svedok potrebuje vytrvať, nestratiť nádej, vytrvať v láske a vernosti. Práca na sebe znamená raz dať to čo vlastným aj iným. Pretože keď dnes premárnim čas, stratím aj zásluhy a milosť mi môže byť odobraná. Svedok si často pripadá neosožný. Aj na začiatku kresťanstva s Kristom to tak sa zdalo. A dnes? Boh chce hovoriť cez nás bojazlivých a slabých. Chce však cez nás počuť svoj hlas. On si nás volí a nie my jeho. On nás posielal kde chce a nie my. Neposiela nás len ako humanistov, filozofov, ale ako učiteľov viery, šíriteľov morálky, vysluhovateľov sviatosti, teda kňaz musí byť celý kňaz. A preto sa nečudujeme, že na to potrebuje roky formácie, že aj po obdržaní moci, či zložení sľubov už nemá sa v čom zdokonaľovať a napredovať. Ak to nebudeme my, preberú to po nás iní a preto bude nám Kristové "BEDA", znieť ako trest.

Naša malá misijná spoločnosť dostala do vienka byť svedkami. Nie sme rehoľníci v pravom zmysle slova. Neuzatvárame sa do komunit. Nesedíme na regule, ale žijeme životom diecéznych kňazov v spoločenstve. Kto to nepochopil je mi ho ľúto. Pretože život samého zdá sa byť jednoduchší, príjemnejší, ale život v komunite je ťažší, ale keď sa žije, vtedy prináša jednotlivcovi i komunite radosť, osoh, uspokojenie. a preto aj toto je dôvod k zamysleniu a úvahe.

Náš život to nie je divadlo, aspoň nie pred nami samými a Bohom. Boh nás pozná a my sami seba nechceme a nemáme chute klamať. Preto však nie je na škodu pripomenúť si slová z hry "Naše malé mesto" Pochopia ľudia niekedy život, kým žijú, každý - každý okamih?" Naše malé spoločenstvo je tiež oslovené, že sa ma stať svedkom, že sa máme stať svedkami. To si praje náš Boh a Majster - Ježiš Kristus.

Amen.

MÁRIA, STÁLY VZOR A INŠPIRÁCIA.

Pre mnohých je mesiac máj, skutočne najkrajším mesiacom. Po mesiacoch chladu, zimy, nepríjemného počasia, oživa príroda svojou zeleňou a rozkvitnutými kvetmi, hovorí o novom živote, radosti a taktiež aj o úrode, ktorá sa začína ukazovať už v tomto mesiaci.

Tak je to aj v duchovnom živote kňaza a budúceho kňaza. Cirkev žije s Kristom. Od Krista Cirkev dostala pravdy, tajomstvá, sviatosti, organizáciu i hierarchiu. Cirkev žije. Vidíme to aj z vonkajších vecí, ktoré sa menia. Mária je v Cirkvi od samého začiatku pre nás, čo sme uverili v Krista vzor a inšpirácia ako nasledovať Krista a to vždy a všade. Život Márie je nám dôverne známy a predsa, keď sa vraciame znova a znova nachádzame v jej živote posilu pre naše napredovanie. Pohľad na prírodu nám hovorí o treste za hriech ľudí. Pohľad na Máriu nám hovorí o nádeji. Jediná nepoznala hriech z rodu ľudského, pretože bola od dedičného hriechu oslobodená, ale taktiež vedome a dobrovoľne spolupracovala s milosťou Božou. A preto aj naše uvažovanie o Márii sa nemôže zaobiť bez pripomenutia si, že je nám stále vzorom vernosti, vytrvalosti chcieť vždy len to, čo chce BOH! Každá naša nevernosť je hriech. Ten vieme, že pozbavuje človeka milosti, teda hriech ničí zdravie duše. Vieme, že na jar sa tešia najmä starší ľudia. Tešia sa na slniečko. Jar v tieto dni milosti, má prísť aj do nášho vnútra. Slnko milostí chce prehriať aj ten posledný kút nášho často rezervovaného srdca. Chce vyhnúť všetok pach, vyhnúť všetku špinu a nahradiť vôňou novej mladosti, šťastnejšej perspektívy do budúcnosti. Mária je nazývaná druhou Matkou ľudstva. Prvou je Eva, ktorá priniesla do ľudstva chaos, strach a najmä smrť.

Vieme, že človek nezmiera len tak a z ničoho. Často nevieme pochopiť, kde sa vzal nádor, prečo došlo k infarktu... . Už vieme pochopiť prečo zomrel ten, čo precenil svoje sily a schopnosti a utopil sa, prípadne zabil. Tak musíme venovať pri spomienke na Máriu aj pozornosť chorobám našich duší, ktoré často spôsobujú smrť, nešťastia a teda sú často omnoho nebezpečnejšie, bolestnejšie a ťažšie. Ale aj tu nám ako útecha zaznievajú slová Krista: "Nebojte sa tých, ktorí zabíjajú telo a nič viac urobiť nemôžu, ale bojte sa toho, ktorý môže zatradiť telo i dušu... ." /Mt 10,28/

To znamená, že dnes sa máme pozrieť viac na seba a pozrieť sa viac aj na Máriu. Je samozrejmé, že sa snažíme si predôžiť život, urobiť si ho krajším a spokojnejším a teda nemalo by nám záležať aj na duši, našej večnosti, našom vzťahu k Bohu? A práve tu vidíme pomoc v Márii. Keď sme chorí, utekáme k lekárovi. Keď cítime ohrozenie našich duší - vidíme pomoc u Márie.

V mesiaci máji najviac škody v prírode spravia neskoré mrazy. Preto záhradkári vysádzajú až na koniec menej odolné rastliny. A my si dnes uvedomujeme, že najviac nebezpečnou chorobou pre dušu zasvätenej osoby je pýcha. História nás učí najviac. Z krásnych a čistých duchov pýcha spravila zatratencov. Nie je na škodu si pripomenúť: "Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva svoju milosť." /Jak 4,6/ Nikde nečítame o Márii, že by bola žiadala, chcela, aby sa okolo nej osoby Ježiš točil, práve naopak. Mária po súhlase danom anjelovi Gabrielovi, doslovne je "slúžkou Pána." A práve pýcha nesmie z nás spraviť takých, že budeme chcieť aby nám bolo slúžené, ale aby sme slúžili my. Nie je na škodu sa zadávať na svoj pesimizmus, skleslosť či pochmúrne myšlienky, práve preto, že oni môžu niečo vážne naznačiť v oblasti pýchy môjho života. Práve naopak, vzorom nám ide aj apoštol, ktorý píše: "Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje." /Fil 4,13/

Rozumný človek hneď na začiatku hľadá liek, pretože

mohlo by sa stať, že bude neskoro. a zasvätená osoba tým viac, pretože keď chce patriť celá a celkom Kristovi, musí bojovať a víťaziť. A jediným liekom je čo najrýchlejšie sa odvrátiť od každého náznaku pýchy. Rozhodne a rázne treba prekročiť prach vlastného a nikdy nenásytného "JA!"

A čo vidíme na Márii? Pokora, poníženosť, skromnosť, jednoduchosť. Toto sú čnosti, ktoré Máriu zdobia a ktoré si máme osvojiť aj my. Pretože ak to neurobím dnes, môže byť zajtra neskoro. Prečo? Pýcha je nebezpečná práve v tom, že jej ovocie prichádza trochu neskoro, keď sa na začiatku tak zlé a nedokonalé naše správanie a postoje nezdarujú. Vieme niečo o inkubačnej dobe? Čo sa môže stať? Pýcha môže priniesť nové neduhy, ako je lakomstvo, keď si človek veci ospravedlňuje, veď nepreháňam, alkohol, keď len priateľsky, nečistota veď snáď iní viac, závišť keď si povieme, že nám iní nedoprajú a podobne. Pýcha je spojivo aj s hnevom, keď zoslabuje naše nervy a taktiež je spojená i s lenivosťou, keď viac vidím veci len vonkajšími očami, ako očami duše.

Veľkým povzbudením pre našu malú spoločnosť bola smrť nášho vizitátora otca R.Púchovského. Boli to ťažké roky. V Poľsku sa chcel stretnúť s otcom generálom. Prešiel niekoľko prechodov-colníc, nepustili ho. Prišiel až k spolubratovi, kde vo veľkých bolestiach zomrel. Trpel, ale bolo to utrpenie v úžasnom duchu pokory. Spolubratovi, ktorý po ňom prebral starosť o provinciu opakoval nádherné slová: "Za spoločnosť, za vernosť bratov k povolaniu, za dorast..." Zomieral unavený, vysilený, ale zomieral na duši zdravý. A hľa, takú máme mať aj my pred očami Máriu. Boh Máriu uchránil všetkých chorôb. Boh aj nám sľubuje odmenu, keď vytrváme verne až do konca. Mária aj keď stojí v úzadí, nikdy nemá pocit osamelosti. Mária vie, že všetko čo robí, robí v spojení s Ježišom a pre Ježiša. Vtedy sa stáva inšpiráciou pre nás v boji proti hriechu, zlu a tak priťahuje tých, čo majú otvorené oči duše k Ježišovi. Pýcha vedie k osamelosti a čo je ovocím osamelosti? Uzavretosť, nedôvera, ľahostajnosť,

strach, nezaujem o to všetko vedie k neúspechu. Takto prežitý život je prázdny život. Pravda aj v tejto oblasti sa nevyhneme skúškam. Pokušenie, ešte nie je hriech. Práve preto je potrebné sa obracať k Márii so srdcom plným viery a nájdeme odpoveď aj na tú najťažšiu skúšku. Mária je hrdinkou viery a teda aj my bez heroizmu viery, neznesieme mnohé situácie. Mária nás vždy znova a znova vyzýva k svätosti. "Nebolo ešte počuť, kto sa pod jej ochranu utiekal... ." poznáme tieto slová modlitby, ktoré nás chcú duchovne obnoviť. Mária nám chce pomôcť zbaviť sa malomyselnosti slabšej viery. Preto ten, kto je skutočne ctiteľom Márie a najmä zasvätená duša, je mužom živej viery pre seba i pre iných.

Kňaz je človek, na ktorého sa veriaci spoliehajú a kňaz sa musí preto obracať na najosvedčenejšie prostriedky víťazstva a to na Máriu a predovšetkým na jej Syna. Z dejín nášho národa je známe, že Mária v nich zohrala dominujúcu úlohu. Možno stojí za to, aby sme si pripomenuli slová: "Dôverovať Márii, znamená veľmi dôverovať aj ľuďom. A nedôvera voči ľuďom je často slabý vzťah k Márii." Prečo? Pretože Mária je Matkou všetkých ľudí. Učme sa brať ľudí akí sú, nevnučujme sa, nenatískajme, zachovajme si svoje názory a svoju mieru, ale najmä svoju vieru, že vždy sa dá niečo robiť. Cez mesiac zasvätený Panne Márii sa putuje na jej miesta. Prečo? Často to nepovieme, ale cítime. Mária nám ešte môže pomôcť a Ona chce pomôcť. Stačí, keď si spomenieme na posolstva z Lurdov, cez Fatimu až do dnešných dní. Zo života vieme, že roľník musí urobiť, čo má urobiť, ale nemožno sa len na to spoliehať. Nestačia len ľudské výpočty. Musíme viac a viac sa spoliehať na pomoc z hora. Mária nebola kňazom, nikdy nevysluhovala sviatosti a neslávila sv. omšu a predsa vieme, že prežila veľkosť a vznešenosť kňazstva a obety svojho Syna. A teda aj každá sv. omša je spojená s Máriou, pretože Golgota patrí aj jej. Pre dušu, ktorá sa dáva celá a celkom Kristovi, takto Mária pomáha byť zdravou. Sv.

omša sa stáva liekom, ktorý sa ničím a nikým nedá nahradiť. Uvedomujeme si, že Mária v nás vidí synov? Správam sa preto aj ja ku nej ako ju svojej Matke?

Rozprával kňaz, ako ho poslal otec biskup porozprávať sa s kňazom o ktorom bolo známe, že prežíva určitú duchovnú krízu. Dokonca niektorí bratia kňazi hovorili, že asi opustí kňazstvo. Spomínaný kňaz prišiel na faru. Bola zamknutá. Zvonil, ale kňaz mu neotváral. Preto sa rozhodol, že pôjde do kostola sa pomodliť a poprosiť Pannu Máriu o pomoc. V tom duchu vošiel do kostola. Aké bolo však jeho prekvapenie, keď pri oltári, ktorý bol zasvätený Panne Márii našiel klačať spomínaného kňaza. Dobrú hodinu ho sledoval. Kňaz sa neobzrel. Potom vizitátor od kňaza odišiel k biskupovi spokojný a takto mu hovorí: "Otče, on neodíde! On nemôže odísť! Môže prežívať ťažkosti, ale je v správnych rukách. Videl som ho modliť sa pred oltárom Panny Márie."

A skutočne kňaz nielen, že neodíšiel, ale stále sa teší úcte a vážnosti ostatných oltárnych spolubratov. Je zaujímavé, že všetci veľkí svätci, si Pannu Máriu uctili, ako svoju strážkyňu povolania. Bol to sv. Bernard, Ignác z Loyoly, František Saleský, Vincent de Paul, Ján Mária Vianney, Ján Don Bosco... . Tak mali ku nej vzťah cirkevní otcovia a tak môže nejeden kňaz povedať úprimne, že keď sa zveril pod ochranu Márie, našiel v nej vzor a inšpiráciu pre svoju prácu a pocítil od nej ochranu, starostlivosť, ako bdelé oko starostlivej matky, ktorá pomáha prejsť krízami mravnými i náboženskými. Je však zaujímavé, že keď kňaz začne upadať do nejakej krízy, už predtým opustil úprimný vzťah k Panne Márii. A naopak, kňaz, ktorý zišiel z cesty svojho povolania, keď nájde vzťah k Márii, nájde aj cestu späť ku svojmu kňazstvu.

Biskup poslal kňaza na duchovné cvičenie inému biskupom určenému kňazovi. Bolo vážne podozrenie z nevernosti. Keď sa tento kňaz predstavoval svojmu exercitátorovi, vytiahol z

vrecka ruku a vypadol mu z nej ruženec. Vtedy kňaz exercitátor si vydýchol a po čase povedal biskupovi, aby nemal strach o svojho kňaza, pretože ten kto je verný Márii, bude verný aj svojmu biskupovi. Iný záporný príklad má predstavený jednej komunity. Klerik bol nadaný, šikovný, ale z Márie si robil iróniu. Modlitbu ruženca polohlasne popieral, ignoroval pobožnosti... Bol lúmen v škole, nadaní, vzdelaní a predsa nebol vysvätený, pretože odišiel skôr a nielen zo seminára, rehole, ale aj z Cirkvi, celkom apostatoval. Náš dnešný pohľad na Máriu nám ma napovedať, aby sme sa modlili ku nej za zdravé svoje povolanie. Áno, máme sa modliť, aby sme si vyprosili čisté svoje povolanie a ochranu pri jeho plnení. Vtedy sa totiž posilňuje veľké priateľstvo. Kňaz si nájde miesto pri Márii a Mária bude mať vždy svoje miesto pri kňazovi. V dekrétu Druhého vat.koncilu o kňazskom povolaní sa jasne píše: "Nech kandidáti kňazstva majú synovskú dôveru ku Panne Márii. Nech si ju uctia." /Č.8/ Panna Mária pri našej výchove nám ide príkladom, vernosti až ku krížu. Tým, čo sa pripravujú na cestu kňaza ukazuje cestu služby cez svoju vieru, nádej a lásku voči Bohu i blížnemu. Pri pohľade na ňu nachádzať môžeme nové a nové inšpirácie v jej poníženosti, veľkodušnosti, zhovievavosti, poslušnosti, chudobe i čistote tela a duše. Na adresu tých, čo vychovávajú budúcich kňazov bolo na stretnutí o výchove ku kňazstvu povedané i toto:

"Nech si spytujú svoje svedomie tí, čo vychovávajú kňazov a rehoľníkov, či nedostatočnou úctou k Panne Márii v ich školách, seminároch, učilištiach, práve preto neprišlo k duchovným krízam v povolaniach!"

A veru mali pravdu. Vidíme, že na západe sa zatvárajú semináre. Klesá počet povolaní. A nielen tam, ale aj u nás za posledné roky čosi kolíše v radoch povolaní, tak sa pripravujúcich, ako aj tých, čo už pôsobia ako kňazi. Čo je tohto príčina?

Mnohí hovoria, že je to nedostatočná úcta k Panne Márii. Protestant - pedagóg a psychológ napísal: "Mária práve svojím panenstvom priťahuje a oduševňuje čisté a neskazené srdcia a dvíha ich do výšin!" /Forster/

Preto si dnes máme znova uvedomiť, že sami sme na začiatku dôverovali Márii. A táto dôvera, nesmie a nemôže u nás ustať, nesmie nám zovšednieť, práve naopak, urobme všetko preto, aby sa zakorenila, rozrástla do šírky i výšky v našom srdci a živote. Skutočne nikto a nič nemôže zohrať tak významnú úlohu v otázke povolania kňaza a rehoľníka, ako práve Panna Mária. Aj keď človek zostarne, predsa ona zostane stále Matkou. a človek potrebuje matku. I žena, ktorá je už matkou, ešte túži po svojej matke. I ten, čo povedal Kristovi svoje ÁNO a zriekol sa vlastnej ženy, opustil svoju matku, potrebuje matku, potrebuje niekoho, kto bude dôverníkom jeho srdca. A my zasvätené osoby toto všetko nachádzame u Panny Márie. Aj keď máme svoje životné heslá, myšlienky, smery, predsa pre každého z nás platia slová:

PER MARIAM AD JESUM - SKRZE MÁRIU K JEŽIŠOVI!

A teda je pre nás krásne si uvedomiť, že nech patrím do ktorejkoľvek skupiny jej detí, ona od prvého dňa nášho života nás pozoruje, bdie nad nami, priťahuje si nás ku sebe a ukazuje nám cestu k cieľu, to znamená k Bohu. Vie o našich bojoch, o mladíckych krízach, o mojich náruživostiach, rozličných pochybnostiach, ktoré sa z času na čas objavujú v duši. Je potrebné si uvedomiť, že jej srdce krváca a to skutočne a opravdivo pri nevere, pokleskoch na tejto našej ceste, pri našich úzkostiach a podobne. A aj dnes toto zamyslenie je vlastne jej podaná ruka - ruka Matky, ktorá chce pomôcť, chce ma viesť a vychovávať. Ona je pre všetkých aj pre tých, čo sa vlečú. Môže to byť i klerik, kňaz i rehoľník, ale aj rehoľná sestra. Jej úloha je v takýchto prípadoch veľmi ťažká, pretože aj sám BOH, rešpektuje slobodu a rozum človeka a to rešpektuje aj Mária. No aj napriek tomu,

vieme to z jej úst, že ona čaká a neodstupuje od nás, čaká na naše spamätanie sa, aby pomohla a to hneď. Prosí Syna za nás. Tu zohrávajú vážnu úlohu pútnické miesta, sviatky, kde sa spomína jej meno. Vtedy a tam zvlášť pomáha, túži po nás, prejavuje nám svoju lásku. veď aj dnes, môže hoci len jeden z vás pocítiť jej silu a teda milosť. Možno budete dvaja, čo sa dáte dnes inšpirovať niečím čo vám ona vnukne, čo zmení, ovplyvní váš život. Možno zaseje do tvojho srdca, aj keď o to celkom ani nestojíš a neprosíš nové semiačko svojej lásky. Preto nikdy nie je dosť čo máme, a čo sa má hovoriť o Márii. Veľmi pekne to povedal náš pán špirituál, keď mi dal túto tému: "O Márii sa ešte nepovedalo všetko" a viem, že to neboli slová sv. Bernarda, ale aj jeho osobné.

O Panne Márii ste počuli už mnoho homílií, čítali veľa literatúry, sami rozprávali, písali a predsa nič nie je zbytočné, daromné, stratené, pretože vtedy znova a znova človek sa obohacuje, získava a rodí sa nové a nové víťazstvo. Pred nami je skutočne najkrajší mesiac. Nemusíme sa znepokojovať, čo a ako robiť, aby sme urobili Márii radosť, aby sme ho prežili tak, aby sme si čo najviac vyprosili milostí. Stačí len jedno, jediné a to, aby sme boli vždy ochotní a otvorení pre Máriu. Ona nám vždy najlepšie dá pocítiť, čo od nás vyžaduje, čo si praje, čo jej spraví radosť a čo bude nám na osoh. Nemusíme sa znepokojovať, ale otvorme sa jej prúdu milostí, ktoré pre nás vyprosuje od svojho Syna. Každému z nás, to a toľko, čo je mu potrebné. Ona je predsa Matka a pozná svoje deti. Čaká však, že prideme ku nej a povieme - "MAMA!" A to ostatné často je už len jej vec, pretože matka vie, čo potrebujeme, kde tlačí núdza, kde bolí, prečo páli slza a prečo zmizol z tváre úsmev. Veď čo by to bola za matka? Ona vie ešte viac, ako si myslíme. Ona predsa pozerá na veci, udalosti i nás ľudí už z pohľadu večnosti. Ona vie, aj keď nie všetko, tak oveľa viac ako si my vieme predstaviť. a práve preto nesmieme a nemôžeme sa správať voči nej povrchno a ľahostajne. Už tento samotný fakt

mal by sa pre nás stať inšpiráciou k novým vzletom, podujatiam, aby sme získali viac a nové hodnoty. Pri Márii sa musíme naučiť aj mlčať. Mama nech hovorí. Nechajme prehovoriť jej ústa, srdce, nechajme dopadnúť jej ruku na našu hlavu, jej pery na naše čelo. Nezabudnime prípadne tiež vidieť jej vystretý prst, jej napomínajúci pohľad, i snád aj smutný výzor tváre. Je pred nami jej mesiac. Je to pre nás čas, keď môžeme dokázať svoju lásku, nehu, hoci sme už muži. Nemáme sa však za čo hanbiť, červenáť, klopiť oči. Pred Máriou nikdy nie!

Mária je čistota zo všetkej čistoty. Mária je naša matka.

Amen.

8. Prednáška

BOŽSKÉ SRDCE JEŽIŠOVO - VZOR KŇAZOM.

"Všemohúci večný Bože, pohliadni na Srdce najmilšieho Syna svojho a na chvály, i zadostučinenia, ktoré ti v mene hriešnikov podáva a tým čo ťa o milosrdenstvo prosia, udeľ, ty uzmierený odpustenie v mene tohože Syna tvojho Ježiša Krista, ktorý s tebou žije a kraluje na veky vekov. Amen."

Kto z nás by nepoznal túto modlitbu? Koľko krát sme sa ju už modlili. Boli to chvíle keď sme klačali pred bohostánkom, prípadne aj pred vyloženou sviatosťou oltárnou. Cítili sme pri vypovedaní "Srdce Ježišovo" svoje vlastné srdce v hrudi, ako bije. Cítili sme, že naše srdce a srdce Ježišovo sú tak blízko. Cítili sme dotyk lásky. Zastavme sa dnes pri Božskom Srdci a uvažujme o tom, čo nám chce povedať. Možno však aj poznáte sami, že pri stretnutí s Božským Srdcom ste necítili radosť, práve naopak, prázdnotu, skôr bremeno, ako radosť. Hovoríme tomu vyprahnutie. Možno aj na týchto prednáškach, si niekto už úprimne povedal - necítim radosť. Kde sú tie chvíle, keď som bol skutočne šťastný? Ak sa ťa to netýka, uvedom si, že sa ti to môže stať a preto je dobré sa zamyslieť a predísť niečomu podobnému.

Tažko, veľmi ťažko je sa natoľko prinútiť, ovládať, aby som odišiel od modlitby šťastný, aby som mal skutočnú radosť z nejakej vykonanej práce. Hanbím sa, ale musím sa priznať, že niekedy by som radšej išiel robiť čokoľvek iné... , ale robím všetko preto, aby som neodišiel od modlitby. Vtedy si neodnášam z modlitby nejaký citový zážitok, ale predsa cítim vnútorné obohatenie, najmä keď sa vraciam späť k tomuto stretnutiu s Kristom. Možno si aj vy poviete, že už nie som taký horlivý, ako som býval. Nie je na škodu zamyslieť sa nad

slovami sv. Terézie Veľkej:

"Dávajte si pozor, pretože v tejto oblasti okrem skutočnej poníženosti je aj diabolská poníženosť. Ona spôsobuje, že sa naše nedostatky zdajú väčšie než boli v skutočnosti. Robí nás ustráchaných, že sme sa väčšími previnili proti svojim povinnostiam, ako bolo v skutočnosti. Vnucuje nám myšlienku, že sme boli neúprimní a nedisciplinovaní a neúplní vo svojich spovediach a málo horliví pri svätých prijímaniach!"

A práve dnes si preto máme viac povšimnúť strelnú modlitbu:

JEŽIŠU TICHÝ A POKORNÝ SRDCOM, SPRAV SRDCE MOJE, PODĽA SRDCA SVOJHO!

Dovoľte mi, aby som vám sprostredkoval stretnutie so Srdcom poníženým a pokorným - SRDCOM PÁNA JEŽIŠA.

Prvé čo je potrebné, odložme akýkoľvek strach. Zabudnime na to, čím sme sa previnili proti láske k Božskému Srdcu Ježišovmu. Ak je to len trochu možné, vzlietnime na chvíľu do výšky, nad zem, tam kde nás očakáva milosť. Možno to bude obtiažne, ale až sa dostaneme do Jeho blízkosti, spoznáme a možno aj pocítíme, čo to znamená keď sa ponoríme do Jeho milosrdenstva. Teraz je totiž ten čas, aby sa naše srdcia naplnili citom dôvery, nádeje a úplne sa odovzdali Božskému Srdcu Pána. Tu si uvedomujeme, že sa vedome a dobrovoľne zriekam svojich slabostí, znechutenia, pádov i zrád. Uvedomuješ si svoju biedu a predsa počúvaj výzvu: "NASLEDUJ MA!" /Mt 19,21/

Túto výzvu adresuje Ježiš nám cez všetkých troch synoptikov /por. Mk 10,21, Lk 18,22/ A toto si uvedomujeme pri otvorených očiach, aj keď vidíme svoju nedokonalosť. Sv. František Saleský hovorí: "Treba byť láskavý k iným, ale tiež k sebe samým. Ak máš somárika a toto úbohe zviera ti padne do priekopy, čo musíš urobiť? Je zbytočne zobrať palicu a narovnať mu rebrá. Veď už ho zastihlo iné nešťastie. Chceš mu

spôsobiť ďalšie? Potiahni ho za ohlávku. Musíš povedať -
spadol si do priekopy? Pousilujem sa, aby si sa dostal z nej
šťastne Vstaň - vystúp z nej!"

Toto si máme pripomenúť, keď stojíme pred Božským Srdcom Ježiša. Uvedomujeme si, že ono preukazuje najväčšiu lásku tomu, kto sa cíti najväčším hriešnikom. Ježiš jasne hovorí, že neprišiel volať spravodlivých, ale hriešnikov. Povolanie Matúša apoštola je toho najväčším dôkazom. Na volanie, Matúš odpovedá tak, že zanechá všetko a ide za Ježišom. Aby mu to dal Ježiš konkrétne najavo, sadne si spolu s ním za jeden stôl.

BOŽSKÉ SRDCE JEŽIŠOVO TEBE DÔVERUJEM!

Tento povzdych je otvorená spolupráca. Tu si môžeme pripomenúť, že anjeli nikdy nespoznali milosrdenstvo. Toto milosrdenstvo nám dáva znova a znova príležitosť začať, preto nás Boh tak netrestá ako trestal po jednej nevere anjelov. Keď uvažujeme o Božskom Srdci Ježišovom, pripomeňme si text evanjelia, komu Pán Ježiš venuje najviac pozornosti. Komu dáva prednosť? Hovorí o hostine, na ktorú sú pozvaní chorí a chudobní. "Odpusť im..." /Lk 23,34/ To sa Ježiš modlí za nás na kríži. Pri pohľade na Božské Srdce si máme uvedomiť, že v nebi je málo takých, okrem anjelov, ktorí by nepatrili medzi zablúdené ovečky. Spomeňme si na sv. Augustína, Magdalénu, Šavla-Pavla, Sami sa nám stávajú vzorom nasledovania ich k Božskému Srdcu.

P.Mateo-Grewley-Boevey SS.GG v knihe "DAJ MI SVOJE SRDCE", spomína túto udalosť:

- Priateľ biskup ma pozval, aby som kázal na jednej jeho odprosujúcej pobožnosti. Prišiel som večer na druhý deň ráno som mal odcestovať. Mal som kázeň pre mužov. V kostole ich bolo okolo 700-800. Kostol bol preplnený. Biskup sa ma pýtal o čom budem kázať. Samozrejme som mu odpovedal "O BOŽOM MILOSRDENSTVE!"

Kázal som asi pol druhej hodiny. Pýtal som sa prítomných hriešnikov? Ste hriešnici? Podte sem! Urazili ste Boha? Tak

podťe! Po kázni som povedal: "Idem do sakristie spovedať. Prídte k sv.spovedi všetci!" Keď som išiel okolo biskupa, povedal mi: "Blahoslavení smelí a odvážni!" Boli dve hodiny po pol noci a ja som ešte stále spovedal. Biskup prišiel ku mne a hovorí mi: "Otče, podťe si oddýchnuť!" Povedal som, že nie som ešte hotový. Keď odišiel biskup prišiel muž, ktorý by ma

bol málom prebodol očami a povedal mi skôr ako sa začal spovedať: "Otče, som veľký zločinec. Vy ste však povedali, aby sme prišli ku spovedi všetci i tí veľkí zločinci. Otče, zabil som päť ľudí. Môžem sa vyspovedať? Láskavo som sa ho spýtal? Ste ochotný prijať pokánie, ktoré Vám uložím? Na čo muž povie: "Natoľko som voči vám úprimný, že keby dom dostal rozhrešenie len pod tou podmienkou, že sa musím udať vrchnosti, ihneď to urobím. Pobožkal som chudáka a povedal som mu: "Zavolám vášho starého farára, aby vás pripravil na sv.spoveď a sv.prijímanie. Tak sa i stalo. Keď prišiel pán farár, povedal som mu: "Otče, nemôžem už vypočuť spoveď tohto vášho farníka, ktorý zavraždil päť ľudí!" Neskôr ako mi to povedal tento staručký kňaz, tento hriešnik - kajúcnik sa stal jedným z najlepších farníkov. Hľa, bol mŕtvy a ožil, bol stratený a našiel sa! Či to nie sú slová samého Krista? Za koho zomrelo Srdce Krista? Pre koho sa dalo Srdce Krista prebodnúť? To je však zriedkavý prípad. Častejší však je vtedy, keď naše srdce urobí akúsi zmluvu so všedným hriechom. Keď začne prechovávať k nemu akúsi lásku. A to je možné aj v prípade kňaza. Skratka je s ním stále v styku, čiže habituálne a tak človek sa dopúšťa hriechu zo zvyku. Inými slovami v tejto duši sa všedný hriech natrvalo usadil bez toho, aby ona naň reagovala. A teraz si ho tam ponecháva ako doma. Ospravedlňuje si ho. Prídu výhovorky. Ospravedlnenia. Tu si pripomeňme ako Božské Srdce často jedná so svojimi synmi. Keď chce získať niektorú dušu pre svoju milosrdnú lásku, navštívi ju krížom. Spomeňme si na otca Vincenta. Majster si chcel získať srdce Vincenta pre chudobných, opustených, väznených a ako to urobil? Sám sa musel stať galejníkom, otrokom, väzňom... . Spomeňte si na jeho ťažké

roky v severnej Afrike. Musel spoznať Vincent tak nízku biedu, chudobu, aby raz vedel pochopiť iných a mohol im pomôcť.

Aj ku vám sa Ježiš priblíži s krížom. Pripravte sa na to stretnutie, aby ste nereptali a neplakali. Viete prečo, dnes nie je veľa svätých? Pretože mnohí nemajú chuť, odvahu siahnúť po kríži, ktorý ponúka Ježiš. Ktoré sú charakteristické prekážky?

Albino Lučani, neskorší pápež ich v knihe "MILOSRDNÝ SAMARITÁN" opísal takto: "Keď som bol klerik na duchovných cvičeniach, kazateľ uvádzal tieto tri znaky - sanctitatem fugere, pungam abhorrere a orationem negligere. Autorom týchto myšlienok je sv. Vavrinec Justiniani. Vysvetlíme si ich.

- SANCTITATEM FUGERE - znamená utekať pred svätosťou. Vrável som, že kardinál Suenens lamentoval na koncile nad kanonizačnými procesmi. Okrem iného sa zmienil aj o tom, že stoja veľa peňazí, najmä fáza vypočúvania svedkov a preverovania svedectiev. Sú drahé!

Vlačný, o ktorom je reč, hovorí: "To je výborný kardinál! Celkom s ním súhlasím!" A ďalej hovorí: "Moja diecéza neminie ani halier na moju kanonizáciu. To netreba. Ja taký nebudem. Nechcem sa stať svätým!" Vlačný sa už rozhodol, že preňho stačí stredná cesta. Viktor Kravčenko napísal smutne preslávenú knihu "VYVOLIL SOM SI SLOBODU", v ktorej hlavný hrdina vraví: "Vyvolil som si prostrednosť a mne to stačí!" Na to Lucani poznamenáva. Massilom v jednej svojej kázni bol veľmi jemný, keď povedal: "Tento typ ľudí má dva oltáre. Pri jednom incenzuje Boha - Klaniam sa ti ó Bože... ." Ale hneď dodáva: "Teraz už dosť, stačí, pretože musím incenzovať aj seba." Inými slovami vidíme, že sa rozdeľuje, trochu Pánu Bohu a trochu aj vo vlastný prospech. Dalo by sa to povedať aj takto: "Pane, až potiaľto prichádzam, veď viem, že to nie

je smrteľný hriech. No odtiaľto ďalej sa už nevystavujem nebezpečenstvu...Pane! Takýchto ľudí nazývame ľuďmi metra, váh a kvapkadla. V lekárni sa používajú veľmi jemné váhy. aj títo dávajú Pánu Bohu, ale sú veľmi lakomí. a čomu sa máme učiť my? Velkorysosti Božského Srdca. Kňaz musí byť širokého, jemného, velkorysého, šlachetného srdca. Prečo? VEĎ JE ALTER CHRISTUS! A Kristus dal celé srdce. Nedelil, neoddeloval, nepoltil. To znamená-

- PUGNAM ADHORRERE - hroziť sa boja. Vlažný si neželá prílišné obety. Chce, aby sme boli svätí. "Buďte svätí, lebo ja som svätý" /1 Pt 1,16 a tiež Lv 11,44/

Tu si uvedomujeme, že vlažný o tom nie je presvedčený. Dnes nás chce Božské Srdce celých a preto preč s myšlienkou - všetko s mierou, nechcem sa exponovať, áno-ale pomaly, prípadne robme iba to, čo je nevyhnutné. Takéto zmýšľanie dnes nesmie a nemôže mať u nás vo vzťahu k Bohu miesta. Z Božského Srdca vyšla krv a voda /por. Jn 19,34/ To hovorí o nutnosti zmeny nášho vzťahu k nasledovaniu Božského Srdca. Ono dáva všetko. Svoj život. A či nečakáme nový život? Či naše povolanie nie je vec veľkej lásky, že chceme život za život? Či chceme, aby nám teraz zazneli slová Krista: "Lenže vy nechcete prísť ku mne, aby ste mali život!" /Jn 5,40/ Zvlášť kňaz si musí byť vedomý, že je údom Tela Kristovho. A v celom Tele Kristovom koluje životodárna Krv. A teda najmä kňaz v budúci kňaz si musia uvedomiť, čo chce od nás Božské Srdce. To je to tretie čo spomína Albino Luciani:

- ORATIONEM NEGLIGERE - zaznávanie modlitby. Mnohí si možno povedia. Keď som začínal duchovný život, bol som na tom lepšie ako teraz. Prečo? Vlažnosť.

Táto vlastnosť je veľmi zákerná. Kto sa jej oddá, rýchlo začne rozlišovať a tak sa stáva, že čo nie je ťažký hriech, tak si to dovoľí. Robí rozdiely. Robí len to čo musí, aby nespáchal ťažký hriech. To čo sa doporučuje, to zanedbáva.

Cíti výčitku len vtedy, keď zanedbá časť breviára, ale ak zamešká časť ruženca, už to zlahčuje, hoci kódex aj modlitbu ruženca doporučuje, hoci neprikazuje. Tak sa stane, že robí len to čo musí, čo sa mu rozkáže, čo mu vyhovuje či páči sa mu. a tak sa čuduje, že kedysi chcel pracovať pre Pána a teraz veľmi málo, alebo nič. Každá sv.omša, aj druhá cez deň, aj časté sv.prijímanie, aj druhé cez deň sú prostriedky na záchrannú duši. Skúsenosti hovoria, že takýto spôsob privádza neskoršie k mechanickému konaniu, bez vyššieho cieľa a tak sa Kristova krv nedostane do všetkých údov tajomného Tela Kristovho. Čo takto odpísané duše? Koľko zanedbaní zo strany kňazov spôsobilo laxnosť, povrchnosť duši a to má následnosť aj vo večnosti. Koľko žien denne sa modlí v tichu ruženec. Prečo? Aby získali späť márnotravného syna, dcéru, manžela. Kto im to káže? Nikto. Láska. a čo láska kňaza ku veriacim? Možno hovoriť o srdci kňaza ako o dobrom, bohatom, citlivom, keď je vypočítavý, povrchný, náladový? Božské Srdce prišlo medzi nás z lásky. Prečo? Veľmi milovalo. Bilo tu na zemi len pre nás! Nikoho nevylúčilo zo svojej lásky. Nikto nebol postavený stranou, nikomu Ježiš nepovedal, že ho vylučuje zo svojho Vykupiteľského diela. Tu je na mieste pripomenúť slová Krista: "Akou mierou budete merať vy, takou sa nemeria aj vám!" /Mt 7,2/ Ježiš bol veľkodušný a túto veľkodušnosť odmenil sám BOH - OTEC, keď dal moc Kristovi ráz nás súdiť. Prečo? Jeho veľkodušnosť, jeho láska... ?

Pozrite rehoľná sestrička sa 32 rokov modlí za svojho brata. Raz jej doručia správu, že brat spáchal samovraždu. Skočil z mosta do vody a utopil sa. Ale ani táto udalosť nepodlomila dôveru sestry. Modlila sa ďalej. Asi o 5 rokov má sen, áno len sen, v ktorom vidí svojho brata v ohnivej rakve a oslovi ju menom a povie: "Tvoja modlitba a dôvera ma zachránila. Medzi mostom a vodou sa mi dostalo milosrdenstva. Povedal som len jedno slovo - O D P U S Ť!"

Je preto vážne memento pre kňaza, aby sa naučil

maximálne dôverovať Božskému Srdcu Ježišovmu. Ono je prameňom všetkých milostí, večného života. Priateľ kňaz dostal pri vysviacke krásny obraz. Ježiš odovzdáva svoje srdce mladému kňazovi. autor na druhú stranu kňazovi napísal: "JEŽIŠ SI PRAJE, ABY PATRILO TEBE!"

Ježiš chce sa aj dnes zriecť svojho Srdca a to pre svojho miláčika - kňaza. Preto kňaz mal by urobiť všetko preto, aby sa jeho srdce podobalo Srdcu Krista. Keď sa nebude podobáť Jemu, bude v ňom vládnuť svet. a čo je to za kňaz, ktorý slávi Eucharistiu, hovorí poučenie veriacim, rozhrešuje, vysluhuje iné sviatosti a jeho srdce patrí nie Kristovi, ale svetu. Vieme, že sviatosti sú platné, ale čo prináša táto obeta - úkon kňazovi? NIČ! Hľa tak túži Ježiš po každom jednom z nás. boh má vždy viac, ako rozdal. Božie milosrdenstvo je vždy väčšie, ako bieda našich hriechov a slabostí. Aké je to krásne a cenné, keď sa utiekame v každej tiesni do Božieho milosrdenstva.

Sv.Otec Pius X. sa postaral o zasvätenie rodín Božskému Srdcu Ježišovmu. Mnohí sa veľmi rýchlo presvedčili o tomto význame zasvätenia. Aj keď zjavenie Márii Margite Alacogue je len súkromné, predsa prisľúbenia Božského srdca sú mnoho oslovujúce.

1. Dám všetky milosti potrebné ich stavu
2. Pokoj v rodinách
3. Potechu vo všetkých protivenstvách
4. Ochranu v živote, ale najmä v hodine smrti
5. Požehnanie na všetky podujatia
6. Hriešnici nájdu v Božskom Srdci žriedlo nekonečného milosrdenstva
7. Vlažné duše sa stanú horlivými /tomuto som dnes venoval zvlášť pozornosť/
8. Horlivé duše dosiahnu veľkú dokonalosť
9. Kňazi obrátia aj najzatvrdlivejšie duše
10. Požehnanie domov v ktorých sa uctieva obraz Božského Srdca
11. Tým, ktorí rozširujú pobožnosť Božského Srdca dá istotu,

že budú zapísaní v Jeho Srdci

12. Tým, čo si vykonajú pobožnosť deväť po sebe nasledujúcich prvých piatkov, dá milosť kajúcnosti, že nezomrú bez milosti a Srdce Ježišovo im bude útočiskom v hodine smrti.

Nie je tu na mieste mať veľkú radosť? Chceme byť kňazmi podľa Božského Srdca Ježišovho? Nič nestratíme, ale mnoho získame. Už dnes je však potrebné svoje srdce formovať Srdcom Krista. Dať sa formovať. Nechať sa viesť ku Srdcu Krista.

Začali sme túto úvahu modlitbou a modlitbou ju aj ukončíme:

"Božské Srdce Ježišovo, tebe sa celkom zaväzujem. Odovzdávam sa ti so všetkým čo som a čo mám. Trón tvojej milosti nech je v mojom srdci. Chcem ťa milovať nielen teraz, ale po celú večnosť. Pomôž mi Pane, milovať ťa viac dnes ako včera a zajtra viac ako dnes!

Amen.

1.10.1991 sv.Terézia z Lisieux, panna Mt 18,1-4

Ak nebudete ako deti...

Zvedavosť apoštolov: "Kto je podľa teba najväčší v nebeskom kráľovstve?", na adresu Ježiša neostala bez odpovede. Apoštoli mysleli na seba. Ježiš viackrát preukázal pozornosť niektorým apoštolom a teraz zavolá k sebe dieťa a povie: "Ak sa neobráтите a nebudete ako deti, nevojdete do nebeského kráľovstva!"

Ježišovi sa páči pokora, poníženosť, čistota srdca... . To vidí na neskazenom dieťati.

Sv.Terezka Ježiškova so svojou "Malou cestou" ukazuje aj nám "veľkým", čo si o sebe mnoho myslíme, čo sa Bohu páči. Byť dieťaťom Boha! Pred Bohom pokorné, ponížené dieťa, čistého srdca.

Čo mi z toho chýba? som ešte dieťa v očiach Ježiša? Čo a ako chcem podnikáť, aby som bol v "nebeskom kráľovstve najväčší?"

Predsavzatie: Častejšie si cez deň vzbudím túžbu byť dieťa Božie.

2.10.1991 Sv.Anjelov strážcov Mt 18,1-5.10

Hľadia na tvár môjho Otca.

"Anjeli v nebi ustavične hľadia na tvár môjho Otca, ktorý je na nebesiach." Anjeli sú čistí duchovia, ktorí majú rozum, slobodnú vôľu, ale nemajú telo. Obstáli v skúške. Boh ich odmenil večnou blaženosťou.

Náš život je túžba po tom istom stave. Mal by ináč náš život zmysel? Musíme však vytrvať v skúške života. Ak vytrváme, čaká nás odmena - uvidíme Boha z tváre do tváre, Boha takého, aký je!

Mám od Boha sprievodcu, ktorý ma sprevádza celý život, anjela strážcu. Viac musím s ním komunikovať. Boh ho obdaril mnohými

milosťami aj pre mňa. Viac si ho všímať, uvedomovať jeho prítomnosť, pomoc a tiež túžbu sa s ním raz vidieť z tváre do tváre.

Predsavzatie: Cez deň viackrát oslovím svojho anjela strážcu.

Štvrtok 26.týždňa Lk 10,1-12

Boh ma posiela.

"Pán ustanovil iných sedemdesiatich dvoch a po dvoch ich poslal pred sebou do každého mesta a na miesta, kam sa chystal ísť."

Svet je veľká roľa, ktorá potrebuje robotníkov. Ochotných, ktorí sa neboja práce, ktorí nielen raz povedia: "POŠLI MŇA", ale ako Mária len raz povedala anjelovi "FIAT" a celý život sa jej zmenil. Ježiš chce, aby sme ho prosili o robotníkov do žatvy.

"Proste a dostanete", nie je bezduchý odkaz Krista.

Moje povolanie je dar od Boha. Znova a znova mu chcem odpovedať. Nechcem nikoho, ani Boha, ani seba nechať na pochybách o vernosti k svojmu povolaniu. boh ma posiela. Som jeden z jeho budúcich najbližších spolupracovníkov. Cítim potrebu učiť sa prosiť, ďakovať, chváliť Boha za to, ku čomu má Boh volá!

Predsavzatie: Dnes niekoľko minút navyiac na kolenách za dar povolania.

4.10.1991 Sv.Františka Assiského-Piatok 26.týždňa Lk 10,13-16

Pohrdnutie.

"Beda ti, Korozain, beda ti, Betsaida...! A ty Kafarnaum, budeš sa vyvyšovať až do neba?"

Pohrdanie bolí. Je to nevďak, prejav nelásky. Nie je to slušné. Tým viac je to väčšia urážka, keď sa pohrda Bohom. Pohrdať sa dá rôzne. I tak, že nepočúva na hlas Boha. Boh hovorí cez moje svedomie, hlas predstavených, učiteľský úrad Cirkvi. Aký je môj vzťah k ním? Podceňujem? Nedoceňujem? Odmietam? Čo to vtedy znamená? Ak nie vďaka Bohu! Ak áno, Bože netrestaj! V každom prípade musím v láske ku Kristovi rásť. Otec František pohrdol nie Bohom, ale svetom. Kristus si ho tak zamiloval, že ho obdaril svojimi ranami, ako svojho miláčika. Uvedomujem si veľkosť Kristovej obeti lásky? Pozerám na kríž a ponúkam svoje ruky, nohy, bok Kristovi, veď je piatok!

Predsavzatie: Častejšie sa postavím pod kríž, hoci len v duchu a budem prosiť o odňatie pýchy z môjho života.

Sobota 26.týždňa Lk 10,17-24

Radujte sa!

"Radujte sa z toho, že vaše mená sú zapísané v nebi!"

Návrat apoštolov z prvej misijnej cesty je zvláštny. Tešia sa tomu, čo sa dialo ich rukami. to však podľa Ježišových slov nie je to najdôležitejšie. Ježiš plesá, že Otec - Pán neba i zeme, zjavil ľuďom nepochopiteľné veci, ktorí sa stávajú maličkými - čiže celí a celkom patriaci a odovzdaní do služby Krista.

Aj o mne majú raz platiť slová: "Blažené oči, ktoré vidia... čo nevideli proroci a králi." K môjmu povolaniu patrí neodmysliteľne radosť. Smutný svätý je len smutný svätý. Tiež však platí - veselého darcu miluje Boh!

Viac prežívať radostnejšie svoje povolanie. Častejšie sa tešiť, že Kristove oči sa zastavili pri pohľade na mne. Čo by som chcel viac?

Predsavzatie: Snažiť sa radostne dnes prijať všetky povinnosti.

27.nedela cez rok "B" Mk 10,2-16

Sviatostne manželstvo.

"A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje!"

Jedná zo siedmych sviatostí Cirkvi. Veľký dar pre väčšinu veriacich dievčat a chlapcov. Príkaz privádzať na svet nové pokolenie. "Nechajte deti prichádzať ku mne, nebráňte im... "Boží plán je veľkolepý. Boh však volá niektorých zriecť sa vedome a dobrovoľne manželstva. "Kto to môže pochopiť, nech pochopí!"

Kňaz, zdravý muž, pekný, inteligentný on neopovrhuje manželstvom. Práve naopak. Volí si však stav bez ženy a to pre kráľovstvo svojho Majstra. Chce žehnať manželskú posteľ, deti z ich lona, ale sám sa zrieka svojej rodiny tu na zemi. Byť normálny pri vzťahu so ženami, mladými pármami, vedomý si toho, že Boh si má volá k väčším a Jemu bližším veciam.

Predsavzatie: Pomodlím sa za svojich rodičov a tých čo budem pripravovať na sviatosť manželstva.

Ružencovej Panny Márie Lk 1,26-38

Ruženec.

"Zdravas, milostí plná, Pán s tebou!"

Pozdrav, ktorý nemá obdobu v dejinách. boh ústami anjela oslovuje svoje stvorenie. Boh chce splniť svoj prísľub z raja daný prarodičom. V raji vedome a dobrovoľne človek

urazil Boha a spáchal hriech. Mária keď pri zvestovaní premýšľa, vedome a dobrovoľne otvára cez svoje lono cestu Bohu na zem, aby vykúpením dal ľuďom nádej na večnosť s Ním. Mária sa stala Matkou Boha i našou. Syn jej dovolil nám dať prostriedok na cestu k spáse. Ruženec. Maličký predmet, nezaberie veľa miesta a keď ho často človek berie do rúk, získava hodnoty, ktoré inde sa získať nedajú. Uvedomujem si, že duchovný život bez ruženca je veľmi oslabnutý? Kňaz, rehoľník a ruženec ide tak spolu, ako že potrebuje telo jest.

Predsavzatie: Skúsím sa rozjímavo pomodliť celý ruženec.

Utorok 27.týždňa Lk 10,38-42

Stretnutie.

"Ježiš vošiel do ktorejśi dediny. Tam ho prijala do svojho domu istá žena, menom Marta. Mala sestru Máriu, ktorá si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo:"

Ježiš navštívil dom priateľa Lazára. Jeho návšteva sa stáva pre nás historickou. Na Márii chce povedať čo si od nás praje.

Dnes sa veľa stratí času návštevami. Mnoho sa rozpráva a často sa tak pácha hriech. Ježiš nás chce osloviť. Dajme svojim stretnutiam, návštevám duchovný ráz. Naučme sa už dnes na stretnutia sa pripraviť. Nechajme po našej návšteve v srdciach Krista. Budú túžiť znova sa s nami stretnúť.

Preto v tichu rozjímania naučím sa správaniu Márie. "Mária počúvala jeho slovo!"

Predsavzatie: Častejšie si uvedomím správanie Márie.

Streda 27.týždňa Lk 11,1-4

Modlitba.

"Ježiš sa modlil na ktoromsi mieste. Keď skončil, povedal mu jeden z jeho učeníkov: "Pane, nauč nás modliť sa..."

Ježiš je učiteľ. Čo učí, to aj koná. Modlitba je neodmysliteľná súčasť Jeho života. Rozpráva sa s Otcom. Je stále s Ním spojený. Apoštoli si toho všimli, a dostávajú dar - najkrajšiu modlitbu - "OTČE NÁŠ!"

Modlitba je skutočne rozhovor s Bohom. Je to dýchanie duše. Je to sila, ktorá dvíha do výšky. sú to motory, ktoré nesklamú. Je to zdroj všetkých milostí a dobier. Nech o tom nepochybujem.

Modlitbe sa učíme do smrti. Vzťah k modlitbe hovorí najlepšie o mojom vzťahu k Bohu. Nestačia len slová, ale tiež rozum, cit, darovanie sa celkom a celý Bohu. Tu Bohu sa klaniam, Boha oslavujem, Boha odprosujem, Boha prosím a zároveň s Bohom žijem už na zemi.

Predsavzatie: Modliť sa, modliť sa, modliť sa!

Štvrtok 27.týždňa Lk 11,5-13

Prosba.

"Aj ja vám hovorím: Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvoria vám. Lebo každý, kto prosí dostane, kto hľadá nájde a kto klope tomu otvoria!"

V podobenstve Ježiš hovorí ako si mám počínať, keď chcem duchovne rásť. Nielen radí, ale aj vysvetľuje a dáva návod.

Kto prosí, nemusí sa hanbiť. Naučiť sa prosiť, hľadať, klopať je vec k spásu potrebná. Boh vie čo potrebujem, ale aby som mal zásluhy, aby som mal viac radosti čaká, že sa k Nemu obrátim, budem po Ňom túžiť, vedomý si toho, že On to všetko ma pripravené pre mňa.

Otec nikdy nesklame dieťa. Chcem si nadobudnúť tento postoj dieťaťa? Aj keď to bude ťažké a dlho trvať, Boh pozrie na svoje dieťa.

Predsavzatie: Viackrát si vzbudím svoju závislosť na Bohu.

Piatok 27.týždňa Lk 11,15-26

Bezpečnosť.

"Ak ozbrojený muž stráži svoj dom, jeho majetok je v bezpečí."

Ježiš rozpráva o nebezpečenstve, ktorému sa nevyhneme do svojej smrti. Aj diabol má svoju moc. Vie čakať, unavovať, znechucovať a kto sa s ním pustí koketovať, vtedy všetko hrá v prospech diabla. Aj svätec vtedy padá. Ozbrojený muž je ten čo žije v spojení s Bohom. Boh je jeho bezpečie, istota a záruka šťastia.

Vedieť vybadať nebezpečie a hneď sa od neho vzdialiť. Učiť sa na chybách iných. Neopakovať svoje omyly, pády, zrady... . Dať si poradiť, vysvetliť, prijať povzbudenie a to najmä od spovedníka.

Uvedomujem si čo chcem a čo nechcem? Poznám svoj cieľ a tiež som si vedomý úskalí na ceste za ním? Viem aj o prostriedkoch milostí. To všetko hovorí o bezpečnom napredovaní a raz i získaní cieľa.

Predsavzatie: Už v myšlienke sa naučím odolávať pokušeniu.

Sobota 27. týždňa Lk 11,27-28

Vedieť počúvať.

"Zaiste, ale blahoslavenejší sú tí, čo počúvajú Božie slovo a

zachovávajú ho!"

Neznáma žena volá na slávu Matke Pána Ježiša: "Blahoslavený život, ktorý ťa nosil a prsia, ktoré si požíval." Slová uznania, slová pravdivé a zároveň poučné i pre mňa. Blahoslavený je každý, hovorí Ježiš, kto počúva Božie slovo. Mám byť ohlasovateľom Božieho slova. To však nestačí. Musím ho najprv sám zachovávať. SLOVÁ HÝBU, ALE PRÍKLADY PRITÁHUJÚ! Keď budem konať ako si praje Ježiš, tak ma čaká odmena, ktorú už vlastní Matka Božia - stav blažena.

V Božích očiach nie som neznámy, ako mne dnes žena zo zástupu. Boh túži mi dať tento stav blažena ako odmenu. Preto Pane volám:

"Hovor Pane, tvoj sluha počúva" - slová mladého Samuela u kňaza Heliho.

Predsavzatie: Prečítam si viac z Písma svätého.

Nedeľa 28.týždňa "B" cez rok Mk 10,17-30

Nasleduj ma!

"Každý, kto pre mňa a pre Evanjelium opustí dom, alebo bratov a sestry, alebo matku a otca, alebo deti, alebo polia, stonásobne viac dostane."

Aký rozdiel medzi správaním mládenca, ktorý od mladosti zachovával prikázania a predsa jeho srdce nepatrilo Bohu a slovami Krista, ktorý žiada zriecť sa všetkého. Mládenec získal pre tento svet dobrá, Ježiš sľubuje - VEČNÝ ŽIVOT!

"Hľa, my sme opustili všetko", zriekam sa dovolených dobier, príjemných a to len pre večný život. Uvedomujem si rozdiel v hodnotách tu na zemi a tými čo dáva Boh ako odmenu vo večnom živote.

Ešte viac Ti Pane ponúkam svoje srdce. Tu sú moje ruky, nohy, talent, nadanie, mladosť, krása... . Všetko Ti Pane, dávam tu na zemi, len jednom chcem, byť s Tebou po celú večnosť.

Predsavzatie: Viackrát v skutku sa ponúknem Kristovi za apoštola.

Pondelok 28. týždňa Lk 11,29-32

Znamenie.

"Jonáš bol znamením pre Ninivčanov, tak bude Syn človeka pre toto pokolenie."

Ludia veria len tomu čo vidia, o čom sa môžu presvedčiť svojimi zmyslami. Tak chcú poznať pravosť Kristovho poslanca. Ježiš dáva dostatok svedectva, znamení, že je Syn Boží. Najväčším bude jeho zmŕtvychvstanie na tretí deň po Jeho smrti.

Kristus vstal zmŕtvych a mnohí neveria v znamenie Krista. Uvedomujem si, že Kristovo zmŕtvychvstanie je zmysel aj pre môj život? Keby Kristus nebol vstal zmŕtvych, ale On vstal!

Pán môj a Boh môj! Nežijem už ja, ale žiješ Kriste vo mne a to je odpoveď na znamenie časov.

Verím vo vzkriesenie tela a v život večný. Znamenie vykúpenia.

Predsavzatie: Dám svojmu okoliu aspoň jeden dobrý príklad.

Utorok 28. týždňa Lk 11,37-41

Vedieť sa rozdať.

"Ale čo je vnútri, rozdajte ako almužnu a všetko vám bude čisté."

Životná skúsenosť Pána Ježiša z návštevy u istého farizeja. Ježiš nesplnil predpis o umývaní rúk pred jedlom. Ježiš chce

dať poučenie. Nestačí zachovať len vonkajšie predpisy, ale tiež očistu vnútra.

Ježiš nechce, aby som bol aj ja hlupák, keď budem dbať len o zovňajšok a nie o svoje vnútro. Keď sa chcem darovať navonok musím sa tomu naučiť najprv vo svojom vnútri. Boh stvoril aj moje vnútro. Čisté zmýšľanie, úprimné správanie, je často bohatstvo aj pre toho čo sa rozdáva, ako aj pre tých, čo prijímajú jeho skutky. Čistým je všetko čisté! Pane, chcem byť čistý v skutkoch, rozdávaní sa a to nech je zrkadlový obraz môjho čistého vnútra.

Predsavzatie: Viackrát si zhodnotím svoje vnútro so svojimi skutkami, či sú v zhode.

Streda 28. týždňa Lk 11,42-46

Beda!

"Beda vám, farizeji, lebo dávate desiatky z mäty, ruty a každej zeliny, ale na spravodlivosť a lásku k Bohu zabúdate!" Kristovi sa nepáči pokrytectvo. Tvrdé slová "BEDA" patria tým, čo sa vydávajú za spravodlivých, ale ich vnútro je plné hriechu. Ježiš neznesie pretváрку. Tá sa Kristovi nepáči. Tvrdí proti nej bojuje a ju trestá. Čo to znamená pre mňa? robím veci vo svojom živote len pre ľudskú chválu? Ježiš nás nechce urážať, ale ani my neurážajme pretvárkou Krista. Pane, nech v mojom živote na mňa nepadajú tvoje slová - BEDA, pretože chcem žiť s Tebou tu i vo večnosti.

Predsavzatie: Úprimnosť voči Ježišovi nadovšetko!

Štvrtok 28. týždňa Lk 11,47-54

Pocit zodpovednosti.

"Toto pokolenie sa bude zodpovedať!"

Pýcha, povýšenectvo, falošná svätosť, pocit nadradenosti, to sú veci, ktoré budú prísne trestané Bohom - Sudcom - Ježišom Kristom. To vyčíta farizejom zákonníkom, učiteľom a vodcom národa. Čím väčší úrad, väčšia zodpovednosť.

Boh ma pozýva k veľkej zodpovednosti. Dostáva sa mi uznanie, pôcta a mnoho ďalších dobier. Preto musí vo mne rásť aj pocit zodpovednosti za dary, talent, šikovnosť, nadanie... . Nesmiem dovoliť, aby tento dar mi škodil a najmä bol príčinou večnej záhuby.

Primerane zodpovednosti musím si osvojiť aj čnosť pokory, láskavosti, stálosti a vytrvalosti v dobrom a nikdy nestratiť zo zreteľa, že za všetko čo mám, čo som dostal, získal, budem skladať vyúčtovanie pred Bohom.

Predsavzatie: Páči sa moje správanie, názory, moje postoje Bohu?

Piatok 28. týždňa Lk 12,1-7

Boh vie a vidí všetko!

"Chránite sa kvasu farizejov, teda pokrytectva. Lebo nič nie je skryté, čo by nevyšlo najavo a nič utajené, čo by sa neprezvedelo."

Dôkaz Kristovej moci, všadeprítomnosti, múdrosti a spravodlivosti. Nedať sa nikým zviest', oklamať, pretože všetko vyjde najavo, bude odtajnené, odkryté, zverejnené.

Nesmieme mať strach, nesmieme sa dať zviest', ale žiť vo svetle a pravde. Báť sa musím jedine toho, ktorý má moc vrhnúť do pekla.

Pred Bohom mám veľkú hodnotu. Primerane tomu musím sa správať zodpovedne za svoje skutky, myšlienky, slová. Vtedy Boh na mňa nezabúda. Nič sa mi zlého nemôže stať.

Predsavzatie: Vzbudzovať si prítomnosť Božiu.

Sobota 28. týždňa Lk 12,8-12

Duch Svätý a ja!

"Duch Svätý vám v tú chvíľu vnukne, čo máte hovoriť."

Vernosť Kristovi, Cirkvi, svojmu povolaniu sa Kristovi páči. Sľubuje odmenu za náš kladný postoj. Musí však aj trestať za zapretie, zradu, neveru.

Čo je viac? Báť sa Boha, alebo ľudí? Získať priateľstvo s Bohom alebo s ľuďmi? Duch Svätý v ťažkej chvíli vždy vnukne, čo máme hovoriť, ako konať, správať sa, keď sa Bohu otvárame. Život je často popretkávaný neočakávanými situáciami, udalosťami, zážitkami a práve preto vopred sa treba mi učiť spolupracovať s Duchom Svätým. Využiť príležitosť vždy vyznať svoj vzťah k Bohu, Cirkvi i k svojmu povolaniu. Dať sa viesť Duchom Svätým. Boh túži spolupracovať s nami. Tiež so mnou. Modlitba k Duchu Svätému o niektorý Jeho dar sa musí stať samozrejmosťou v mojom živote. Cítim, že pod vplyvom Ducha Svätého nikdy nesklamem.

Predsavzatie: Častejšie poprosím Ducha Svätého o pomoc.

Nedeľa 29. týždňa cez rok "B" Mk 10,35-45

Prestíž?

"Dovoľ nám sedieť v tvojej sláve jednému po tvojej pravici a druhému po ľavici."

Obracajú sa na Ježiša synovia Zebedejovi Jakub a Ján. Veľká prosba, nedostatočne premyslená a ešte neuvažujúcich apoštolov. Odmenu po ktorej túžia si musia zaslúžiť a Boh

Otec ju daruje.

Často túžime po veciach, ktoré si musíme však zaslúžiť. Medzi ne patrí aj VEČNÝ ŽIVOT. Musím sa naučiť najprv sa stať sluhom všetkých, ak chcem raz byť prvý. Prestíž si musím zaslúžiť. Ježiš nesľubuje ľahkú cestu, ale kalich utrpenia. Jeho zvládnutie však prináša odmenu, pre ktorú sa to vyplatí znášať aj roky či po celý svoj život.

Áno, Pane, chcem! Tvoje vykúpenie prežiť vo svojom živote a tak si zaslúžiť stať po tvojej pravici.

Predsavzatie: Dôsledný v plnení svojich povinností.

Pondelok 29. týždňa Lk 12,13-21

Naučiť sa bdieť.

"Bedrá majte opásané a horiace sviece v rukách. Buďte ako ľudia, čo očakávajú svojho pána, až sa vráti zo svadby, aby mu otvorili hneď, ako príde a zaklope."

Naučiť sa bdieť a žiť v priateľstve s Bohom znamená očakávať rozhodujúce stretnutie s Bohom-Sudcom. Takáto príprava sa Ježišovi páči. Za takéto bdenie sľubuje bohatú odmenu.

Smrť mnohých trápí. Boja sa jej. Mnohí zomierajú rýchlo a nepredvídane. Kde, kedy, za akých okolností si má Boh odvolať z tohto sveta? Modliť sa za dobrú a šťastnú hodinu smrti je veľmi dôležité. Tiež, chcem vždy byť ochotný pomôcť iným v hodine smrti.

Bdieť to nie je prekážkou plne sa rozvinúť v činnom živote. Chcem veľa dokázať, stihnúť, ale vždy vo vedomí, že som v rukách Boha.

Predsavzatie: "Pán môj a Boh môj!" Čo najčastejšie si povzdychnem.

Streda 29. týždňa Lk 12,39-48

Zodpovednosť!

"Kto mnoho dostal, od toho sa bude mnoho požadovať. A komu sa veľa zverilo, od toho sa bude viac žiadať."

Boh s každým z nás má svoj plán. Každý sme stvorený na jeho obraz. Každému dal úlohu, poslanie z ktorého bude žiadať vyúčtovať. Nevieme dňa a hodiny kedy.

A keďže sa jedná o najväčší dar, musím byť vždy pripravený využiť ho ako si to praje darca. Boh ma obdaril rozumom. Nemám právo svojho Boha sklamať. Nepodceňovať, neodkladať dar. Bohu musím vždy verný byť.

Keď viem, že je to dar, musím cítiť zodpovednosť. Chcem ho vždy pripravený odovzdať. Patrí sa ho znásobiť, zveladiť, rozmnožiť. Mnoho som dostal a mnoho si má právo Boh aj priať. Uvedomujem si, že nedostal som málo.

Predsavzatie: Uvedomujem si, aký veľký dar mám a akú zodpovednosť za dar kňazstva cítim?

Štvrtok 29. týždňa Lk 12,49-53

Celý Kristovi.

"Myslíte si, že som prišiel pokoj priniesť na zem? Nie, hovorím vám, ale rozdelenie!"

Ježiš je absolútny Pán. Jemu patrí zem a celý vesmír. Je Boh. Či verí alebo neverí človek v neho. On je medzník. On je ten, ktorý rozdeľuje. Je však aj spravodlivý a dobrý. Je žiarlivý a o nikoho z ľudí sa nechce s nikým deliť. Ani s nami samými. Poznanie, že to chce Boh, znamená pre mňa skutočné rozdelenie. Nesmiem nič proti Bohu. Preto mi dal rozum a slobodnú vôľu. Milovať musím Boha nadovšetko. Viac ako otca, matku i seba. Vždy chcieť iba to,

čo chce On. Ó, Bože, nikdy nie čo ja chcem, ale čo chceš Ty!
Prijímam tvoje upozornenie, že iba s tebou dosiahnem večný
cieľ.

Predsavzatie: Môžem povedať, že celý a celkom patrím
Kristovi?

Piatok 29. týždňa Lk 12,54-59

Pocit zodpovednosti.

"Pokrytci, vzhľad neba a zeme viete vykladať, ako to, že
terajší čas vyložiť neviete?"

Človek sa učí poznať prírodu, veď tak si to praje Boh, a tiež
si ju podmaniť. Boh však si praje poznať vôľu Božiu a podľa
nej žiť. Keď sa vieme učiť na poznávaní zmien v prírode,
patrí sa naučiť sa poznať čo chce od nás Boh.

Dieťa necíti zodpovednosť, muž však už áno. Už viem, že Boh
bude odo mňa žiadať raz vyúčtovanie. Cítim veľkú
zodpovednosť. Poznávam sa ešte viac. V slovách, skutkoch i
myšlienkach. Zodpovednosť za ne nenesiem sám. Nesmiem dovoliť
stratiť pocit zodpovednosti. Žijem iba raz. Boh nemusí mi
dopriať nápravy, zmeny k lepšiemu, ako ani sôz ľútosti, či
slovo vyznania. Učiť sa musím aj na chybách okolia.

Vždy Pane, daj mi síl byť verný Tebe a cítiť zodpovednosť za
svoju spásu.

Predsavzatie: Na chybách z okolia si poviem, že taký nesmiem
byť.

Sobota 29. týždňa Lk 13,1-9

Veľkosť kajúcnosti.

"Myslíte si, že títo Galilejčania boli väčší hriešnici ako

ostatní Galilejčania, keď toľko trpeli? Nie - hovorím vám, ale ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete."

Ježiš poukazuje, že všetci potrebujeme robiť pokánie. Nepozerať, že nejaké nešťastie, choroba je trest od Boha, ale napomenutie. Kto môže pochopiť nech pochopí! Nech pri súde vidí môj Boh-Sudca moje tiché, nikým nepoznané skutky kajúcnosti, sebazaprenia, umŕtvenia... . Prijímaj skutky kajúcnosti rád a vedome i dobrovoľne, ako milosť tu na zemi za svoje a iných hriechy. Vždy chcem byť stromom na ktorom bude ovocie kajúcnosti.

Predsavzatie: Jeden skutok umŕtvenia dnes navyiac.

Nedeľa 30. týždňa Mk 10,46-52

Uzdravenie.

"Ježiš sa pýta slepého:Čo chceš, čo ti mám urobiť?"

Ježiš prechádza okolo slepca Bartimeja. Ten vie, kto je Ježiš. Preto hlasno volá. Ježiš hlasu neodolá. a na prosbu Ježiš odpovedá:"Choď, tvoja viera ťa uzdravila."

Chcem aj ja prosieť s vierou? Chcem volať! Verím, že ma Ježiš vypočuje. aj ja svoj problém budem mať vyriešený. Ježišovi sa páči viera jeho brata.

K Ježišovi treba ísť vždy priamo. Viem, že ma počuješ - Pane. som aj ja tvoj brat a ty poznáš moju chorobu. Preto sa snažím, aby si aj mne mohol povedať:"Choď, tvoja viera ťa uzdravila!"

Predsavzatie: Viac seba, vložím do prosieb k Ježišovi.

Pondelok 30. týždňa Lk 13,10-17

Uzdravenie.

Ježiš povedal chorej žene, ktorú trápil duch neduživosti: "Žena, si oslobodená od svojej choroby" a vložil na ňu ruky.

Ježiš vždy keď vidí núdzu u brata, sestry je ochotný pomôcť. Nepozera na čas, okolnosti kedy. Páči sa mu, keď však vidí u chorého dobrú vôľu.

Nepozera na pokrytcov, nebuď pokrytec sám, vraví ti dnes Ježiš. Som tvoj Boh a Pán. Volaj ma, hľadaj, pros a dožaduj sa, ja ti splním. Nepoznám záverečnú, protekciu, nechcem za to veci tohto sveta.

Chcem ti dať, po čom v čistote srdca túžiš. Seba ti chcem dať.

Áno, Pane, vlož na mňa svoje Božské ruky. Vylieč ma od môjho hriechu. Ten ma tlačí. to je moja choroba, môj neduh, ktorým už roky trpím.

Predsavzatie: Poprosím Ježiša o konkrétne uzdravenie vo svojej duši.

Utorok 30. týždňa Lk 13,18-21

Málo bude veľa.

"K čomu prirovnám Božie kráľovstvo?"

V Božom kráľovstve sú iné miery. Tam neplatí hodnota hriechu. Tam sa neklame a nepodvádza. tam málo znamená veľa.

Horčičné zrnko bude košatý strom a kúsok kvasu všetko prekvasí. Božie cesty sú často a v mnohom pre pozemský zmýšľajúceho človeka nepochopiteľné. aj ja často nechápem a nerozumiem. Musím sa naučiť nešpekulovať, nepremeriavať, nehádať sa ako zemský človek.

Ak chcem z mála veľa, musím zmýšľať ako Boh.

Boh chce odo mňa málo a dáva mi seba celého. Chce moju večnosť aby som bol celú večnosť s Ním. Bože ty viac ma miluješ, ako ja sám seba samého. Ja čo neznamenam nič proti Bohu, Boh mi seba celého chce dať.

Vďaka ti, môj Boh a Pán.

Predsavzatie: Dnes budem o sebe zmýšľať skromne.

Streda 30. týždňa Lk 13,22-30

Poradie.

"A prídu od východu i západu, od severu i juhu a budú stolovať v Božom kráľovstve. Áno, poslední budú prvými a prví budú poslednými."

Ježiš učí a ľudia sa pýtajú. Cesta do Božieho kráľovstva je otvorená pre každého, ale je veľmi úzka. Taktiež môže ju Pán zatvoriť, keď premeškáme svoj čas. Nepomôže potom prosieť, vyhovárať sa!

Tu v tomto čase a na tomto mieste ma chcel mať Boh. V mojich rukách je moja večnosť. Povolanie, prostredie, to všetko je dar, ktorý mi dal Boh, aby na ceste k nemu som napredoval. U Boha má všetko svoje miesto a svoj čas. I ja, hoci často na to zabúdam.

Nič viac a nič menej Pane, odo mňa nechceš, len aby som bol tým a taký akého má ty chceš mať. To je túžba, ktorá bude odmenená vo večnosti. V presnom poradí a Bohom stanovenom čase sa postavím pred Teba Pane.

Predsavzatie: Vzbudím si radosť, že budem spasený.

Štvrtok 30. týždňa Lk 13,31-35

Ježiš predpovedá svoju smrť.

"Jeruzalem, Jeruzalem! Zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo sú k tebe poslaní!"

Ježiš vie, že Jeruzalem sa stane miestom vykúpenia. Nie Herodes, ale farizeji striehnu na život Ježiša, hoci to prevrátene hovoria. Ježiš pozná ich líščiu pretváрку. Vytyká im ich správanie.

Ježiš i napriek nenávisti voči sebe nás miluje. Chce nás zhromaždiť ako sliepka kuriatka pod krídla. Nepochybujme o jeho láske. Neznesie však našu pretváрку. On predpovedá svoju smrť, aby sme my získali večný život. Smrť za život. Láska za nenávisť.

Ježišova predpoveď sa splnila. Žijem život podľa Jeho slov? Len raz žijem a preto chcem žiť ako to odo mňa chce a očakáva Ježiš.

Predsavzatie: Odstrániť akúkoľvek pretváрку pred Ježišom.

Piatok 30. týždňa Lk 14,1-6 alebo Všetkých svätých Mt 5,1-12a

Blahoslavení.

"Blahoslavení, chudobní v duchu, plačúci, tichí, lační a smädní po spravodlivosti, milosrdní, čistého srdca, čo šíria pokoj, ktorých prenasledujú pre spravodlivosť, keď vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť."

Toto je recept k svätosti. Vstupenka do stavu blažena, záruka večnej blaženosti. Záleží len na každom z nás či slová prevedieme v praxi. Ježiš nesľubuje obyčajnú odmenu. Chce nám dať stav, keď budeme vidieť Boha z tváre do tváre, kde už nebudú následky dedičného hriechu.

Túžiť po svätosti je vec nielen pre mňa potrebná, ale aj prvoradá. Žiť podľa príkladu Krista je záležitosť nenahraditeľná. Áno, len ja a Kristus. "Čo osoží, keď by som aj celý svet získal, ale svojej duši by som škodu utrpel?"

Predsavzatie: Väčší kontakt so svojimi patrónmi, ktorí sú svätí.

Sobota - Dušičiek 2.11. Jn 14,1-6

Strach.

"Nech sa vám srdce nestrachuje!... Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa."

Nikto nemohol povedať tak revolučné slová ako Ježiš, náš Vykupiteľ a Spasiteľ. Jeho smrť a zmŕtvychvstanie sú zárukou nového stretnutia s našimi zomrelými a nádejou aj pre nás živých. Veriacemu nepristane strach pred smrťou. Ešte tak bázeň. Ježiš je láska a práve preto tu na zemi s láskou treba spolupracovať. Pravá láska nepozná strach. Ježiš nám ukázal a naučil nás všetko čo potrebujeme na získanie stavu večného priateľstva s Ním v stave blažena. Modlitba, sviatosti, dobré skutky a sebazápor sú pre nás posilou a tiež pomocou pre našich zomrelých.

Predsavzatie: Premeditujem si svoju smrť-svoje zomieranie.

Pondelok 31. týždňa Lk 14,12-14

Vzťah ku chudobným.

"Keď chystáš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a slepých."

Ježiš hovorí o pokladoch Cirkvi. To sú tí najopustenejší,

najbiednejší, proste chudobní. Ježiš svoj vzťah k nim zdôrazňuje stolovaním. Tam sa totiž ukazuje láska v konkrétnom živote.

Otec Vincent nazval chudobných našimi pánmi. Sám svojím správaním ku tým, čo nič nemali v praxi hovorí Ježišovo evanjelium. Núdza je vec aj nášho duchovného posväcovania. Vedieť sa zriecť a tiež vedieť k núdnym nájsť vzťah ako k bratom Pána Ježiša. Ježiš chudobný od jasiel až po smrť na kríži, chce dať bohatstvo o ktorom nemáme predstavy. Hriech zmenil vzťah k veciam, ktoré nám dal Boh Otec. Ježiš svojou smrťou očistil náš vzťah k večným hodnotám.

Vedieť sa zriecť veci dovolených, príjemných v prospech iných. Vedieť sa uskromniť s málom. Vedieť zabudnúť na seba pre iných v oblasti hmotných prostriedkov je vec veľmi vážna a potrebná. Čo to znamená pre mňa?

Predsavzatie: Akým spôsobom preukážem svoj vzťah ku chudobe?

Utorok 31. týždňa Lk 14,15-24

Odmietnutie.

"Blažený každý, kto bude mať účasť na hostine v Božom kráľovstve."

Podobenstvo, ktoré zachytáva ľudský nevďak, nelásku voči Bohu. Pozvanie na svadbu je pozvanie do stavu blažena. Za čo všetko dokáže človek také pozvanie vymeniť. Veci podradné, menejcenné, dočasné... .

Všetko má cenu, hodnotu, význam len nie pozvanie od Boha? Čo za to môžem právom čakať? Pochvalu? Odmenu? Poctu? Odmietnuť znamená zriecť sa! Opovrhnuť! Nevážiť si!

Ten, kto sa nečestne zachová voči Bohu, vylučuje sa zo zoznamu pozvaných a neokúsi radosť z hostiny. Práve naopak, v našom srdci nech je túžba, pozvanie využiť a čo najviac si na

hostine prísť na svoje.
Získať vyšší stav odmeny v sláve.

Predsavzatie: Vzbudím si úmysel, že Božie veci chcem na prvom mieste.

Streda 31. týždňa Lk 14,25-33

Zrieknutie.

"Tak ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom."

Ježiš rozpráva o našej povinnosti voči Nemu. Právom žiada, aby sme svojho Boha milovali na prvom mieste a nadovšetko. Nikto a nič nesmie mať v našom živote prednosť pred Ním. Aj keď je to ťažké, tento kríž mal by každý z lásky k Nemu niesť čo najvernejšie.

Tomu sa musíme učiť. Nikto z ničoho nepostaví vežu a tiež nikto nezvíťazí nad nepriateľom, keď sa nebude cvičiť v boji. Zriekanie, sebaovládanie, umŕtvenosť v duchovnom živote sú veľké a vážne veci. Nesmiem ich podceňovať.

Len ten, kto vie čo je to radosť zo zrieknutia sa veci príjemných, dovolených a bez hriechu, bude môcť dokázať svoj čistý a úprimný vzťah k Bohu.

Predsavzatie: S pocitom radosti sa niečoho zrieknem pre Boha. Predmetu, veci, času, pohodlia... .